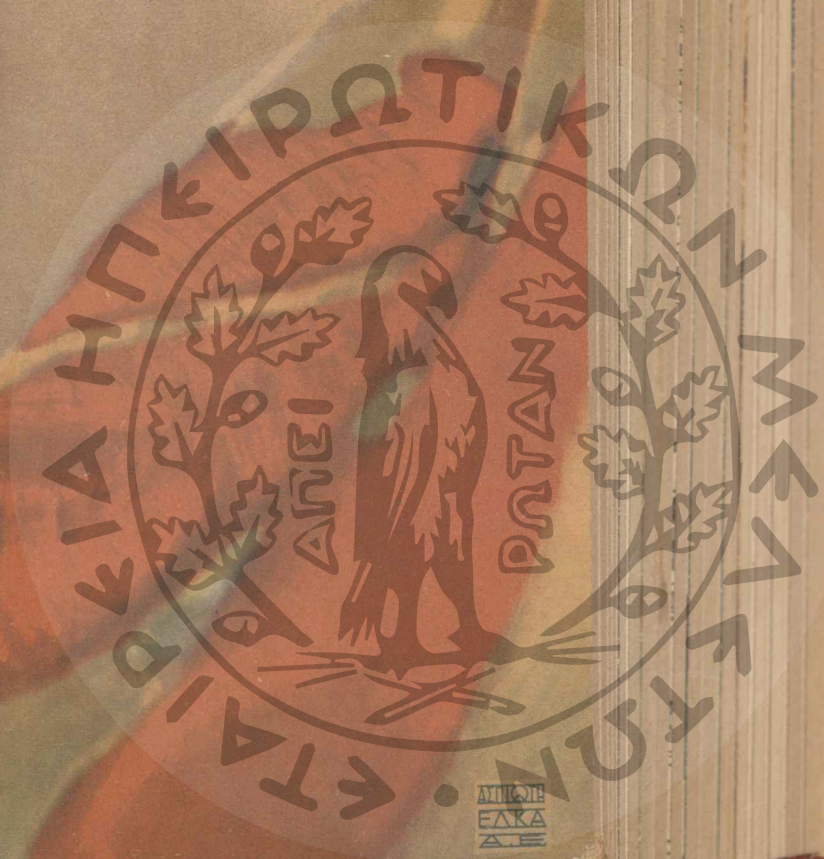

ΜΠΟΥΤΟ

Σ 13^{ον}
ΟΔΟΣ Β'.
3-(620)

1336

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΕΤΑΙΡΙΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ Ὁραία Γάλλη πρωταγωνίστρια τοῦ κινηματογράφου Ρενέ Σαιν-Σώρ, ὅπως ἐμφανίζεται σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς τελευταίους ρόλους της.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ ΤΗΣ ΟΝΤΡΕΤ

Ο γέρω Ντενόν και η γυναίκα του, περνούσαν ζωή θλιβερή μες τὸ παλιὸ σπίτι τους, πὺν βρισκόταν στὴν ἄκρη τοῦ χωριού. «Ὅλοι, σὺ χωριὸ ἤξεραν διὰ τὸ Ντενὸν ὡς ἄνθρωπο καὶ κόρη, τὴ μικροῦλα Ὀντρέτ, ὡμορφὸ καὶ θεοτέλλο κορίτσι, παραχαϊδεμένο κ' ἀπ' τοὺς δυό. Μὲ μεγάλες οικονομίες οἱ γέροι Ντενὸν εἰχαν κατορθώσει νὰ δώσουν κάποια μόρφωση καὶ κάποια ἀνατροφή στὴν μοναχοκόρη τους. Ἡ Ὀντρέτ ὡς τὰ δεκαεφτά της χρόνια εἶχε μείνει ἐσωτερικὴ σ' ἓνα λύκειο. Ὑστερὰ γύρισε σὺν σπῆτι της, ὅπου οἱ γονεῖς της τὴν παρακαλοῦσαν τὴν καλύτερη κάμαρα, μὰ κάμαρα ἀντίκρου στὴ δική τους, πατερισμένη μες χρωματιστὸ χαρτὶ καὶ με ροῦς κουρτίνες σὺν παράθυρο.

«Ὡ! πόσο ἦσαν ὑπερήφανα οἱ Ντενὸν γιὰ τὴν κορούλα τους! Πῶς τὴν καμάριζαν κ' οἱ δυὸ καὶ πῶς ἔκαναν τὸ κάθε τι γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσουν. Τὸ βράδυ, ὅταν ἔπεφτε νὰ κοιμηθῇ, τὴν κρατοῦσαν συντροφιά, καὶ ὁ πατέρας της τὴν τραγουδοῦσε ἓνα παλιὸ τραγούδι, τὸ «Μὴ με ξεχνᾶς» γιὰ νὰ τὴν ἀποκοιμήσῃ, ἀκριβῶς ὅπως τὴν ἐνανούριζε καὶ ὅταν ἦταν μικρή.

Μιὰ βραδυὰ ὅσο, καθὼς ὁ γέρω Ντενὸν ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ τὸ ἴδιο τραγούδι, ἡ Ὀντρέτ, νευριασμένη λιγάκι, γύρισε καὶ τοῦ ἔπε: —Μπαμπά, πᾶψε σὲ παρακαλῶ! Μὲ ἀνακουλίζει αὐτὸ τὸ τραγούδι!

Μετά τὴν ἐπάνοδο τῆς Ὀντρέτ σὺν χωριό, ἔξη δόλοληρους μῆνες, τοὺς πέρασαν οἱ γονεῖς της μέσῃ σὲ μιὰ διαρκὴ χαρὰ, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας ἐκείνη ἐπληττε, στενοχωριόταν καὶ νοσταλγοῦσε τὴν πόλιν, ὅπου εἶχε μείνει γιὰ τὶς σπουδές της. Ὅταν ὁ πατέρας της πῆγαινε σὺν ἀμπέλια καὶ ἡ μητέρα της μαγείρευε, ἡ ἔπλενε, ἡ Ὀντρέτ ἔπαιρνε τὸ κέντημά της καὶ τραβοῦσε ὁλόκληρα στήν πλατεία τῆς δημοχρίας. Ἐκεῖ καθόταν σ' ἓνα μπάγκο, κάτω ἀπὸ τὶς φιλύρες, μπροστὰ σὺν μοναδικὸ ξενοδοχεῖο τοῦ χωριοῦ.

Καθὼς ἦταν ὡμορφὴ ὁλοῦ τὴν πρόσεχαν, καὶ ἰδίως οἱ ταξιδιώτες. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς μάλιστα, γηλὸς καὶ μελαγχολικός, τὴν πρόσεξε ἐντελῶς ἰδιαίτερως. Τὴν κῆτεσε, τῆς μίλησε καὶ ἔπασαν γνωριμία.

Ἐνα βράδυ ὁ ὁμορφος αὐτὸς ταξιδιώτης, πῆγε καὶ κάθησε σὺν μπάγκο, κοντὰ στὴν Ὀντρέτ, πολὺ κοντὰ της. Καὶ τῆς μίλησε μὲ μιὰ φωνὴ τόσο θαυματοῦς, τόσο γοητευτικὴ, ὥστε μπερδεύτηκε ἡ βελόνα τῆς Ὀντρέτ ἀπάνω σὺν κέντημά της.

Ὅταν βράδυασε, γύρισε σὺν σπῆτι της, καὶ καθὼς περνοῦσε ἀπ' τὴν τραπεζαρία, ὅπου ἡ μητέρα ἔστρωνε τὸ τραπέζι, τῆς εἶπε μὲ μιὰ περίεργη φωνή:

—Δὲ θὰ φάγω ἀπὸψε, ἔχω πονοκέφαλο. Ἀνεβαίνω νὰ κοιμηθῶ. Πῆς σὲ παρακαλῶ σὺν μπαμπά νὰ μὴν ἐρθῇ στὴν κάμαρά μου. Εἶμαι πολὺ κουρασμένη καὶ θέλω νὰ κοιμηθῶ ἥσυχᾳ ὡς αἶμα.

Ἡ γορὰ Ντενὸν ἀνησίκησε καὶ τῆς ἔρε ἡ ἐπαθμία νὰ ζητήσῃ ἐξήγησις ἀπ' τὴν κόρη της, μὰ κρατήθηκε μὴ θέλοντας νὰ τὴν διασαρεστήσῃ.

Ἡ ὄρα τοῦ φαγητοῦ πέρασε σιωπηλὴ καὶ μελαγχολικὴ. Σὲ μιὰ στιγμή ἓνα τριζύμι ἀκούστηκε στὴ σκάλα, ἀλλ' ἔπαψε ἀμέσως. Ὅταν τελείωσε τὸ φαγητό, ἡ γορὰ Ντενὸν πῆγε νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα. Καθὼς ἀνέβαινε ὁμως γιὰ νὰ κοιμηθῇ, εἶδε τὸν ἄντρα της πὺν κρυφάκουνε στήν πόρτα τῆς Ὀντρέτ.

—Μὰ ἀφοῦ ἐπὶν θέλει νὰ κοιμηθῇ! τοῦ εἶπε, καὶ τὸν παρέσυρε μαζί της στὴν κρεββατοκάμαρά της.

Ἀλλὰ ὁ γέρος δὲν ἔχε ἡσυχία. Τὰ μεσάνυχτα δὲν κρατήθηκε πειὰ. Σηκώθηκε, ντύθηκε γρήγορα, καὶ πατώντας στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν του, διέσχισε τὸν διάδρομο καὶ ἀνοῖξε τὴν πόρτα τῆς κάμαρας τῆς Ὀντρέτ. Στὸ ὁμορφο σελινόφως πὺν πλημμύριζε τὸ δωμάτιο, κάθησε δεξιά κοντὰ σὺν κρεββάτι με τοὺς περικλινόντες μπερνετέδες. Σὲ λίγο τοῦ φάνηκε διὰ ἄκουσε ἓνα ὑπόκοφο βογγητὸ ἀρρωστοῦ παιδιοῦ καὶ, τότε μηχανικά, φωνάζοντας διὰ τὰ καθήκοντά της τὴν Ὀντρέτ, ὅπως τὸν καρό πὺν ἦσαν μικροῦλα, ἄρχισε νὰ μουρμουρίζῃ τὸ ἀγαπημένο του παλιὸ τραγούδι: «Μὴ με ξεχνᾶς». Ἀλλὰ ἡ Ὀντρέτ οὔτε ἐνεύρισε οὔτε ἔβγαλε τὸν παραμικρότερο στεναγμό. Τότε ὁ γέρω Ντενὸν περήφανος γιὰ τὴν ἐπαυχία του, ὑποθέτοντας διὰ τὸ νανούρισμα θὰ ἔκανε ἀκόμα περισσότερὸ καλὸ τὸν μικροῦλα, γλύστρησε τὸ ἓνα τοῦ χέρι, ὑστερὰ τὸ ἄλλο, σὺν σίδερο πὺν κρεββατιοῦ καὶ ἄρχισε νὰ τὸ

κουνᾷ ἀπαλά, ἀπαλά. Τὸ κρεββάτι ὅμως ἦταν πολὺ ἐλαφρὸ καὶ ἐφάνηκε τὸ γέω. Ἀπώσε τότε τὸ χέρι του σὺν προσκεπτικὸν κλινωσκεπιάσματα. Ἦταν ὅμως κοῦρα σὺν ἄγγισμα. Ἐνα ὥρα πέρασε τὴ ράχη του. Ὡστόσο ἐξακολούθησε λίγο ἀκόμα τὸ πρὸς του καὶ σιγὰ μὲ τὸ χέρι του ἀνασκήνωσε τὸ μπερντέ πὺν ἦταν σὺν κρεββάτι. Τὴ στιγμή ὅμως αὐτὴ τὸ χέρι του μαρμάρισε καὶ λυγμός πνιγκε σὺν λαμὸ του. Τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ πὺν ἔρε ἀπ' τὸ παράθυρο σὺν κρεββάτι, εἶδεξε ἀδειανό...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅλο τὸ χωριὸ ἤξερε πῶς ἡ Ὀντρέτ Ντενὸν φύγει τὴ νύχτα κρυφὰ μ' ἓνα ψηλὸ καὶ μελαγχολικὸν νῦν, πὺν σὺν ξενοδοχεῖο. Τὴν ὄρα τοῦ φαγητοῦ, μὲ μιὰ κίνησι ντροπῆς, ὁ Ντενὸν εἶπε στὴ γυναίκα του:

—Δὲν ἔχομε πειὰ κόρη. Ἄν τύχῃ καὶ ξανάρθῃ ποτε δὲν ἔδεχθῶ σὺν σπῆτι μου. Θὰ τὴν πετάξω σὺν δρόμους μὲ τὶς ἀπὸ σὺν μιὰ κλέφτρα, σὺν μιὰ ἀτιμῇ!

Συντριμμένη ἀπ' τὸν πόνον ἡ γορὰ, ἀποκριθῆκε: —Μοῦ κάνει πολὺ κακὸ, ἄντρα μου, νὰ μιλάμε γι' αὐτήν. Ἡ ξαναμύλησέ μου πειὰ!

Καὶ δὲν ξαναμύλησαν. Ἐκλείσαν τὶς γυλῖες τῆς ροῦς καμῆρας καὶ καθὼς βράδυ περνούσαν ἀπὸ μπροστὰ, πολὺ γρήγορα, κινεῖσθαι, σὺν μπροδὺ ἀπὸ ἓνα δωμάτιο νεκροῦ.

Χρόνια πέρασαν.

Ἐνα βράδυ ὁ γέρω Ντενὸν, καθὼς γύριζε ἀπὸ τ' ἀμπέλια τῆς ἔστρωσε τὸ δρόμο καὶ ἀνέκρινε τὸ σπῆτι τῆς ἄρας νὰ σαρτὰ ἡ καρδιά του: Ἡ γυλῖες τῆς ἄρας μαροῦλας ἦσαν ἀνοιχτές. Ἐτάχυνε τὸ βῆμα του καὶ κατ'ὄψιν βρῆκε τὴν γυναίκα του, μὲ μῆλα κάποτε τὰ δάκρυα, ἡ ὁποία στεκότανε στήν εἰσοδὸ τοῦ δωματίου, σὺν σκύλλα πὺν κάθεται μπροστὰ στὴ φωνὴ γιὰ νὰ προσφυλᾷ τὰ παιδιὰ της.

—Γύρισε; ρώτησε ὁ γέρω Ντενὸν, χλωμὸς καὶ ταραχῇ του.

—Γύρισε, ἀποκρίθηκε μὲ ταπεινὴς ἐκείνης ἡ γορὰ, ὅταν τ' ἀδύνατα γέροι καὶ σὲ μιὰ τραγικὴ σύστασι παρσεως.

Καὶ ἀμέσως συνέχισε:

—Γύρισε τόσο ἀδύνατος, ἐξαντλημένη, τόσο κουρασμένη καὶ ταπεινωμένη, ὥστε ἐν τῇ ὁλοῦ τῆς ἄρας θὰ σοῦ ράγιζε τὴν καρδιά. Δὲν μπόρεσε νὰ μοῦ πῇ τίποτε, σὺν ἡ πείνα, ἡ δίψα καὶ ἡ κόπωση ἔκοβαν τὴν πνοή. Στὴν τράπεζα κατ' εὐθείαν γιὰ τὴν μαρὰ της καὶ ἐκεῖ κρύφτηκε σὺν καταφύγιο. Νομίζε διὰ τὸν ἄντρα της νὰ τὴν βγάλουμε ἀπὸ ἐκεῖ. Καὶ εἶπε ἀλήθεια, πῶς ἔρε νὰ δὲν ἔχω ποτε αὐτὴ τὴ δύναμη...

Εἶσαι μητέρα καὶ βέβαια δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς ἄλλα. Μὰ ἐγὼ πὺν εἶμαι πατέρας, πρέπει νὰ κάνω πὺν καθήκον μου, γαῖνα!...

Καὶ ἔπαισε τὸ χέρι του, μὲ μιὰ κίνησι ἀπειλῆς:

—Ντενόν!.. τοῦ φώναξε ἡ γυναίκα του.

—Τὶ θέλεις; ἔκανε ἐκείνος ἀσπληνῶς.

Ἐκείνη ὅμως πὺν ἔπαισε πῶς ὁ θυμὸς τοῦ ἄνδρός της διέκρινε, ἔγειρε τὸ κεφάλι της καὶ ἄφησε νὰ πέσουν τὰ χέρια της σποκατωμένα. Μὲ μιὰ παναμένη φωνὴ ὑποταγῆς, ψιθύρισε ἀμέσως ἄντρα της:

—Πῆγαινε! Πῆγαινε!

Ὑστερὰ γονάτισε καὶ μουρμουρίζοντας μερικὲς προσευχές. Τὰ σπῆτα τριζύμι κατὰ ἀπὸ τὰ βαρεὰ δῆματα τοῦ ἄνδρός της, ὅταν ἔπαισε ν' ἀνεβαίνει, τόσο τῆς φανόταν διὰ τὸ βῆμα τοῦ νανούρισμα ἀργό. Ὅταν ἐκείνος ἔφτασε σὺν διάδρομο, ἡ γορὰ Ντενὸν δὲν ἔρε πῶς. Ἐπάνω στὴ ροῦς κάμαροῦλα, εἶχε κρυφὴ μιὰ

Τὸν ἄντρα της τὸν βρῆκε καθισμένο κοντὰ σὺν κρεββάτι τῆς ροῦς. Εἶχε γλυστρήσει τὸ χέρι του κατὰ ἀπ' τὴν κορυφὴν τοῦ κρεββατιοῦ... καὶ σιγοτραγουδοῦσε:

Μόλις εἶδε τὴν γυναίκα του, ἔπαψε μὲ μιὰς τὸ τραγούδι καὶ πῆγε σὺν κεφάλι του ψιθυρίζοντας μὲ χαμηλὴ, μὲ ἀδύνατη φωνή:

—Λοιπὸν... ναί... ναί... γιὰ καὶ μου. Εἶχες δίκιο. Κι' ἐγὼ εἶμαι ἄντρας τόσο δυνατός, δὲν ἔχω ἀπὸ σένα περισσότερὸ δύναμη.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 47)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΘΕΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΟΥ ΕΔΟΥΑΡΔ ΟΒΕΡΜΑΝ

Ο ζωγράφος Τσάρλυ Ουίλλιαμς εἶχε προσβληθῇ ἀπὸ μιὰ ἀγίαρευτὴ μελαγχολία κ' εἶχε ἀποσυρθῇ στὴν ἐξοχικὴ θύλα του. Κανείς δὲν ἤξερε τὴν αἰτία πὺν τὸν εἶχε ἀναγκάσει ν' ἀπαρηθῇ ὅλες τὶς εὐθύνες διασκεδάσεις του καὶ νὰ διακόψῃ κάθε σχέσι με τὸν κόσμο. Μερικοὶ μάλιστα δὲλιναν ἀπογοητευμένοι:

—Ὁ Τσάρλυ ὑποφέρει ἀπὸ νευρασθένεια. Ἡ ἀστατὴ ζωὴ πὺν ἔκανε τώρα δὲ καὶ τόσο χρόνια τοῦ τσάκισαν τὰ νευρά του. Πολὺ γρήγορα μάλιστα θὰ μάθουμε τὸν δραματικὸ θάνατό του.

Μὰ κανείς δὲν εἶδνε πίστι στὰ λόγια τους. Ὁ Ουίλλιαμς δὲν ἦταν ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους πὺν πετᾶνε τὴ ζωὴ τους σὺν ἀποτοίγῳ. Ἀλλωστε δὲν εἶχε κιόλας κανένα λόγον. Ὁ ὅλος ὁ φῶς του ἦταν τυφλὰ ἀφασκωμένος σ' αὐτόν, ἡ δουλειὰς του πῆγαινε περίεργα καὶ δὲν εἶχε αἰσθηθῇ καθόλου τὴ φτώχεια καὶ τὴ δυστυχία. Τὶ τὸν εἶχεν ἀναγκάσει λοιπὸν ν' ἀποτραπῇ ἀπὸ τὸν κόσμο; Ἦταν κάτι ὑπερβολικὰ σκοτεινὸ καὶ ἀγνώστο. Ἐνα αἶσθημα πὺν εἶχε ἔρρει ἐξαινικά μέσα στὴ ζωὴ του, ὅπως πέφτει ἓνας κραυγός. Ὁ Τσάρλυ Ουίλλιαμς ἦταν ἐρρωτευμένος μὲ μιὰ εἰκόνα. Ἐνα ὑπέρροχο πορτραῖτο τοῦ συναδέλφου του ζωγράφου Τζῶν Μπουλιν.

Αὐτὸς ὁ ζωγράφος εἶχε φτιάξει τὴν εἰκόνα μιᾶς γυναίκας μὲ ἀξιοθαύμαστη τέχνη καὶ τόσο πολὺ ζωντανή, ὥστε μὲ τὸ δίκιο του ὁ Τσάρλυ εἶχε μείνει γοητευμένος μαζί της. Κυττάζοντας αὐτὸ πορτραῖτο, ἓνας νέος κόσμος ξυπνοῦσε μέσα του. Ἐ-θελε διὰ αὐτὴ ἡ γυναίκα δὲν τοῦ ἦταν ἀγνωστὴ. Ὅτι τὴν ἤξερε ἀπὸ καιρὸ κ' ὅτι τὴν θεωροῦσε σὺν κάτι δικό του. Θὰ εἶλε κανείς διὰ εἶχε ζήσει μαζί της τὰ καλύτερα χρόνια τοῦ κ' ὅτι τὴν γινώριζε ἀπὸ πολὺ μικρός. Ἦταν ἡ γυναίκα τῶν ὁνείρων του. Ἡ γυναίκα πὺν θὰ ἔβλεπε νὰ κάνῃ σύζυγό του.

Ὁ Τζῶν Μπουλιν, ὅταν τὸν εἶδε νὰ κυττάξῃ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν εἰκόνα, ἀπόρησε καὶ τὸν ρώτησε περίεργος:

—Ξέρεις τὴ λαίδη Τσέστερ; Μὰ τὴν ἀλήθεια μπορὸ νὰ σὲ συγχαρῶ. Εἶνε ἡ πὺν γοητευτικὴ κ' ἡ πὺν χαριτωμένη ἀπὸ τὶς γυναῖκες τοῦ Λονδίνου. Ποῦ τὴν γινώρισε; Τσάρλυ;

Ὁ Ουίλλιαμς τοῦ ἔρριξε ἓνα βλέμμα σὺν χαμόγελου.

—Ἡ λαίδη Τσέστερ! ψιθύρισε. Ὑπάρχει λοιπὸν στήν πραγματικότητα αὐτὴ ἡ ὁμορφιά; Μοῦ λές ἀλήθεια, Τζῶν;

Ὁ Μπουλιν νόμισε διὰ ὁ φίλος του εἶχε χάσει τὸ μυαλό του. Ὅταν ὁμως ἀκούσε τὸν Τσάρλυ νὰ τοῦ διηγῇται τί εἶνε ἡ εἰκόνα, εἶπε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

—Κοιμήσου, Τσάρλυ, τ' ἀπάντησε, πολὺ φοβόμενος διὰ αὐτὸς ὁ ἔρωτας θὰ σοῦ στοιγίσῃ πολὺ ἀκριβὰ. Ἡ λαίδη Τσέστερ δὲν βρίσκεται πειὰ σὺν Λονδίνο. Ἐργε μὲ τὸν σύζυγό της γιὰ τὶς ἰδιές.

Ὁ Τσάρλυ ἔγινε κατάχλωμος καὶ θυβήθηκε στὶς μελαγχολικὲς σκέψεις του. Τέλος δήλωσε τοῦ Μπουλιν ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὄρα:

—Μοῦ χαρίζεις αὐτὸ τὸ πορτραῖτο, Τζῶν;...

Ὁ φίλος του δὲν θέλησε νὰ τὸν λυπῇ. Τὸ ἔδωσε σὺν Τσάρλυ κ' ἐκείνος ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἀτελεῖ.

Ὁ παράδειος ζωγράφος ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν φάνηκε πειὰ σὺν κόσμο. Εἶχε ἀρκεθῇ νὰ ζήσει ὁλομόναχος μὲ τὸ πορτραῖτο τῆς γυναίκας πὺν εἶχε ἐραστεύθῃ. Αὐτὸ βέβαια ἦταν σωστὴ πράξι! Ὅσοι τὸ ἔμαθαν δὲν ἄργησαν νὰ ξεγράφουν τὸν Τσάρλυ ἀπὸ τῆς ζωῆς. Μόνον ὁ Τζῶν, πὺν ἤξερε καλὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Τσάρλυ, τολμοῦσε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ καμμιὰ φορὰ στὴ θύλα του καὶ νὰ τὸν συμβουλέψῃ νὰ σωθῇ.

—Τσάρλυ, τοῦ εἶλε, μὴν ἀφήνεσαι

νὰ παρασυρεσαι ἀπὸ αὐτὸν τὸν τρελλὸ καὶ ἀνελπίστο ἔρωτα. Σκέψου διὰ αὐτὴ ἡ ἀγάπη σου εἶνε ἐντελῶς παράλογη. Ἡ λαίδη Τσέστερ δὲν εἶνε ἀπὸ τὶς γυναῖκες πὺν συγκινοῦνται καὶ παρασύρονται σὲ μιὰ περιπέτεια. Ἐπειτα ὁ ἄνδρας τῆς τὴν περιποιεῖται τόσο πολὺ, ὥστε δὲν ἔχει κανένα λόγον νὰ τοῦ κάνῃ ἀπιστίες. Μὰ τὸ πὺν σπουδαῖο εἶνε διὰ αὐτὴ ἡ ἀγαπημένη σου βρίσκεται πὺν πολλές χιλιάδες μίλια μακριὰ κ' οὔτε καθόλου σὲ γινώριζει. Μὴν κυνηγᾷς λοιπὸν ἓνα τρελλὸ ὄνειρο.

Ὁ Τσάρλυ ἀνεγνώριζε διὰ ὁ Τζῶν εἶχε ἀπόλυτο δίκιο. Μὰ καταλάβαινε διὰ δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ διαφορετικὰ. Αὐτὸς ὁ ἐξαινικός ἔρωτας εἶχε τρυπώσει στήν καρδιά του, σὺν τὰ μικροῦλα μιᾶς ἐπικίνδυνης ἀρρώστειας. Δὲν ἦταν ἓνα ἀπλό καὶ ἥσυχο αἶσθημα. Ἦταν κάτι πὺν τὸν εἶχε ἀναστατώσει πὺν τοῦ εἶχε τσάκισι τὴ ζωὴ. Τοῦ ἦταν πειὰ ἀδύνατο νὰ ζήσει σὺν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Εἶχε ἀρκεθῇ ν' ἀγαπᾷ τὴ μοναξιά. Δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ χωρὶς τὴ συντροφιά τῆς λαίδης Τσέστερ. Κι' αὐτὴ ἡ μοναδικὴ ἀγάπη του, ὁ ἔρωτας πὺν τὸν εἶχε ἀναστατώσει, ἦταν ἓνα πορτραῖτο! Εἶχαν λοιπὸν δίκιο οἱ φίλοι του νὰ τὸν θεωροῦν διὰ ἦταν ἀνισόρροπος...

Ὡστόσο ὁ Τσάρλυ Ουίλλιαμς ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα κυριεύε-ταν ἀπὸ ἓνα πῦρετό. Εἶχε χάσει τὴν ἡρεμία του, κάθε τι πὺν ἔκανε ἄλλον ἄνθρωπο θὰ τὸν εὐχαριστοῦσε. Περνοῦσε ὄρες ὁλόκληρες ζωγραφίζοντας πορτραῖτα τῆς ἀγαπημένης του καὶ πραγματοποιώντας τὰ πὺν τολμηρὰ ὁνειρά του. Ἡ ἐμπνεῦσις του ἦταν κάτι τὸ ἀσύγκριτο. Ὁ Τζῶν Μπουλιν κάθε φορὰ πὺν πῆγαινε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα μπροστὰ σ' ὅλα αὐτὰ τ' ἀριστοτεχνήματα.

—Τσάρλυ, τοῦ εἶλε μὲ θαυμασμό, εἶσαι ἓνας μαῖτρο! Τὰ ἔργα σου θὰ μείνουν ἀλημονήτα. Πρέπει νὰ κάνῃς μιὰ ἔκθεσι. Θὰ ἰδῇς διὰ θὰ γίνῃς διάσημος. Ὅλος ὁ κόσμος θὰ μιλά γιὰ σενα!

Μὰ ὁ Τσάρλυ γινόταν ἔξω φρενῶν.

—Καλὰ θὰ κάνῃς ν' ἀφήσεις, Τζῶν, τὶς ἀνοησίες, τοῦ δήλωνε. Ἡ λαίδη Τσέστερ εἶνε γιὰ μέναν διὰ πολὺτιμο ὑπάρχει σὺν κόσμο. Δὲν μπορὸ νὰ τὴν παρουσιάσω σὺν κοινὸ τῶν καλλιτεχνικῶν σαλονιῶν. Αὐτὸ θὰ ἦταν ἓνα πραγματικὸ ἔγκλημα.

Κι' ἔσπευδε ν' ἀλλάξῃ κουβέντα. Μὰ ὁ Τζῶν δὲν ἦταν μόνον ἓνας καλὸς φίλος τοῦ Τσάρλυ, ἦταν καὶ ἓνας πιστὸς συνάδελφος τοῦ πὺν δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ ἀπὸ ἓνα ἔρωτα ὁ φίλος του. Πρόσας θεοῦς λοιπὸν νὰ τὸν πείσῃ:

—Ὅλοι οἱ μεγάλοι καλλιτέχνες τοῦ ἔλεγε, εἶχαν στὴ ζωὴ τους μιὰ συνταραχτικὴ περιπέτεια. Ἀλλὰ ὁ πόνος της δὲν τοὺς σκότωσε. Τοὺς ἐσώθησε ν' ἀναδελφθοῦν καὶ τοὺς ἔκανε διάσημους. Δὲν ἔπαισε ποτε νὰ διαβάσῃς τὶς βιογραφίες τῶν μεγάλων ζωγράφων καὶ τῶν μουσικῶν; Ἐπειτα μὴ ξεχνᾷς διὰ κ' αὐτὴ ἀκόμη ἡ λαίδη Τσέστερ εἶνε γυναίκα. Ἡ ἰδέα διὰ αὐτὴ ἦταν ἡ αἰτία νὰ γίνῃς ἐνδοξος, θὰ τὴν κολλᾷς σὺν καὶ ἴσως τὴν κάνῃς νὰ σὲ σκεφθῇ περισσότερο ἀπὸ τὸν σύζυγό της.

Ὁ Ουίλλιαμς ὕστερα ἀπὸ κάθε τέτοια συζήτησι κοττάζε τὸν φίλο του σὺν χαμόγελου. Ἡ ἰδέα διὰ μποροῦσε ἡ λαίδη Τσέστερ νὰ ἐνδιαφερθῇ γι' αὐτὸν τὸν ἔκανε νὰ κλινῇ ἀπὸ τὴ συγκίνησι του. Κι' αὐτὴ ἡ ὑστερικὴ ἀγάπη τοῦ ἦρθε μιὰ μέρα πὺν ἔφτασε σὲ τόσο ἐπικίνδυνον σημείον, ὥστε ὁ Τζῶν σκεφθηκε νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθεια ἑνὸς ψυχιάτρου. Πράγματι αὐτὸς ὁ καθηγητὴς ἔβλεπε τὸν Τσάρλυ καὶ ὕστερα κομψοῦσε μ' ἀπογοητευτὸ τὸ κεφάλι του.

—Ὁ φίλος σου, εἶπε σὺν Τζῶν, δὲν ἐξακολούθησε αὐτὴν τὴν ζωὴ, γρήγορα θὰ κατασταλάξῃ σὺν φρενοκομείον. Πρέπει νὰ τὸν σώσουμε, καὶ μόνον ἓνα

Ἐσφίξε τὴν ὁμορφὴ λαίδη στήν ἀγκαλιά του...

(Συνέχεια στὴ σελίδα 48)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΕΡΩΤΟΣ...

ΜΕΣΑ στο θάθος της στενής, υγρής και σκοτεινής αλυσίδας, στο μικρό του ισόγειο γραφείο, με το τραπέζι του κοντά στο σκονισμένο παράθυρο, για να βλέπει λιγάκι, ο Ισίδωρος Ζανθάλ ζούσε εδώ και τριάντα χρόνια, σκυμμένος πάνω από τα χοντρά του κατάστιχα, τα δεμένα με μαύρο πανί. Η μόνη του διασκέδασις, όταν ζαλιζότανε από τους αριθμούς, ήταν να σηκώνει το κεφάλι του και να κυττάζει την πρόσοψη του μεγαλοπρεπούς μεγάρου, που του είχε σκεπάσει ο δλη του τη ζωή, όχι μόνον το δρόμο, τους διαβάτες, την κίνησι, αλλά και τα σύννεφα, τον ήλιο, όλον τον ούρανό!...

Στο μέγαρο αυτό κατοικούσαν οι ιδιοκτήται του μεγάλου παραγγελιοδοχικού γραφείου, όπου ο Ισίδωρος ήτανε λογιστής, ο κ. Έρμεντζ, και η γυναίκα του, η όμορφη κυρία Έρμεντζ, μια γυναίκα αγέρωχη και μεγαλοπρεπής, ένα είδος βασιλίσσας για τον φτωχό, άσημο υπάλληλο, βασιλίσσας από ένα νεύμα, από ένα καπρίτσιο της οποίας εξηρτάτο η τύχη του, όπως και όλων των άλλων υπαλλήλων...

Για την κυρία Έρμεντζ, την πάμπλουτη, την τρομερά υπερίφανη αυτήν γυναίκα, με τις δεσποτικές κινήσεις και το ψυχρό θέλημα, η οποία μολοντί πλησίαζε τα πενήντα, διατηρούσε εν τούτοις την επιβλητική της καλλονή, πολύ λίγα πράγματα ήξερε ο Ισίδωρος. Την είχε δει για πρώτη φορά στον γάμο της, όπου είχε κληθή, καθώς και όλοι οι άλλοι συνάδελφοί του. Θυμότανε μάλιστα ότι τότε η κυρία Έρμεντζ του είχε ζητήσει να της ξαναπεί το όνομά του, πράγμα που είχε κάνει τον φτωχό υπάλληλο να τὰ χάσει και να αμακρυνθή γρήγορα-γρήγορα, χωρίς να τολμήσει να την ξανακυττάσει.

Εκείνο το πρωί, χωρίς να είχε ζαλισμένους από τα νούμερα ο Ζανθάλ, σήκωνε συχνότερα απ' ό,τι συνήθως τα μάτια του προς την πρόσοψη του μεγάρου, όπου τα παντζούρια ήταν κλεισμένα, και κύτταζε αποκλειστικά ένα παράθυρο, το παράθυρο της κυρίας Έρμεντζ.

Η διευθύντρια, όμως, του είχαν πει οι συνάδελφοί του, υπέφερε καιρό από την καρδιά της και η κατάστασίς της είχε επιδεινωθή ξαφνικά. Όχι μέρους τώρα ήταν κρεβάτωμένη.

Τον Ζανθάλ ωστόσο δεν τον είχε συγκινήσει καθόλου η ειδήσις αυτή. Η γυναίκα αυτή, ήτανε διαρκώς ευγενική με τους άλλους, σ' εκείνον μόνο φερόταν ασηλνρά και άσχημα. Τον σύζυγό της τον έπηρεαζε βαθεία και έτσι η κρυφή αντιπάθεια, που, άγνωστο για ποιο λόγο, έτρεφε η κυρία Έρμεντζ κατά του φτωχού Ζανθάλ, έκδηλονόταν με όλους τους δυνατούς τρόπους, με παρατηρήσεις, επιπλήξεις, για τις οποίες δεν της θαστούσε κάκια ο καλόκαρδος υπάλληλος, αλλά τον έθλιβαν βαθεία. Δυο φορές μάλιστα — το θυμότανε πολύ καλά ο Ζανθάλ — η σύζυγος του προϊσταμένου του του είχε δείξει την αντιπάθειά της έντελως απ' ευθείας.

Η πρώτη φορά ήταν όταν ο Ζανθάλ ζήτησε από τον κύριο Έρμεντζ να του αναθέσει να ταξιδέψει ως αντιπρόσωπος του κοταστήματός του. Ο διευθυντής του τον είχε καλέσει σπίτι του, στο ιδιαίτερό του γραφείο. Εκεί μπροστά στην όραία κυρία Έρμεντζ, που παρακολουθούσε σιωπηλή έντελως αδιάφορη όλα όσα έλεγε ο Ζανθάλ, ο κ. Έρμεντζ προστάθηκε να πείσει τον Ζανθάλ να εγκαταλείψει τη γρηά μητέρα του και να αρχίσει να περι-

Για δεύτερη φορά η γυναίκα του προϊσταμένου του τούδειξε την αντιπάθειά της, όταν, στα ασράνια του χρόνι, ο Ζανθάλ κάποιον κοπέλλα καλή και ευγενική, του φάνηκε ότι μπορούσε να φωτίσει με λίγες αγνές ευτυχίας την σκοτεινή του ύπαρξη. Αλλά η κοπέλλα αυτή είχε μητέρα και μικρότερες αδελφές και ο μισθός του Ζανθάλ δεν ήταν αρκετός για να ζήσουν όλοι αυτοί οι άνθρωποι. Ζήτησε λοιπόν να του κάνουν μία αδείση. Ο

κύριος Έρμεντζ όμως και πάλι του αρνήθηκε μπροστά στην όραία κυρία Έρμεντζ, η οποία παρακολουθούσε τη συνάντησή τους με τον Ζανθάλ, σιωπηλή και έντελως αδιάφορη πως και την πηγή φορά.

Ωστόσο ο Ζανθάλ δεν απελπίστηκε. Συντηρημένος να πολολογίσει, παρά μόνον στον ίδιο τον εαυτόν του έγκαιρα σχέδια του γάμου και άρχισε να ζή και πάλι όπως πριν. Συχνά όμως από τότε, άναρωτιόταν γιατί η γυναίκα προϊσταμένου του τον μισούσε τόσο;

Την ίδια σκέψη έκανε και τώρα, καθώς κύτταζε από το φείτο του το παράθυρό της...

Τάχα το έξωτερό του, της προκαλούσε αποστροφή; Δεν είχε την άνοησία να νομίζει ότι είναι όμορφος. Ήταν χλωμός, λόγω της καθιστικής και περιωρισμένης που έκανε. Ήταν όμως ψηλός, λυγρός και γερός άνδρας τον χαρακτήρα του τόσο τον αντιπαθούσε; Ναι, έτσι φάνε... Η γυναίκα αυτή, περιφρονούσε την άσημαντη ζωή την γεμάτη σιωπηλή εγκατέριση.

Η σκέψις του έβρισκταν στο σημείο αυτό, όταν μες απίσω του, τον έκανε ν' ανατριχίσει.

Κύριε Ζανθάλ, έλατε γρήγορα, στο σπίτι, σας... Στείτε η κυρία!

Ο Ζανθάλ, γύρισε το κεφάλι του και είδε ότι εκείνη που μιλούσε, ήταν η ιδιαίτερη κυμαρίερα της κυρίας Έρμεντζ.

Εκπληκτός, νομίζοντας ότι η κυρία Έρμεντζ δεν είχε καλοακούσει, που...

Θέλετε να πείτε δηλαδή με ζητά ο κύριος Έρμεντζ;

Όχι ο κύριος! Απλά με νευρικότητα η κυμαρίερα κύριος μόλις θηκε για να πάει να πάρει για τον κύριο...

Λοιπόν, γιατί η κατάστασις κυρίας χειροτερεύει από στιγμή σε στιγμή... Σας καλέ...

Ελάτε γρήγορα μου!...

Ο Ζανθάλ ακολούθησε καμαριέρα τόσο ταπεινή, ώστε δεν έριξε ούτε μια στή μικρή σκάλα και σκετινούς διαδρόμους απ' περάσανε. Η καμαρίερα έξε μια κρυφή πόρτα και σπρωξε μέσα, σε μία πολύλυτη κάμαρα...

Όταν έκλεισε η πόρτα, θεκε μόνος μπροστά στην όραία Έρμεντζ — μια κυρία μεντζέ σχεδόν άγνωστη — ρισμένη σε μία πολυέστερη μάγουλα σκαμμένα, μα...

αρισμένα, χείλη λευκά από τον πυρετό — όμορφη ωστόσο αλλά με μία όμορφη που δεν προκαλούσε πεία παρά μόνο...

Ήταν εκεί δυο γιατροί, από τους οποίους ο ένας κυρλούι στο χέρι, παρακολουθούσε το σφυγμό της. Μόλις παρουσιάστηκε ο Ζανθάλ, οι γιατροί απεσώθησαν.

Ο Ζανθάλ κύτταζε την άρρωστη ακίνητος και τρομαγμένος. Έξαφνα εκείνη άνασκηθήκε, όσο μπορούσε να χιζε να του μιλάει με φωνή σφυριχτή και λαγανισμένη...

Θα πεθάνω, κύριε Ζανθάλ, και θέλω να σας ζητήσω γνώμη, για το κακό που σας έκανα. Υπήρξα πάντα καλός και κακιά μαζί σας. Όταν σας αρνήθηκε ο άντρας μου, αβήσοι, η αίτια ήμουν εγώ. Όταν αρνήθηκε να σας άνασκηθήκε πάλιν η αίτια ήμουν εγώ! Συνέτριψα δηλαδή...

...το ξέρω! Τριάντα ολόκληρα χρόνια σας έκρατα...

...χρισμένο και αχμάλωτο μέσα στο σκοτεινό σας γραφείο...

...το αγαθό χλωμό σας πρόσωπο, πίσω απ' το παράθυρο...

...τί έκανα! Μά δλ' αυτά τὰ έκανα, γιατί σας άγάπησα...

...πρώτη ημέρα που σας είδα και γιατί κι' έπειτα έξακολούνα...

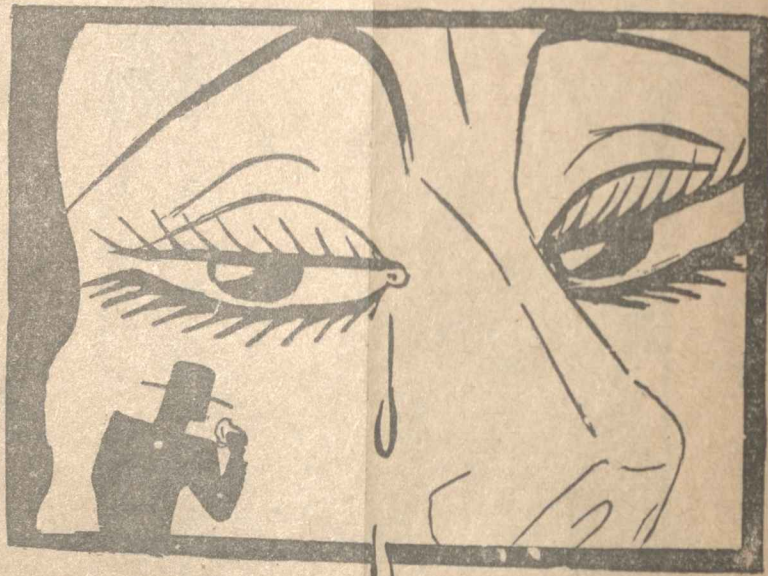
...να σας άγαπώ, αποκλειστικά, ζηλιάρικα, άγρια... —

...γρια — με δλη την υπερίφανη κι' έγωιστική μου ψυχ...

...Ετραύλιζε την έξομολόγησι αυτή, τρέμοντας ολόκλη...

...νοσηκώνοντας το στήθος και με μία άσάνταση άγνω...

...Συνέχεια στη σελίδα 48)

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Υπό την Ζωή των Αρεδίων

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Πώς διατηρείται η εμορφιά

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ

Το έρετεινό «ρεθεγιόν» της «Μεγάλης Βρετανίας» συγκέντρωσε την παρμιονήν του Νέου Έτους, πλήθος γνωστού και άγνωστου κόσμου.

— Η σάλα ήτο στολισμένη με πολύ γοδόστο.

— Εκείνο που ιδιαίτέρως ένθουσίασε τους παρισταμένους ήτο το ότι μόλις έσθυσαν τα φώτα τα μεσάνυχτα είδαν με φωτεινάς εικόνας άπερχόμενον τον παλαιόν χρόνον και φθάνοντα τον νέον καθώς και έπιγραφάς: «Ζήτω ο Βασιλεύς, ζήτω το Έθνος».

— Εκτός τούτου συνετέλεσαν εις την έπιτυχίαν της εορτής πλήθος κομψών και όραίων δώρων τα όποια έμοιράσθησαν εις τα διάφορα τραπεζάκια, καθώς και μερικά από τα καλύτερα «νούμερα» της «Φέμινας», τα όποια έχόρουσαν.

— Η ζίζα ήτο έξαιρετικώς καλή και προσέθεσε πολύ εις την γενικήν ζωηρότητα.

— Ο χορός παρετάθη μέχρι των πρωινών ώρων.

— Αι τέσσερες μεγάλαι αίθουσαι του ξενοδοχείου ήταν άσφυκτικώς πλήρεις.

— Διεκρίναμεν τον κ. και την κ. Βλάγκαλη, τον κ. και την κ. Γ. Σκουζέ, τον κ. και την κ. Κ. Ηλιάσκα, τον κ. και την κ. Χ. Ζυλοκόστα, τον κ. και την κ. Μ. Μεταξά, τον κ. και την κ. Μπότσαρη, τον κ. και την κ. Ν. Καρέλλα, τον κ. και την κ. Ηλιοπούλου, τον κ. και την κ. Αρβαντιτίδη, τον κ. και την κ. Αρτίδη, τον κ. και την κ. Γουναράκη, τον κ. και την κ. Κυριακού, τον κ. και την κ. Ησαία, τον κ. και την κ. Ούντερ, τον κ. και την κ. Κέρμοτ, τον κ. και κ. Κιοπκά, τον κ. και την κ. Ι. Χαρέμη, τον κ. και την κ. Ραζέλλου, τον κ. και την κ. Καρρέ, τον κ. και την κ. Λεονίδα, τον κ. και την κ. Καρόλου, τον κ. και την κ. Καυελλοπούλου, τον κ. και την κ. Χαλκιοπούλου, τον κ. και την κ. Χαροκόπου, τον κ. και την κ. Κοντολέοντος.

— Έξαιρετικά κομψή αι κ. Α. Μερκάτη, Γ. Μπότη και Α. Μαλαμίδη με τουσάτετες λαμέ άσίμη με άνθη και ένας όμιλος από χαριτωμένες δευποιίδες μεταξύ των όποιων η δισ Παπάγου με ταφτά μπλέ σιέλ, η δισ Πισμαςόγλου με πράσινα, η δισ Λοθέριου με λαμέ μπλέ, η δισ Α. Ανδριτσάκη με λευκά και χρωματιστήν ζώνην, η δισ Χ. Ανδριτσάκη με ταφτά πράσινα, η δισ Καθασάκη, η δισ Αλεξοπούλου και η δισ Ρουσσέν με λευκά, αι δίδες Σταθάτου, Χαττούλάρη, Ευγενίδη. Ήσαν και οι κ. κ. Μερκάτης, Λεβίδης, Μποκαρέλλι, Αμφούζο, Κιρόγα, Βιέρσκη, Κανελόπουλος, Καριάλης, Γιερτίσης, Μάτσας, Φραντζής, Μαλαμίδης, Γεράκης, Λάμπρος, Καραπάνος, Βλάχος, Μαζαράκης και πολλοί άλλοι.

— Έξαιρετικά κομψή αι κ. Α. Μερκάτη, Γ. Μπότη και Α. Μαλαμίδη με τουσάτετες λαμέ άσίμη με άνθη και ένας όμιλος από χαριτωμένες δευποιίδες μεταξύ των όποιων η δισ Παπάγου με ταφτά μπλέ σιέλ, η δισ Πισμαςόγλου με πράσινα, η δισ Λοθέριου με λαμέ μπλέ, η δισ Α. Ανδριτσάκη με λευκά και χρωματιστήν ζώνην, η δισ Χ. Ανδριτσάκη με ταφτά πράσινα, η δισ Καθασάκη, η δισ Αλεξοπούλου και η δισ Ρουσσέν με λευκά, αι δίδες Σταθάτου, Χαττούλάρη, Ευγενίδη. Ήσαν και οι κ. κ. Μερκάτης, Λεβίδης, Μποκαρέλλι, Αμφούζο, Κιρόγα, Βιέρσκη, Κανελόπουλος, Καριάλης, Γιερτίσης, Μάτσας, Φραντζής, Μαλαμίδης, Γεράκης, Λάμπρος, Καραπάνος, Βλάχος, Μαζαράκης και πολλοί άλλοι.

— Έξαιρετικά κομψή αι κ. Α. Μερκάτη, Γ. Μπότη και Α. Μαλαμίδη με τουσάτετες λαμέ άσίμη με άνθη και ένας όμιλος από χαριτωμένες δευποιίδες μεταξύ των όποιων η δισ Παπάγου με ταφτά μπλέ σιέλ, η δισ Πισμαςόγλου με πράσινα, η δισ Λοθέριου με λαμέ μπλέ, η δισ Α. Ανδριτσάκη με λευκά και χρωματιστήν ζώνην, η δισ Χ. Ανδριτσάκη με ταφτά πράσινα, η δισ Καθασάκη, η δισ Αλεξοπούλου και η δισ Ρουσσέν με λευκά, αι δίδες Σταθάτου, Χαττούλάρη, Ευγενίδη. Ήσαν και οι κ. κ. Μερκάτης, Λεβίδης, Μποκαρέλλι, Αμφούζο, Κιρόγα, Βιέρσκη, Κανελόπουλος, Καριάλης, Γιερτίσης, Μάτσας, Φραντζής, Μαλαμίδης, Γεράκης, Λάμπρος, Καραπάνος, Βλάχος, Μαζαράκης και πολλοί άλλοι.

— Έξαιρετικά κομψή αι κ. Α. Μερκάτη, Γ. Μπότη και Α. Μαλαμίδη με τουσάτετες λαμέ άσίμη με άνθη και ένας όμιλος από χαριτωμένες δευποιίδες μεταξύ των όποιων η δισ Παπάγου με ταφτά μπλέ σιέλ, η δισ Πισμαςόγλου με πράσινα, η δισ Λοθέριου με λαμέ μπλέ, η δισ Α. Ανδριτσάκη με λευκά και χρωματιστήν ζώνην, η δισ Χ. Ανδριτσάκη με ταφτά πράσινα, η δισ Καθασάκη, η δισ Αλεξοπούλου και η δισ Ρουσσέν με λευκά, αι δίδες Σταθάτου, Χαττούλάρη, Ευγενίδη. Ήσαν και οι κ. κ. Μερκάτης, Λεβίδης, Μποκαρέλλι, Αμφούζο, Κιρόγα, Βιέρσκη, Κανελόπουλος, Καριάλης, Γιερτίσης, Μάτσας, Φραντζής, Μαλαμίδης, Γεράκης, Λάμπρος, Καραπάνος, Βλάχος, Μαζαράκης και πολλοί άλλοι.

— Έξαιρετικά κομψή αι κ. Α. Μερκάτη, Γ. Μπότη και Α. Μαλαμίδη με τουσάτετες λαμέ άσίμη με άνθη και ένας όμιλος από χαριτωμένες δευποιίδες μεταξύ των όποιων η δισ Παπάγου με ταφτά μπλέ σιέλ, η δισ Πισμαςόγλου με πράσινα, η δισ Λοθέριου με λαμέ μπλέ, η δισ Α. Ανδριτσάκη με λευκά και χρωματιστήν ζώνην, η δισ Χ. Ανδριτσάκη με ταφτά πράσινα, η δισ Καθασάκη, η δισ Αλεξοπούλου και η δισ Ρουσσέν με λευκά, αι δίδες Σταθάτου, Χαττούλάρη, Ευγενίδη. Ήσαν και οι κ. κ. Μερκάτης, Λεβίδης, Μποκαρέλλι, Αμφούζο, Κιρόγα, Βιέρσκη, Κανελόπουλος, Καριάλης, Γιερτίσης, Μάτσας, Φραντζής, Μαλαμίδης, Γεράκης, Λάμπρος, Καραπάνος, Βλάχος, Μαζαράκης και πολλοί άλλοι.

— Έξαιρετικά κομψή αι κ. Α. Μερκάτη, Γ. Μπότη και Α. Μαλαμίδη με τουσάτετες λαμέ άσίμη με άνθη και ένας όμιλος από χαριτωμένες δευποιίδες μεταξύ των όποιων η δισ Παπάγου με ταφτά μπλέ σιέλ, η δισ Πισμαςόγλου με πράσινα, η δισ Λοθέριου με λαμέ μπλέ, η δισ Α. Ανδριτσάκη με λευκά και χρωματιστήν ζώνην, η δισ Χ. Ανδριτσάκη με ταφτά πράσινα, η δισ Καθασάκη, η δισ Αλεξοπούλου και η δισ Ρουσσέν με λευκά, αι δίδες Σταθάτου, Χαττούλάρη, Ευγενίδη. Ήσαν και οι κ. κ. Μερκάτης, Λεβίδης, Μποκαρέλλι, Αμφούζο, Κιρόγα, Βιέρσκη, Κανελόπουλος, Καριάλης, Γιερτίσης, Μάτσας, Φραντζής, Μαλαμίδης, Γεράκης, Λάμπρος, Καραπάνος, Βλάχος, Μαζαράκης και πολλοί άλλοι.

— Έξαιρετικά κομψή αι κ. Α. Μερκάτη, Γ. Μπότη και Α. Μαλαμίδη με τουσάτετες λαμέ άσίμη με άνθη και ένας όμιλος από χαριτωμένες δευποιίδες μεταξύ των όποιων η δισ Παπάγου με ταφτά μπλέ σιέλ, η δισ Πισμαςόγλου με πράσινα, η δισ Λοθέριου με λαμέ μπλέ, η δισ Α. Ανδριτσάκη με λευκά και χρωματιστήν ζώνην, η δισ Χ. Ανδριτσάκη με ταφτά πράσινα, η δισ Καθασάκη, η δισ Αλεξοπούλου και η δισ Ρουσσέν με λευκά, αι δίδες Σταθάτου, Χαττούλάρη, Ευγενίδη. Ήσαν και οι κ. κ. Μερκάτης, Λεβίδης, Μποκαρέλλι, Αμφούζο, Κιρόγα, Βιέρσκη, Κανελόπουλος, Καριάλης, Γιερτίσης, Μάτσας, Φραντζής, Μαλαμίδης, Γεράκης, Λάμπρος, Καραπάνος, Βλάχος, Μαζαράκης και πολλοί άλλοι.

— Έξαιρετικά κομψή αι κ. Α. Μερκάτη, Γ. Μπότη και Α. Μαλαμίδη με τουσάτετες λαμέ άσίμη με άνθη και ένας όμιλος από χαριτωμένες δευποιίδες μεταξύ των όποιων η δισ Παπάγου με ταφτά μπλέ σιέλ, η δισ Πισμαςόγλου με πράσινα, η δισ Λοθέριου με λαμέ μπλέ, η δισ Α. Ανδριτσάκη με λευκά και χρωματιστήν ζώνην, η δισ Χ. Ανδριτσάκη με ταφτά πράσινα, η δισ Καθασάκη, η δισ Αλεξοπούλου και η δισ Ρουσσέν με λευκά, αι δίδες Σταθάτου, Χαττούλάρη, Ευγενίδη. Ήσαν και οι κ. κ. Μερκάτης, Λεβίδης, Μποκαρέλλι, Αμφούζο, Κιρόγα, Βιέρσκη, Κανελόπουλος, Καριάλης, Γιερτίσης, Μάτσας, Φραντζής, Μαλαμίδης, Γεράκης, Λάμπρος, Καραπάνος, Βλάχος, Μαζαράκης και πολλοί άλλοι.

— Έξαιρετικά κομψή αι κ. Α. Μερκάτη, Γ. Μπότη και Α. Μαλαμίδη με τουσάτετες λαμέ άσίμη με άνθη και ένας όμιλος από χαριτωμένες δευποιίδες μεταξύ των όποιων η δισ Παπάγου με ταφτά μπλέ σιέλ, η δισ Πισμαςόγλου με πράσινα, η δισ Λοθέριου με λαμέ μπλέ, η δισ Α. Ανδριτσάκη με λευκά και χρωματιστήν ζώνην, η δισ Χ. Ανδριτσάκη με ταφτά πράσινα, η δισ Καθασάκη, η δισ Αλεξοπούλου και η δισ Ρουσσέν με λευκά, αι δίδες Σταθάτου, Χαττούλάρη, Ευγενίδη. Ήσαν και οι κ. κ. Μερκάτης, Λεβίδης, Μποκαρέλλι, Αμφούζο, Κιρόγα, Βιέρσκη, Κανελόπουλος, Καριάλης, Γιερτίσης, Μάτσας, Φραντζής, Μαλαμίδης, Γεράκης, Λάμπρος, Καραπάνος, Βλάχος, Μαζαράκης και πολλοί άλλοι.

— Έξαιρετικά κομψή αι κ. Α. Μερκάτη, Γ. Μπότη και Α. Μαλαμίδη με τουσάτετες λαμέ άσίμη με άνθη και ένας όμιλος από χαριτωμένες δευποιίδες μεταξύ των όποιων η δισ Παπάγου με ταφτά μπλέ σιέλ, η δισ Πισμαςόγλου με πράσινα, η δισ Λοθέριου με λαμέ μπλέ, η δισ Α. Ανδριτσάκη με λευκά και χρωματιστήν ζώνην, η δισ Χ. Ανδριτσάκη με ταφτά πράσινα, η δισ Καθασάκη, η δισ Αλεξοπούλου και η δισ Ρουσσέν με λευκά, αι δίδες Σταθάτου, Χαττούλάρη, Ευγενίδη. Ήσαν και οι κ. κ. Μερκάτης, Λεβίδης, Μποκαρέλλι, Αμφούζο, Κιρόγα, Βιέρσκη, Κανελόπουλος, Καριάλης, Γιερτίσης, Μάτσας, Φραντζής, Μαλαμίδης, Γεράκης, Λάμπρος, Καραπάνος, Βλάχος, Μαζαράκης και πολλοί άλλοι.

— Έξαιρετικά κομψή αι κ. Α. Μερκάτη, Γ. Μπότη και Α. Μαλαμίδη με τουσάτετες λαμέ άσίμη με άνθη και ένας όμιλος από χαριτωμένες δευποιίδες μεταξύ των όποιων η δισ Παπάγου με ταφτά μπλέ σιέλ, η δισ Πισμαςόγλου με πράσινα, η δισ Λοθέριου με λαμέ μπλέ, η δισ Α. Ανδριτσάκη με λευκά και χρωματιστήν ζώνην, η δισ Χ. Ανδριτσάκη με ταφτά πράσινα, η δισ Καθασάκη, η δισ Αλεξοπούλου και η δισ Ρουσσέν με λευκά, αι δίδες Σταθάτου, Χαττούλάρη, Ευγενίδη. Ήσαν και οι κ. κ. Μερκάτης, Λεβίδης, Μποκαρέλλι, Αμφούζο, Κιρόγα, Βιέρσκη, Κανελόπουλος, Καριάλης, Γιερτίσης, Μάτσας, Φραντζής, Μαλαμίδης, Γεράκης, Λάμπρος, Καραπάνος, Βλάχος, Μαζαράκης και πολλοί άλλοι.

— Έξαιρετικά κομψή αι κ. Α. Μερκάτη, Γ. Μπότη και Α. Μαλαμίδη με τουσάτετες λαμέ άσίμη με άνθη και ένας όμιλος από χαριτωμένες δευποιίδες μεταξύ των όποιων η δισ Παπάγου με ταφτά μπλέ σιέλ, η δισ Πισμαςόγλου με πράσινα, η δισ Λοθέριου με λαμέ μπλέ, η δισ Α. Ανδριτσάκη με λευκά και χρωματιστήν ζώνην, η δισ Χ. Ανδριτσάκη με ταφτά πράσινα, η δισ Καθασάκη, η δισ Αλεξοπούλου και η δισ Ρουσσέν με λευκά, αι δίδες Σταθάτου, Χαττούλάρη, Ευγενίδη. Ήσαν και οι κ. κ. Μερκάτης, Λεβίδης, Μποκαρέλλι, Αμφούζο, Κιρόγα, Βιέρσκη, Κανελόπουλος, Καριάλης, Γιερτίσης, Μάτσας, Φραντζής, Μαλαμίδης, Γεράκης, Λάμπρος, Καραπάνος, Βλάχος, Μαζαράκης και πολλοί άλλοι.

— Έξαιρετικά κομψή αι κ. Α. Μερκάτη, Γ. Μπότη και Α. Μαλαμίδη με τουσάτετες λαμέ άσίμη με άνθη και ένας όμιλος από χαριτωμένες δευποιίδες μεταξύ των όποιων η δισ Παπάγου με ταφτά μπλέ σιέλ, η δισ Πισμαςόγλου με πράσινα, η δισ Λοθέριου με λαμέ μπλέ, η δισ Α. Ανδριτσάκη με λευκά και χρωματιστήν ζώνην, η δισ Χ. Ανδριτσάκη με ταφτά πράσινα, η δισ Καθασάκη, η δισ Αλεξοπούλου και η δισ Ρουσσέν με λευκά, αι δίδες Σταθάτου, Χαττούλάρη, Ευγενίδη. Ήσαν και οι κ. κ. Μερκάτης, Λεβίδης, Μποκαρέλλι, Αμφούζο, Κιρόγα, Βιέρσκη, Κανελόπουλος, Καριάλης, Γιερτίσης, Μάτσας, Φραντζής, Μαλαμίδης, Γεράκης, Λάμπρος, Καραπάνος, Βλάχος, Μαζαράκης και πολλοί άλλοι.

— Έξαιρετικά κομψή αι κ. Α. Μερκάτη, Γ. Μπότη και Α. Μαλαμίδη με τουσάτετες λαμέ άσίμη με άνθη και ένας όμιλος από χαριτωμένες δευποιίδες μεταξύ των όποιων η δισ Παπάγου με ταφτά μπλέ σιέλ, η δισ Πισμαςόγλου με πράσινα, η δισ Λοθέριου με λαμέ μπλέ, η δισ Α. Ανδριτσάκη με λευκά και χρωματιστήν ζώνην, η δισ Χ. Ανδριτσάκη με ταφτά πράσινα, η δισ Καθασάκη, η δισ Αλεξοπούλου και η δισ Ρουσσέν με λευκά, αι δίδες Σταθάτου, Χαττούλάρη, Ευγενίδη. Ήσαν και οι κ. κ. Μερκάτης, Λεβίδης, Μποκαρέλλι, Αμφούζο, Κιρόγα, Βιέρσκη, Κανελόπουλος, Καριάλης, Γιερτίσης, Μάτσας, Φραντζής, Μαλαμίδης, Γεράκης, Λάμπρος, Καραπάνος, Βλάχος, Μαζαράκης και πολλοί άλλοι.

— Έξαιρετικά κομψή αι κ. Α. Μερκάτη, Γ. Μπότη και Α. Μαλαμίδη με τουσάτετες λαμέ άσίμη με άνθη και ένας όμιλος από χαριτωμένες δευποιίδες μεταξύ των όποιων η δισ Παπάγου με ταφτά μπλέ σιέλ, η δισ Πισμαςόγλου με πράσινα, η δισ Λοθέριου με λαμέ μπλέ, η δισ Α. Ανδριτσάκη με λευκά και χρωματιστήν ζώνην, η δισ Χ. Ανδριτσάκη με ταφτά πράσινα, η δισ Καθασάκη, η δισ Αλεξοπούλου και η δισ Ρουσσέν με λευκά, αι δίδες Σταθάτου, Χαττούλάρη, Ευγενίδη. Ήσαν και οι κ. κ. Μερκάτης, Λεβίδης, Μποκαρέλλι, Αμφούζο, Κιρόγα, Βιέρσκη, Κανελόπουλος, Καριάλης, Γιερτίσης, Μάτσας, Φραντζής, Μαλαμίδης, Γεράκης, Λάμπρος, Καραπάνος, Βλάχος, Μαζαράκης και πολλοί άλλοι.

— Έξαιρετικά κομψή αι κ. Α. Μερκάτη, Γ. Μπότη και Α. Μαλαμίδη με τουσάτετες λαμέ άσίμη με άνθη και ένας όμιλος από χαριτωμένες δευποιίδες μεταξύ των όποιων η δισ Παπάγου με ταφτά μπλέ σιέλ, η δισ Πισμαςόγλου με πράσινα, η δισ Λοθέριου με λαμέ μπλέ, η δισ Α. Ανδριτσάκη με λευκά και χρωματιστήν ζώνην, η δισ Χ. Ανδριτσάκη με ταφτά πράσινα, η δισ Καθασάκη, η δισ Αλεξοπούλου και η δισ Ρουσσέν με λευκά, αι δίδες Σταθάτου, Χαττούλάρη, Ευγενίδη. Ήσαν και οι κ. κ. Μερκάτης, Λεβίδης, Μποκαρέλλι, Αμφούζο, Κιρόγα, Βιέρσκη, Κανελόπουλος, Καριάλης, Γιερτίσης, Μάτσας, Φραντζής, Μαλαμίδης, Γεράκης, Λάμπρος, Καραπάνος, Βλάχος, Μαζαράκης και πολλοί άλλοι.

— Έξαιρετικά κομψή αι κ. Α. Μερκάτη, Γ. Μπότη και Α. Μαλαμίδη με τουσάτετες λαμέ άσίμη με άνθη και ένας όμιλος από χαριτωμένες δευποιίδες μεταξύ των όποιων η δισ Παπάγου με ταφτά μπλέ σιέλ, η δισ Πισμαςόγλου με πράσινα, η δισ Λοθέριου με λαμέ μπλέ, η δισ Α. Ανδριτσάκη με λευκά και χρωματιστήν ζώνην, η δισ Χ. Ανδριτσάκη με ταφτά πράσινα, η δισ Καθασάκη, η δισ Αλεξοπούλου και η δισ Ρουσσέν με λευκά, αι δίδες Σταθάτου, Χαττούλάρη, Ευγενίδη. Ήσαν και οι κ. κ. Μερκάτης, Λεβίδης, Μποκαρέλλι, Αμφούζο, Κιρόγα, Βιέρσκη, Κανελόπουλος, Καριάλης, Γιερτίσης, Μάτσας, Φραντζής, Μαλαμίδης, Γεράκης, Λάμπρος, Καραπάνος, Βλάχος, Μαζαράκης και πολλοί άλλοι.

— Έξαιρετικά κομψή αι κ. Α. Μερκάτη, Γ. Μπότη και Α. Μαλαμίδη με τουσάτετες λαμέ άσίμη με άνθη και ένας όμιλος από χαριτωμένες δευποιίδες μεταξύ των όποιων η δισ Παπάγου με ταφτά μπλέ σιέλ, η δισ Πισμαςόγλου με πράσινα, η δισ Λοθέριου με λαμέ μπλέ, η δισ Α. Ανδριτσάκη με λευκά και χρωματιστήν ζώνην, η δισ Χ. Ανδριτσάκη με ταφτά πράσινα, η δισ Καθασάκη, η δισ Αλεξοπούλου και η δισ Ρουσσέν με λευκά, αι δίδες Σταθάτου, Χαττούλάρη, Ευγενίδη. Ήσαν και οι κ. κ. Μερκάτης, Λεβίδης, Μποκαρέλλι, Αμφούζο, Κιρόγα, Βιέρσκη, Κανελόπουλος, Καριάλης, Γιερτίσης, Μάτσας, Φραντζής, Μαλαμίδης, Γεράκης, Λάμπρος, Καραπάνος, Βλάχος, Μαζαράκης και πολλοί άλλοι.

— Έξαιρετικά κομψή αι κ. Α. Μερκάτη, Γ. Μπότη και Α. Μαλαμίδη με τουσάτετες λαμέ άσίμη με άνθη και ένας όμιλος από χαριτωμένες δευποιίδες μεταξύ των όποιων η δισ Παπάγου με ταφτά μπλέ σιέλ, η δισ Πισμαςόγλου με πράσινα, η δισ Λοθέριου με λαμέ μπλέ, η δισ Α. Ανδριτσάκη με λευκά και χρωματιστήν ζώνην, η δισ Χ. Ανδριτσάκη με ταφτά πράσινα, η δισ Καθασάκη, η δισ Αλεξοπούλου και η δισ Ρουσσέν με λευκά, αι δίδες Σταθάτου, Χαττούλάρη, Ευγενίδη. Ήσαν και οι κ. κ. Μερκάτης, Λεβίδης, Μποκαρέλλι, Αμφούζο, Κιρόγα, Βιέρσκη, Κανελόπουλος, Καριάλης, Γιερτίσης, Μάτσας, Φραντζής, Μαλαμίδης, Γεράκης, Λάμπρος, Καραπάνος, Βλάχος, Μαζαράκης και πολλοί άλλοι.

— Έξαιρετικά κομψή αι κ. Α. Μερκάτη, Γ. Μπότη και Α. Μαλαμίδη με τουσάτετες λαμέ άσίμη με άνθη και ένας όμιλος από χαριτωμένες δευποιίδες μεταξύ των όποιων η δισ Παπάγου με ταφτά μπλέ σιέλ, η δισ Πισμαςόγλου με πράσινα, η δισ Λοθέριου με λαμέ μπλέ, η δισ Α. Ανδριτσάκη με λευκά και χρωματιστήν ζώνην, η δισ Χ. Ανδριτσάκη με ταφτά πράσινα, η δισ Καθασάκη, η δισ Αλεξοπούλου και η δισ Ρουσσέν με λευκά, αι δίδες Σταθάτου, Χαττούλάρη, Ευγενίδη. Ήσαν και οι κ. κ. Μερκάτης, Λεβίδης, Μποκαρέλλι, Αμφούζο, Κιρόγα, Βιέρσκη, Κανελόπουλος, Καριάλης, Γιερτίσης, Μάτσας, Φραντζής, Μαλαμίδης, Γεράκης, Λάμπρος,

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΙ ΜΑΣ ΛΕΕΙ Η ΜΑΡΙΕΤΤΑ!

ΕΙΜΑΙ είκοσιτριών χρόνων κοπέλλα...
Απ' τη φωτογραφία μου, καθώς βλέπετε, δείχνω πώς δεν είμαι και τόσο όμορφη, όπως με κακογλωσσούν — κρυφά μου, έννοείται — ή πιά...έγκάρδιες φίλες μου!...
Επίσης, στη φωτογραφία μου αυτή, βλέπετε και τον αγαπημένο μου Πάουλ... Δεν είναι δα και τόσο γοητευτικός νέος, ώστε να «λυσσάσουν» κυριολεκτικώς μαζί του και να προσπαθούν να μου τον «ξελογιάσουν» ή «ξίε» αυτές...έγκάρδιες φίλες μου!!
«Ας είναι, τέλος πάντων... Γιαννού στον κόσμο, όλοι — απ' τούς πιο πολιτισμένους, ές τούς Κάφρους της Κεντρικής Αφρικής, κι' ως τούς Ιθαγενείς της Χονολουλού — ξέρουν τη σοφή αυτή παροιμία, ή οποία ταυριάζει με την περίπτωσή μου:

— Θέέ μου, φύλαγέ με απ' τούς έγκαρδιούς φίλους μου, γιατί τούς έχθρους μου τούς ξέρω!...

Αφ'ηνω, λοιπόν, τις έγκάρδιες φιλενάδες μου στην άκρη, περιφρονώ τις καλόδολες προγασθείες τους εις θάρος μου και σ'ας εξομολογούμαι ειλικρινώς τὰ ἐξής:

Κοντά σ'ε όσα χαρίσματα μου βλέπετε στη φωτογραφία μου, έχω ακόμη κι' άλλα αξιοζήλευτα, ψυχικά όμως αυτά... Είμαι πάντα φαιδρή, ξένοιαστη, ανεξαρτήτου χαρακτήρος, κι' απεχθάνομαι τις πατρικές, μητρικές κι' αδελφικές παρατηρήσεις και κηδεμονίες...

— Έχω πάρει το δίπλωμά μου απ' το «Κατώτερο Πολυτεχνείο» κι' εργάζομαι τώρα ως σχεδιάστρια πρώτης κατηγορίας σ'έναν μεγάλο «Οίκο Γυναικείας Μόδας». 'Η εργασία μου, αν κ'είνε έξαφρη μονάχα κι' άνετη, αμείβεται υπέροχα γιατί με διακρίνει ιδιαίτερο τάλαντο σ'α σχεδιάσματά μου: Κερδίζω, όσα δεν κερδίζει ούτε ένας άνωτερος ύπλληλος Τραπεζίης!

Αγαπώ πολύ τον μπαμπά μου και τη μαμά μου και πηγαίνω και τούς... βλέπω, τουλάχιστον τρεις φορές την εβδομάδα!!

Ναι, μην ξαφνιαζέστε... Δεν μένω μαζί τους, γιατί ή μαμά μου είναι λίγο γκριάρικη κι' ο μπαμπάς μου έχει μερικές σχολαστικές αντιλήψεις: Ανησυχούσαν πολύ γιά την ύγεια μου, φοβόντουσαν μήπως με θλάψη το διαρκές ξενύχτι μου σ'α μπάρ-ντάνσιγκ και σ'α σινεμά και γκρινιάζαν σ'α γύριζα άργα κατά το θράδυ!

Ένα πρωί, λοιπόν, πρό μερικόν μηνών, τούς είπα «ώρεθούάρ», νοίκιασα ένα μικρό διαμερισμάκι σ'ε κάποια πολυκατοικία — μακρινής θέσας συνοικίας, γιά «νάχουμε και τὸ νοῦ μας»! — κουβάλησα τις βαλίτσες μου εκεί κι' έτσι θρήκα την ήσυχία μου.

Μαγειρεύω και τρώω μόνη μου, όσες φορές δεν πηγαίνω σ'ε ρεστοράν... Μαντάρω κάλτσες, διορθώνω τα φορέματά μου και συγυρίζω τὸ νοικοκυριό μου στην εντέλεια... Μου άρέσει νά δημιουργήσω δική μου, ολόδική μου, οικογένεια...

Δηλαδή... μου άρέσει ο γάμος, καθώς κ'οι μπεμπέδες, τούς οποίους θ'άποκτήσω! Μ'ε άλλα λόγια, μου άρέσει νά παντρευτώ όπως θέλω εγώ, κι' όχι όπως με παντρεύουν ή προλήψεις και τὸ δήθεν «ροζικό» μου...

Παραδείγματος χάριν, τώρα φλερτάρω με τὸν Πάουλ... Τὸν αγαπώ και με λατρεύει... Είναι πρόθυμος νά ζήσουμε σ'ε μιά «καλύθρη», άρκει πού θάχη τήν... καρδιά μου!

Μά εγώ, δεν είμαι τόσο άνόητη, δηλαδή τόσο ρωμαντική, όσο είναι ο καλός αυτός νέος, ο άνοιχτόκαρδος αυτός σύντροφος και καθαλιέρπος μου σ'α ντάνσιγκ και σ'α σινεμά... Ναι, εγώ είμαι πιο πρακτική απ'αυτόν. Και σκέπτομαι ως εξής:

— Ο Πάουλ είναι λογιστής σ'ε κάποια εταιρεία. Παίρνει κάθε μήνα γιά μισθό τὰ μισά σχεδόν από όσα εγώ κερδίζω... Έλπίδες γιά γρήγορη προαγωγή δεν έχει, γιατί είναι καλός μέχρι ήλιθιότητος... Κι' όπως είναι γνωστό, σήμερα προθιβάονται γοργά, μονάχα όποι εις σκληροί και καπτάσαι... Έγώ είμαι μία καθαυτή «γυναικα της δουλειάς», ενώ ο Πάουλ δεν είναι καθόλου ένας καθαυτός

Η Μαριέττα κι' ο Πάουλ.

(Πώς σκέπτονται ή σύγχρονες Αμερικανοπούλες

«άνδρας της δουλειάς»... Είναι εύαισθητος, είναι ρομαντικός, τρελλανιενται γιά τὰ καλά αισθηματικά μυθιστορήματα, γιά ζωγραφικές έκθέσεις και γιά τή «Σερενάτα τὸ Σούμπεν»...
... Ένώ εγώ, τρελλανιόμαι γιά τὸ σινεμά, γιά τὰ ποίησις, γιά τὸ γκόλφ, γιά τὸ ποδόσφαιρο, γιά τις δριμυτογιά τὸ κολύμπι και γιά τὰ μάτς — καθώς και γιά τὰς ταγωνιστάς — τής πυγμαχίας!

Αὐτὰ σκέπτομαι, λοιπόν, κι...δουλώνω σφιχτά τὰ αὐτὰ, κάθε φορά πού ο Πάουλ μου μιλάει γιά γάμο: Ναι, καλὸς ο σύζυγος, καλὸς εἶν' οἱ μπεμπέδες και τὸ νοικοκυριό, ἀλλὰ μὴ λείπουν συγχρόνως απ' τήν καθημερινή ζωή μου κανένα τὰ παραπάνω τερπινὰ θεάματα πού ανέφερα...

Τώρα, πὼς διάβολο μπορὺν νά συμβιβαστοῦν όλα αὐτὰ πράγματα;... Πὼς θά μπορῶ — μέσα σ'ε μιά ήμέρα — νά πετύχω τὸ σπῆτι, νά ανατρέφω τούς μπεμπέδες, νά συντηρῶ τὸν οὐζυγό μου, νά τρέχω σ'α ντάνσιγκ, σ'ας δριμυτογιά, σ'α μάτς και σ'α κολύμπια και συγχρόνως νά εργάζομαι σ'α «Οἶκο Μόδας», γιατί δεν θέλω νά χάσω και τή δουλειά μου!

Δεν ξέρω, μὰ τήν αλήθεια!...

Κι' ἐπειδὴ δεν ξέρω, γι' αὐτὸ μένω κι' ἀναποφάσιστη σ'α τήμα τοῦ γάμου και γι' αὐτὸ ἐπίσης... δικαιολογῶ με, σ'ας κάνη κόπο!

Μά ὅσο μένω ἐγὼ ἀναποφάσιστη, τόσο γίνεται ἀποφασιστικὸς ο Πάουλ... Τὸν τελευταῖο αὐτὸν καιρό, μου έχει γινῆ ριολογικῶς κουνοῦπι... «Όλο και μου λείει, παραποιήσας ἱκετευτικά:

— «Ελα, Μαριέττα!... «Ελα νά γίνουμε ταίρι... Πάμε νά γάσουμε... Μὰς φτάνουν όσα εγώ κερδίζω... Είμαι μόνος σπιτάκι μου, με τὸν μικρό μου κήπο... «Ο μπεμπής μας δὲν ἔχει στή «λση κι' ἐμεῖς —ἀγκαλιασμένοι τρεῖς — θά τὸν καμαρώνουμε με λαχτάρα...
— «Εἰς τις ξέριες; διέκοψα ειρωνικά.
— «Μάτςες μήπως κι' ἄλλοτε παντρεμένος.
— «Όχι! ἀπάντησα ο φτωχὸς Πάουλ...
— «Κινίζωις ὅς τις ρίξεις τὸν αὐτιὸν σου.
— Τότε, ἔτσι θά λένε μέσα τὰ ρομὰ πού διαθάζεις! ξανόπα γελώντας.
— «Όχι! ἔκανε με πείσμα εραφινικό οῦλ.
— «Ετσι λείει ή ἀληθινή ζωή, ἔτσι λείει ἀληθινὸς προορισμός τής γυναικας, ἔτσι λείει ὅλα τὰ πρᾶγματικῶς ἐρωτευμένα ζευγάρια, ὅποια εὐτύχησαν κατόπιν νά συνδυαστοῦν με τούς ἱερὸς δεσμούς τοῦ γάμου καὶ ἀποκτήσουν και παιδάκια καί...
... και νά ἐξακολουθοῦν νά εἰνε ρομαντικοί, ἀνόητοι και μαρκῖα απ' τή ζωή απ' τὸν κόσμο, ὅπως ἦσαν και πρὶν τὴν ἐξομολόγησιν ο παπᾶ! διέκοψα με περὶ τερὸν σαρκασμό.
— Φρρρρράπ!

— «Ενας μπάτσος ἔσκιασε σ'α μανιόλι μου. Μ'ε είχε μπατοῖσει ο Πάουλ.
Και πείσθηκα γιά τήν ἀπροσδόκητη δύνηρή απ' τὸν εραφινικό μπάτσου προσηγορικὴ ἀποστολή ο πρίγκηπ Κοντέ. Φιλοξένησέ τον και κρύψε τον, ὥσπου νά βῇ τῶπο νά πῇ ἐκεῖ πού πρέπει. Απ' αὐτὸν θά μάθης πὼς πηγαίνουμε και τί κάνει ο πατέρας σου, πού σ'ε φίλει με ἀγάπη.

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤΕ ΣΕΝΙΕΛ»
'Η Νανίνα κατέθηκε γρήγορα στή σάλα πού ἦταν ο ταξιδιώτης. 'Εκει είδε έναν ευγενή πού φαινότανε πάνω από πενήντα χρόνων κι' ἔμοιαζε άόριστα με τὸν γέρο πού είδε σ'α δειρό της. Μόνον πού τὰ μάτια του ἦταν έντελῶς νεανικά, αντίθετα πρὸς τήν ἄλλη ὅλη τήν γέρικη ἐμφάνισιν του.

«Ο κ. ντε Φρεμπώ άμολόγησε στήν κόρη τοῦ φίλου του, πὼς ἦταν τσακισμένος από τήν κούρσαι γιατί είχε περπατήσει ὅλην τήν νύχτα και ἐξήγησε μ' ευγένεια τήν ἄδεια νά ἐξοικονομήσει λίγα γάλα. 'Η Νανίνα διάταξε τότε νά τοῦ ἐτοιμάσουνε μιά κάμαρη καὶ μόνο τὸ θράδυ τὸν είδε τήν ὥρα τοῦ δείπνου.

Ἦταν τώρα φρεσκοκυριασμένος, στεκότανε πολύ καλά, είχε πολλὸ ευγενικόσ τρόποσ και μιά ἐξαιρετικὴ διαχυτικότητα πρὸς τήν νέα, ἀταίριαστη στήν ήλικία του. Ἐτίμησε με μεγάλη δρεῖ τὰ φαγητά και τὰ κρασιά, μίλησε με μεγάλη ζωηρότητα και διηγήθηκε με πολλὸ πνεῦμα τις περιπέτειές του σ'ε ἀσέβη, ὅπου είχε καταφύγει. Ἦταν τόσο περίεργη ὅλη του ἡ σ'άσις, ὥστε στήν ὥρα τῶν φρούτων ή Νανίνα εὑρίσκει πειὰ πολὺ ἑλκυστικὸ τὸν ἐξηντάρη φίλο τοῦ πατέρα της.

Τὸ θράδυ τής 1ης Φεβρουαρίου 1794, τοῦ δευτέρου ἔτους τής Δημοκρατίας, ή δεσποινὶς Νανίνα ντε Σενιέλ, ή ὁποία, παρ' ὅλη τήν τρομοκρατία, ἐξακολουθοῦσε νά μένη στή Γαλλία ἀνέθηκε νωρίς στήν κρεβάτοκάμαρά της.

Τὴν ἐποχή ἐκείνη, ζοῦσε μόνη της, μαζί με μιά γρηά ὑπηρέτρια, σ'ε ἐξοχικό της σπιτί σ'α Αιγιόν, κοντά σ'α χωριό 'Εκουιέρ. Ο πατέρας της είχε δραπετεύσει απ' τή Γαλλία και είχε ἐνοθῇ μαζί με τὸν στρατὸ τοῦ πρίγκηπος Κοντέ πού πολεμοῦσε κατά τῶν ἐπανασταστών.

Στὸν Αιγιόν και 'Εκουιέρ δεν είχε φτάσει ακόμα ή ἐπαναστατικὴ πού κι' ὅλοι ἀγαποῦσαν και σεβόντουσαν τήν δεσποινίδα ντε Σενιέλ.

Τὸ θράδυ ἐκεῖνο ή Μπαστιάνα, ή γρηά ὑπηρέτρια, τής διηγήθηκε ἕνα σωρ παράξενες ἱστορίες σχετικές με τήν νύχτα τής 'Υπαπαντῆς. Τή θεαίωσε μάλιστα πὼς τὰ κυρίστια συνήθιζαν νά θάξουν ένα καθρέφτη κάτω απ' τὸ προσκέφαλό τους, γιά νά δοῦνε πούν θά ἔπαιρναν ἄντρα τους.

Ἦ Νανίνα, πού παρ' ὅλη τήν ἀριστοκρατικὴ καταγωγή της ἦταν ἀρκετά προληπτικὴ, είχε κι' αὐτὴ τήν περιέργεια νά κάνη τὸ ἴδιο. Γι' αὐτὸ ἀνέθηκε γρήγορα στή κάμαρά της και γδύθηκε γιά νά πλαγιάσῃ.

Ἐπὶ ἕναν καθρέφτη σ'α χέρι και πρὶν πλαγιάσῃ, κύτταξε, κύτταξε μέσα τὸ εἶδολό της μ' ευχαρίστησι.

Ἦ δεσποινὶς ντε Σενιέλ ἦταν είκοσι-τεσσάρων χρόνων και ή ὡμορφία της ἑρισκότανε σ' ὅλη της τήν ἄνθισ.

Ψηλή, λυγρή, καλοκαμωμένη, είχε ὡμορφα σγουρά μαλλιά, μεγάλα μαῦρα μάτια, ένα μικρὸ στοματάκι με χαριτωμένα λακκάκια και τρυφερὴ καρδιά.

Τέλος ἔβγαλε ἕναν στεναγμό, ἔχωσε τὸν καθρέφτη κάτω απ' τὸ μαξιλάρι της και ἔπεσε κι' ἀποκοιμήθηκε.

16 Ιανουαρίου 1936

«Μπουκέτο — Οικογένεια»

9

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΙΑΣ ΝΥΧΤΑΣ...

ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΑΛΕΞΥ

ΤΟ θράδυ τής 1ης Φεβρουαρίου 1794, τοῦ δευτέρου ἔτους τής Δημοκρατίας, ή δεσποινὶς Νανίνα ντε Σενιέλ, ή ὁποία, παρ' ὅλη τήν τρομοκρατία, ἐξακολουθοῦσε νά μένη στή Γαλλία ἀνέθηκε νωρίς στήν κρεβάτοκάμαρά της.

Τὴν ἐποχή ἐκείνη, ζοῦσε μόνη της, μαζί με μιά γρηά ὑπηρέτρια, σ'ε ἐξοχικό της σπιτί σ'α Αιγιόν, κοντά σ'α χωριό 'Εκουιέρ. Ο πατέρας της είχε δραπετεύσει απ' τή Γαλλία και είχε ἐνοθῇ μαζί με τὸν στρατὸ τοῦ πρίγκηπος Κοντέ πού πολεμοῦσε κατά τῶν ἐπανασταστών.

Στὸν Αιγιόν και 'Εκουιέρ δεν είχε φτάσει ακόμα ή ἐπαναστατικὴ πού κι' ὅλοι ἀγαποῦσαν και σεβόντουσαν τήν δεσποινίδα ντε Σενιέλ.

Τὸ θράδυ ἐκεῖνο ή Μπαστιάνα, ή γρηά ὑπηρέτρια, τής διηγήθηκε ἕνα σωρ παράξενες ἱστορίες σχετικές με τήν νύχτα τής 'Υπαπαντῆς. Τή θεαίωσε μάλιστα πὼς τὰ κυρίστια συνήθιζαν νά θάξουν ένα καθρέφτη κάτω απ' τὸ προσκέφαλό τους, γιά νά δοῦνε πούν θά ἔπαιρναν ἄντρα τους.

Ἦ Νανίνα, πού παρ' ὅλη τήν ἀριστοκρατικὴ καταγωγή της ἦταν ἀρκετά προληπτικὴ, είχε κι' αὐτὴ τήν περιέργεια νά κάνη τὸ ἴδιο. Γι' αὐτὸ ἀνέθηκε γρήγορα στή κάμαρά της και γδύθηκε γιά νά πλαγιάσῃ.

Ἐπὶ ἕναν καθρέφτη σ'α χέρι και πρὶν πλαγιάσῃ, κύτταξε, κύτταξε μέσα τὸ εἶδολό της μ' ευχαρίστησι.

Ἦ δεσποινὶς ντε Σενιέλ ἦταν είκοσι-τεσσάρων χρόνων και ή ὡμορφία της ἑρισκότανε σ' ὅλη της τήν ἄνθισ.

Ψηλή, λυγρή, καλοκαμωμένη, είχε ὡμορφα σγουρά μαλλιά, μεγάλα μαῦρα μάτια, ένα μικρὸ στοματάκι με χαριτωμένα λακκάκια και τρυφερὴ καρδιά.

Τέλος ἔβγαλε ἕναν στεναγμό, ἔχωσε τὸν καθρέφτη κάτω απ' τὸ μαξιλάρι της και ἔπεσε κι' ἀποκοιμήθηκε.

Τὸ δειρο πού είδε ἦταν πολὺ παράξενο! Βρισκότανε μπροστά σ' ένα σωρ καθρέφτες και είδε πολλὰ κεφάλια, πού ἐκινούνην μέσα σ'ε μιά παράξενη ομίχλη. Σιγά-σιγά, ή ομίχλη ἐκαθάριζε, τὰ κεφάλια φαινότουσαν πὺ καθάρα κι' ἔπειτα ὅλα τὰ κεφάλια γινόντουσαν ἕνα.

Ἐπειτα είδε κάποια ἐκκλησιά. 'Η Νανίνα διέκρινε καθάρα, κάποιο γέρο φαλακρό, με ρυτιτωμένα μάγουλα, πού προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος της και τής ἔδωκε τὸ χέρι. Ἐτρόμαξε τόσο πολὺ με τήν ἰδέα πὼς θά ἔπαιρνε ἄντρα ἕναν ἐξηντάρη ὥστε εὐπνησε τρομαγμένη. Ξανακοιμήθηκε ὡς και σηκώθηκε τὸ πρωί με τήν ψυχὴ ἄνω-κάτω απ' τὸ παράξενο ὄνειρο.

Τὴ στιγμή πού τελείωσε τήν τουαλέττα της, μπήκε σ'α δωμάτιό της ή ὑπηρέτρια της, ή Μπαστιάνα, τής ἔδωσε ένα γράμμα και τής είπε:

— Δεσποινίς, ἦρθε ἕνας κύριος, ἔφερε αὐτὸ τὸ γράμμα και λείει πὼς θέλει νά σ'ας μιλήσῃ! 'Η Νανίνα ἔρριξε μιά ματιά σ'α γράμμα κι' ἀμέσως ἀνασκήρτησε. Είχε διακρίνει απ' τὸν χαρακτηριστὶκὸν τὸ γράψιμο τοῦ πατέρα της. «Έσχιζε τότε νευρικά τὸν φακέλλο και διάβασε:

«Αγαπητή μου Νανίνα, Αὐτὸ τὸ γράμμα θά σοῦ τὸ δώσῃ ἕνας συμπατριώτης μας, ο κύριος ντε Φρεμπώ, πού τοῦ ἀνέθεσε μιά ἐμπιστευτικὴ ἀποστολή ο πρίγκηπ Κοντέ. Φιλοξένησέ τον και κρύψε τον, ὥσπου νά βῇ τῶπο νά πῇ ἐκεῖ πού πρέπει. Απ' αὐτὸν θά μάθης πὼς πηγαίνουμε και τί κάνει ο πατέρας σου, πού σ'ε φίλει με ἀγάπη.

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤΕ ΣΕΝΙΕΛ»

Ἦ Νανίνα κατέθηκε γρήγορα στή σάλα πού ἦταν ο ταξιδιώτης. 'Εκει είδε έναν ευγενή πού φαινότανε πάνω από πενήντα χρόνων κι' ἔμοιαζε άόριστα με τὸν γέρο πού είδε σ'α δειρό της. Μόνον πού τὰ μάτια του ἦταν έντελῶς νεανικά, αντίθετα πρὸς τήν ἄλλη ὅλη τήν γέρικη ἐμφάνισιν του.

«Ο κ. ντε Φρεμπώ άμολόγησε στήν κόρη τοῦ φίλου του, πὼς ἦταν τσακισμένος από τήν κούρσαι γιατί είχε περπατήσει ὅλην τήν νύχτα και ἐξήγησε μ' ευγένεια τήν ἄδεια νά ἐξοικονομήσει λίγα γάλα. 'Η Νανίνα διάταξε τότε νά τοῦ ἐτοιμάσουνε μιά κάμαρη καὶ μόνο τὸ θράδυ τὸν είδε τήν ὥρα τοῦ δείπνου.

Ἦταν τώρα φρεσκοκυριασμένος, στεκότανε πολύ καλά, είχε πολλὸ ευγενικόσ τρόποσ και μιά ἐξαιρετικὴ διαχυτικότητα πρὸς τήν νέα, ἀταίριαστη στήν ήλικία του. Ἐτίμησε με μεγάλη δρεῖ τὰ φαγητά και τὰ κρασιά, μίλησε με μεγάλη ζωηρότητα και διηγήθηκε με πολλὸ πνεῦμα τις περιπέτειές του σ'ε ἀσέβη, ὅπου είχε καταφύγει. Ἦταν τόσο περίεργη ὅλη του ἡ σ'άσις, ὥστε στήν ὥρα τῶν φρούτων ή Νανίνα εὑρίσκει πειὰ πολὺ ἑλκυστικὸ τὸν ἐξηντάρη φίλο τοῦ πατέρα της.

Ἐπὶ ἕναν καθρέφτη σ'α χέρι και πρὶν πλαγιάσῃ, κύτταξε, κύτταξε μέσα τὸ εἶδολό της μ' ευχαρίστησι.

Ἦ δεσποινὶς ντε Σενιέλ ἦταν είκοσι-τεσσάρων χρόνων και ή ὡμορφία της ἑρισκότανε σ' ὅλη της τήν ἄνθισ.

Ψηλή, λυγρή, καλοκαμωμένη, είχε ὡμορφα σγουρά μαλλιά, μεγάλα μαῦρα μάτια, ένα μικρὸ στοματάκι με χαριτωμένα λακκάκια και τρυφερὴ καρδιά.

Τέλος ἔβγαλε ἕναν στεναγμό, ἔχωσε τὸν καθρέφτη κάτω απ' τὸ μαξιλάρι της και ἔπεσε κι' ἀποκοιμήθηκε.

Τὸ δειρο πού είδε ἦταν πολὺ παράξενο! Βρισκότανε μπροστά σ' ένα σωρ καθρέφτες και είδε πολλὰ κεφάλια, πού ἐκινούνην μέσα σ'ε μιά παράξενη ομίχλη. Σιγά-σιγά, ή ομίχλη ἐκαθάριζε, τὰ κεφάλια φαινότουσαν πὺ καθάρα κι' ἔπειτα ὅλα τὰ κεφάλια γινόντουσαν ἕνα.

Ἐπειτα είδε κάποια ἐκκλησιά. 'Η Νανίνα διέκρινε καθάρα, κάποιο γέρο φαλακρό, με ρυτιτωμένα μάγουλα, πού προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος της και τής ἔδωκε τὸ χέρι. Ἐτρόμαξε τόσο πολὺ με τήν ἰδέα πὼς θά ἔπαιρνε ἄντρα ἕναν ἐξηντάρη ὥστε εὐπνησε τρομαγμένη. Ξανακοιμήθηκε ὡς και σηκώθηκε τὸ πρωί με τήν ψυχὴ ἄνω-κάτω απ' τὸ παράξενο ὄνειρο.

Τὴ στιγμή πού τελείωσε τήν τουαλέττα της, μπήκε σ'α δωμάτιό της ή ὑπηρέτρια της, ή Μπαστιάνα, τής ἔδωσε ένα γράμμα και τής είπε:

— Δεσποινίς, ἦρθε ἕνας κύριος, ἔφερε αὐτὸ τὸ γράμμα και λείει πὼς θέλει νά σ'ας μιλήσῃ! 'Η Νανίνα ἔρριξε μιά ματιά σ'α γράμμα κι' ἀμέσως ἀνασκήρτησε. Είχε διακρίνει απ' τὸν χαρακτηριστὶκὸν τὸ γράψιμο τοῦ πατέρα της. «Έσχιζε τότε νευρικά τὸν φακέλλο και διάβασε:

«Αγαπητή μου Νανίνα, Αὐτὸ τὸ γράμμα θά σοῦ τὸ δώσῃ ἕνας συμπατριώτης μας, ο κύριος ντε Φρεμπώ, πού τοῦ ἀνέθεσε μιά ἐμπιστευτικὴ ἀποστολή ο πρίγκηπ Κοντέ. Φιλοξένησέ τον και κρύψε τον, ὥσπου νά βῇ τῶπο νά πῇ ἐκεῖ πού πρέπει. Απ' αὐτὸν θά μάθης πὼς πηγαίνουμε και τί κάνει ο πατέρας σου, πού σ'ε φίλει με ἀγάπη.

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤΕ ΣΕΝΙΕΛ»

Ἦ Νανίνα κατέθηκε γρήγορα στή σάλα πού ἦταν ο ταξιδιώτης. 'Εκει είδε έναν ευγενή πού φαινότανε πάνω από πενήντα χρόνων κι' ἔμοιαζε άόριστα με τὸν γέρο πού είδε σ'α δειρό της. Μόνον πού τὰ μάτια του ἦταν έντελῶς νεανικά, αντίθετα πρὸς τήν ἄλλη ὅλη τήν γέρικη ἐμφάνισιν του.

«Ο κ. ντε Φρεμπώ άμολόγησε στήν κόρη τοῦ φίλου του, πὼς ἦταν τσακισμένος από τήν κούρσαι γιατί είχε περπατήσει ὅλην τήν νύχτα και ἐξήγησε μ' ευγένεια τήν ἄδεια νά ἐξοικονομήσει λίγα γάλα. 'Η Νανίνα διάταξε τότε νά τοῦ ἐτοιμάσουνε μιά κάμαρη καὶ μόνο τὸ θράδυ τὸν είδε τήν ὥρα τοῦ δείπνου.

Ἦταν τώρα φρεσκοκυριασμένος, στεκότανε πολύ καλά, είχε πολλὸ ευγενικόσ τρόποσ και μιά ἐξαιρετικὴ διαχυτικότητα πρὸς τήν νέα, ἀταίριαστη στήν ήλικία του. Ἐτίμησε με μεγάλη δρεῖ τὰ φαγητά και τὰ κρασιά, μίλησε με μεγάλη ζωηρότητα και διηγήθηκε με πολλὸ πνεῦμα τις περιπέτειές του σ'ε ἀσέβη, ὅπου είχε καταφύγει. Ἦταν τόσο περίεργη ὅλη του ἡ σ'άσις, ὥστε στήν ὥρα τῶν φρούτων ή Νανίνα εὑρίσκει πειὰ πολὺ ἑλκυστικὸ τὸν ἐξηντάρη φίλο τοῦ πατέρα της.

Τὸ θράδυ τής 1ης Φεβρουαρίου 1794, τοῦ δευτέρου ἔτους τής Δημοκρατίας, ή δεσποινὶς Νανίνα ντε Σενιέλ, ή ὁποία, παρ' ὅλη τήν τρομοκρατία, ἐξακολουθοῦσε νά μένη στή Γαλλία ἀνέθηκε νωρίς στήν κρεβάτοκάμαρά της.

Τὴν ἐποχή ἐκείνη, ζοῦσε μόνη της, μαζί με μιά γρηά ὑπηρέτρια, σ'ε ἐξοχικό της σπιτί σ'α Αιγιόν, κοντά σ'α χωριό 'Εκουιέρ. Ο πατέρας της είχε δραπετεύσει απ' τή Γαλλία και είχε ἐνοθῇ μαζί με τὸν στρατὸ τοῦ πρίγκηπος Κοντέ πού πολεμοῦσε κατά τῶν ἐπανασταστών.

Στὸν Αιγιόν και 'Εκουιέρ δεν είχε φτάσει ακόμα ή ἐπαναστατικὴ πού κι' ὅλοι ἀγαποῦσαν και σεβόντουσαν τήν δεσποινίδα ντε Σενιέλ.

Τὸ θράδυ ἐκεῖνο ή Μπαστιάνα, ή γρηά ὑπηρέτρια, τής διηγήθηκε ἕνα σωρ παράξενες ἱστορίες σχετικές με τήν νύχτα τής 'Υπαπαντῆς. Τή θεαίωσε μάλιστα πὼς τὰ κυρίστια συνήθιζαν νά θάξουν ένα καθρέφτη κάτω απ' τὸ προσκέφαλό τους, γιά νά δοῦνε πούν θά ἔπαιρναν ἄντρα τους.

Ἦ Νανίνα, πού παρ' ὅλη τήν ἀριστοκρατικὴ καταγωγή της ἦταν ἀρκετά προληπτικὴ, είχε κι' αὐτὴ τήν περιέργεια νά κάνη τὸ ἴδιο. Γι' αὐτὸ ἀνέθηκε γρήγορα στή κάμαρά της και γδύθηκε γιά νά πλαγιάσῃ.

Ἐπὶ ἕναν καθρέφτη σ'α χέρι και πρὶν πλαγιάσῃ, κύτταξε, κύτταξε μέσα τὸ εἶδολό της μ' ευχαρίστησι.

Ἦ δεσποινὶς ντε Σενιέλ ἦταν είκοσι-τεσσάρων χρόνων και ή ὡμορφία της ἑρισκότανε σ' ὅλη της τήν ἄνθισ.

Ψηλή, λυγρή, καλοκαμωμένη, είχε ὡμορφα σγουρά μαλλιά, μεγάλα μαῦρα μάτια, ένα μικρὸ στοματάκι με χαριτωμένα λακκάκια και τρυφερὴ καρδιά.

Τέλος ἔβγαλε ἕναν στεναγμό, ἔχωσε τὸν καθρέφτη κάτω απ' τὸ μαξιλάρι της και ἔπεσε κι' ἀποκοιμήθηκε.

Τὸ θράδυ ἐκεῖνο ή Μπαστιάνα, ή γρηά ὑπηρέτρια, τής διηγήθηκε ἕνα σωρ παράξενες ἱστορίες σχετικές με τήν νύχτα τής 'Υπαπαντῆς. Τή θεαίωσε μάλιστα πὼς τὰ κυρίστια συνήθιζαν νά θάξουν ένα καθρέφτη κάτω απ' τὸ προσκέφαλό τους, γιά νά δοῦνε πούν θά ἔπαιρναν ἄντρα τους.

Ἦ Νανίνα, πού παρ' ὅλη τήν ἀριστοκρατικὴ καταγωγή της ἦταν ἀρκετά προληπτικὴ, είχε κι' αὐτὴ τήν περιέργεια νά κάνη τὸ ἴδιο. Γι' αὐτὸ ἀνέθηκε γρήγορα στή κάμαρά της και γδύθηκε γιά νά πλαγιάσῃ.

Ἐπὶ ἕναν καθρέφτη σ'α χέρι και πρὶν πλαγιάσῃ, κύ

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΜΑΙΡΗ ΠΙΚΦΟΡΝΤ

(Μιά αποκαλυπτική αυτοβιογραφία της διασήμου «βεντέτας» του γαλλικού κινηματογράφου Σουζύ Βερνόν)

ΔΕΝ μπορώ, αγαπητέ μου φίλοι, να σας πω ποτέ γνήσια, αλλά σας πληροφορώ μόνο πώς πέρασα τα παιδικά μου χρόνια κλεισμένη στο παλινό κι' ατύχητο μοναστήρι το Σαιν' Ιέρ, στη Νίκαια. Η πειθαρχία εκεί μέσα ήταν κάτι αφάνταστο! Το μόνο στήριγμά μου ήταν μία νεαρή κι' όμορφη δασκάλα μου, η δεσποινίς Μιράντ Λαφόν, που μ' αγαπούσε σαν μικρή αδελφή της. Μά γρήγορα έχασα αυτή τη στοργική φιλία, γιατί η δεσποινίς Λαφόν πέθανε μία μέρα, σ' ένα σανατόριο. Από καιρό την έβλεπα να χλωμαίνει και ν' αδυνατίζει. Κι' άκουσα τέλος να λένε πως ήταν φθισική και πως έπρεπε να νοσηλευθ' σ' ένα σανατόριο. Εγώ, εκείνη την εποχή, ήμουν δέκα χρόνων κι' ακόμη θυμάμαι ότι ο χωρισμός μας ήταν τόσο συγκινητικός, ώστε έκλαιγα μαζί της κι' όλες η συμπεριλήψεις μου.

Επειτα, η ζωή το μοναστηριού εξακολούθησε μονότονη, άνοστη, μελαγχολική. Η μόνη μου παρηγοριά ήταν η προσευχή. Κι' έκλαιγα ώρες ολόκληρες, με τα χέρια ενωμένα, μπροστά στο άγαλμα της Παναγίας, με τη σκέψη προσηλωμένη στη νεκρή δεσποινίδα Μιράντ Λαφόν.

Όπως σε όλα τα οικοτροφεία, κι' εκεί στο μοναστήρι, παίζαμε από καιρό σε καιρό διάφορες κωμωδίες. Ανάμεσα σ' αυτές τις διασκεδαστικές παραστάσεις, θυμάμαι μία, στην οποία έκανα την πρώτη θεατρική μου εμφάνιση. Έπαιξα το ρόλο ενός ποντικού! Είχα φορέσει ένα ειδικό κουστούμι, που μ' έκανε να μοιάζω απαράλλακτα σαν «Μίκυ-Μάους» κι' εδαιμονόρρηχα τόσο καλά το ρόλο μου, ώστε όλες η συμμαθήτριάς μου ξεκαρδίστηκαν από τα γέλια μπροστά στα τραγικά μου ξεκαρδιστικά. Πρέπει να σας δηλώσω, ότι είχα ένα τραγελαφικό «τράκι». Ποτέ άλλοτε δεν θ' αδεύουν να ξαναεμφανισθώ επί σκηνής: ακόμα δεν είχε ξυπνήσει μέσα μου η κλίση για το θέατρο!

Εκτός από τις αθώες και σπάνιες αυτές διασκεδάσεις, η ζωή στο μοναστήρι κυλούσε ανάμεσα στον ύπνο και στη θραυτή προσευχή, με μία απελπιστική πληγή και άνια... Κι' έτσι σιγά-σιγά, θυσιάζοντας στη μυστικοπάθεια και συλλογίζομαι πως έπρεπε να γίνω καλογριά. Περνούσα μία μεγάλη ψυχική κρίση κι' το μόνο τότε καταφύγιό μου ήταν η θρησκεία. Κανείς δεν μ' αγαπούσε, όπως ήθελα εγώ, με μία άπειρη τρυφερότητα. Μόνη, λοιπόν, εύρισα παρηγοριά στην προσευχή και στην πίστι. «Αν δεν έρχόταν ο πόλεμος, η Σουζύ Βερνόν θα ήταν σήμερα μία ατυχήτη ή γουμένη σε κάποιο μοναστήρι!...

Ευθύς από τις πρώτες ημέρες του πολέμου, το 1915, ο πατέρας μου σκοτώθηκε στο μέτωπο. Αυτό το τραγικό γεγονός άλλαξε άμεσως τη ζωή μου. Είχα απομείνει όρφανή! Οι συγγενείς μου τότε με πήραν από το μοναστήρι για να συνεχίσω έξω από αυτό τις σπουδές μου κι' έτσι γνώρισα τον... κόσμο. Μου φάνηκε τότε πως είχα ανέβη από τα σκοτεινά βάθη της θάλασσας στον ήλιο και στον καθαρό αέρα. Η μυστικοπάθεια του μοναστηριού διαλύθηκε σε λίγο και εξασθήκε σαν ένας τρομερός εφιάλτης.

Έτσι συνήθισα στην «άστική» ζωή της Νίκαιας κι' έγινα κι' εγώ ένα κορίτσι όπως όλα τ' άλλα, χωρίς στολή. Ωστόσο, το μοναστήρι είχε αφήσει βαθειά ίχνη στην ψυχή μου. Είχα γίνει υπερευσταθισμένη, υπερβολικά τρυφερή κι' έτοιμη να θυσιάσω για μια ειλικρινή φίλη, για ένα αληινό ξάδελφο.

Από μικρό κοριτσάκι, είχα γίνει μία νόστιμη δεσποινίς. Όπως όλες η φίλες μου, έβρισκα κι' εγώ τότε να ρίχνω τις πρώτες περιέργειες ματιές στον καθόλου «Όταν έλεγαν μπροστά στη θεία μου πως ήμουν όμορφη, εκείνη έκανε ένα

μορφασμό αηδίας κι' απαντούσε:

— Όμορφη; Μά τί λέτε! Γ'ο Θε άλλοι!...

Ήμουν λοιπόν ένα τέρας; Ο καθρέφτης μολταύτα δεν γελούσε. Μπορεί να μην ήμουν όμορφη, ήμουν όμως τούλη στον νόστιμη!...

Από καιρό σε καιρό, πήγαινα και στον κινηματογράφο, κεινή την εποχή μ' άρεσε πολύ ο Μάξ Λιντερ, καθώς και Φραντζέσκα Μπερτινί. Έβλεπα όλα τ' αίνι της. Προσπαθούσα να γενικώσω τις δραματικές επιπτώσεις με τους περιπαθείς της. Η «Τόσκα» με την Μπερτινί, με συγκλόνισε. Ωστόσο, λονοίτι αγαπούσα τον κινηματογράφο, δεν συλλογίσθηκα μία φορά να γίνω κι' εγώ «άστρις» του. Κι' έπειτα, αν έβλεπα μία τέτοια επιθυμία, οι συγγενείς μου θα με περνούσαν για τρελή. Όμοιοιόμηνος δέ, όπως για το θέατρο, έτσι και για τον κινηματογράφο, δεν ένοιωθα τότε καμιά κλίση.

Πώς λοιπόν έγινα «άστρις»; Νά, έτσι, τυχαία, χωρίς ξέρω κι' εγώ πώς! Ήμουν δεκαεφτά χρόνων. Ένα πρωί έβλεπα σε μία εφημερίδα της Νίκαιας, ότι είχαν οργανωθεί γάλα καλλιτεία σ' όλη τη Γαλλία. Κάθε επαρχία θα έβλεπε την καλλονή της και θα την έστελνε στο Παρίσι. Άντα, δε από αυτές τις καλλονές, θα έβγαине η «Βασίλισσα της Γαλλίας», η οποία θα γινόταν κινηματογραφικός «άστρις». Μία μιά έξηγισι που έδιδετο στο τέλος του άρθρου, έβλεπε πως δεν έπρόκειτο για έναν από τους συνηθισμένους διαγωνισμούς για την ωραιότερη Γαλλίδα. Ο σκοπός αυτού του διαγωνισμού ήταν να ανακαλύψει στη Γαλλία μία καινούργια Μάρι Πικφορντ!

Το μεσημέρι, λοιπόν, στο τραπέζι, είπα πονηρά στους συγγενείς μου:

— Διαβάσατε τί γράφει η εφημερίδα; Μά την αλήθεια, έβλεπα πολύ ενδιαφέρον διαγωνισμό. Όλα τα κορίτσια μπορούν να δοκιμασούν την τύχη τους. Είναι λίγο να γίνω κανείς κινηματογραφικός «άστρις»; Λένε μάλιστα από τώρα, ότι είναι που θα κερδίσει στο διαγωνισμό, δεν κάθεται στο Παρίσι, αλλά εδώ πέρα, στη Νίκαια!...

Αυτά τα λόγια μου δεν έκανα καμιά έντυπωση. Η θεία μου, κεραυνοβόλησε με τα μάτια της και μου δήλωσε με περιφρόνηση, κανένα ενάρετο και φρόνιμο κορίτσι δεν θα τολμούσε να λάβει μέρος σ' αυτά τα Καλλιστεία... Μά σιγά-σιγά, αυτή η ιδέα του διαγωνισμού ρίζωσε στο μυαλό μου κι' έτσι πήρα την απόφαση να έρθω μέρος, κρυφά από τους γονείς μου.

Την «έρα των Καλλιστείων» προησώσθηκα με θάρρος στην ερωτοπλή, μαζί με άλλα 150 κορίτσια. Στην αρχή έγινε η διαλογή και χωρίσθηκαν σε σαράντα πέντε. Σ' αυτές είχα την τύχη να είμαι κι' εγώ. Μία-μία τότε αρχίσαμε να περνούμε μπροστά από τα σοφάκια της επιτροπής. Όταν περνούσα όλες, μās είπαν, ότι η επιτροπή θα άνεκοίνας τ' αποτελέσματα τη άλλη μέρα.

Γύρισα λοιπόν στο σπίτι μου άπο θασορμένη. Κανείς δεν είχε άποσθή ότι είχα λάβει κι' εγώ μέρος. Γι' αυτό, όταν συλλογίσθηκα καλύτερα αυτό που είχα κάνει, μοκροατήθηκα. Καί, σας άρκευα, εκείνη τη νύχτα είδα τους πρθεοδούς εφιάλτες. Περιττό δέ σας πώ, ότι πριν κοιμηθώ που κ' είχα στην προσευχή μου Παναγία και όλους τους Άγιους... τ' μη έκλεγα...!

Τη άλλη μέρα το πρωί, κ' είχα ένα βελικό στην τραπέζια... τ' οις σκόδ'ε τις φωνές... ξάδελφου κι' ο ξάδελφός μου κρτούσε στο χέρι του μία έφρα

Η Σουζύ Βερνόν

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ

ΤΟΥ ΛΕΟΝ ΦΡΑΠΠΕ

ΜΙΑ μέρα, στο καφέ Μπαζέρ, στο Παρίσι, ένας πενήντα-τάρης ηλικιωμένος άντρας, με ύφος στρατιωτικό, μ' έπληρωσε και μου είπε:

— Κύριε, νομίζω πως δεν κάνω λάθος. Είστε φοιτητής, δεν είν' έτσι;

— Μάλιστα, κύριε, είμαι φοιτητής! Μά γιατί με ρωτάτε; του άφηνα επιφυλακτικά.

— Ο γείονας μου τάχασε λιγάκι για μία στιγμή, κατόπιν όμως μου είπε:

— Πώς, δεν μ' αναγνωρίζετε, λοιπόν; Για θασανίστε λιγάκι τη μνήμη σας... είμαι ο χωροφύλακας της οδού Σουφλό...

— Ο Λυρουσπέ!

— Ολόκληρος!... Μπράβο, μπράβο, που καταφέρατε και με θυμήθηκετε! Πώς διασκεδάσα τότε με τα κόλπα σας, με τα σκανδαλικά σας... Καί η απόδειξίς ότι μου άρεσαν, είνε ότι δεν πήγα ποτέ μου κανένα φοιτητή στο τμήμα.

— Αυτό είν' αλήθεια!

— Ένας Μαρσεγιέζος, μάλιστα, θυμάμαι, ήταν η συμπάθειά μου.

— Τόν Ζεκά, σίγουρα θα λές;

— Ναι, ναι... έτσι τον έλεγαν. «Ε, λοιπόν, τόν Ζεκά αυτόν, σας δίνω το λόγο μου, πως έπρεπε να τον επιβλέπη κανείς διαρκώς. Μόλις ξεμύτιζε έξω απ' το Πανεπιστήμιο, άρχιζε να κάνει του κόσμου τις τρέλλες: έσπρωχνε τους διαβάτες, πείραζε τις γυναίκες αναποδογυρίζε τα τραπέζια των καφενείων, χτυπούσε τα κουδούνια των σπιτιών, έκανε, με δυο λόγια, τόν κόσμο άνω-κάτω...»

«Ε! λοιπόν, κύριε, κυττάξετε τί περιέργοι που είνε οι άνθρωποι! όσο περισσότερη σκοτούρα μου έδινε αυτός ο Ζεκά, τόσο πιο πολύ τον ένοιαζα! Έτσι τα καταλαβαίνα εγώ τα νεάτα: ζωγρά, τρελλά! Άν ήθελα να μπορούσα να τον πηγαίνα είκοσι φορές την ημέρα στο τμήμα...»

Κάποτε το παράκανε, ωστόσο... τότε δυνάμωνα τη φωνή μου, έπαρνα ύψος άγριο και τόν φοβέριζα. Για εικονιότεσερες άφες μ' άφηνε ήσυχα, ύστερα όμως ξανάρχιζε τα ίδια... Ο Ζεκά περνούσε μία πολ- λές άφες στο δρόμο παρά στο Πανεπιστήμιο. Έτσι ολόκληρα χρόνια, τον έβλεπα στην ίδια συνοικία, ως ότου έγινε η περίφημη εκείνη σύγκρουσις της χωροφυλακής με τους φοιτητές. Τιποτε άλλο δεν κατάλαβα απ' όλη αυτή την υπόθεση, παρά μόνον ότι τράβηξα το διάβολό μου και λίγο έλειψε να χάσω και τη ζωή μου. Το τμήμα ήταν άνω-κάτω, όλη την ημέρα. Δεν

ρίδα και φώναζε ολόχαρος:

«Νίκη!... Νίκη!... Νίκη!...»

Εγώ, ένοιωσα πως θα λιποθυμούσα και σωριάσθηκα σαν παράλυτη μέσα σε μία πολυθρόνα.

Εκείνος τότε ξεδίπλωσε την εφημερίδα και διάθασε τ' άποτελέσματα του διαγωνισμού:

— Η δεσποινίς Σουζύ Βερνόν έλαβε το πρώτο θραβείο!...

Άμέσως κατόπιν έξασπε μία τρομακτική θύελλα από φωνές.

«Η θεία μου έκανε σαν τρελή. Δεν θα μου συγχωρούσε ποτέ το σφάλμα μου αυτό. Είχα κάνει κάτι χωρίς την άδειά της. Έπειτα, όταν πέρασε η πρώτη έντύπωση, ήσυχασε λιγάκι. Βρήκα λοιπόν τη στιγμή κατάλληλη για να πώ:

— Και τώρα πρέπει να θγάλω άσπροπρόσωπη τη Νίκαια στο Παρίσι. Έκεί πέρα θα δοθ' η μεγάλη μάχη!...

Κι' έτσι, την άλλη μέρα, έκανα το πρώτο μου ταξίδι στην πρωτεύουσα. Τα Καλλιστεία εκεί πέρα έγιναν με μία φαντασμα- γορική μεγαλοπρέπεια. Χωρίς δέ να τ' ελπίζω, μ' έξέλεξαν ως καινούργια Μαίρη Πικφορντ και μου άνοιξαν το δρόμο για τους κινηματογραφικούς θριάμβους!...

Αυτές η άλλεπάλληλες έπιτυχίες μ' έκαναν να ζω μέσα σ' ένα όνειρο. Μά ήταν αλήθεια; Ήταν πραγματικότητα; Ναι! Είχα γίνει, χωρίς να το θέλω, χωρίς να ξέρω κι' εγώ γιατί, κινηματογραφικός «άστρις»!

Αυτό όμως δεν σημαίνει, ότι δεν αγάπησα με πάθος την τέχνη μου και δεν άφωσώθηκα σ' αυτή με μία άπερίγραπτη λύτρωση. Τόσο μάλιστα έγινα δημοφιλής, από την άθνη, ώστε όλοι σήμερα με ζέρον ως την «κομψότερη Παριινή» του κινηματο- γράφου!

Ξεκουραζόμαστε ούτε στιγμή. Όλη την ώρα είμαστε ύπηρεσία. Οι φοιτητά γινόντουσαν ολοένα προκλητικότεροι. Τιποτα δεν λογαρίαζαν πια. Έβγαζαν τις πέτρες απ' τους δρόμους, γκρέμιζαν τα κιόσκια, έσπαζαν τα φανάρια, έβγαζαν απ' τις γραμμές τα τράμ! Τα πράγματα είχαν φθάσει σε τέτοιο σημείο, ώστε μās έμάζεψαν όλους στο Κεντρικό Τμήμα. Κοιμάσαστε ντυμένοι πάνω σε ψάθες και θρεγμένους σάκκους και όσο για φαί, ο Θεός να σε φυλάη!... Είνε θάυμα πως δεν πεθάναμε απ' την πείνα!...

«Όλοι μας ένα πόθο είχαμε: να τελειώσουμε όπως-όπως με τους φοιτητές, και να γυρίση ο καθένας στη θέση του...»

Εμένα δεν μ' άρεσει το πιστό, μά δεν ξέρα πώς, εκείνο το άπόγευμα τόχα παρασούζει. Κι' έπινα ακόμα, όταν ένας συνάδελφός μου, ήλθε και μου είπε πως ο λόχος μας θα ξεκινούσε. «Νά πάς έξω!...»

Ο καθάρος άέρας μουκανε καλό, ωστόσο ένοιωθα ακόμη να μου γυρίση το κεφάλι. Τα προστάγματα τά ξετέλεσα μηχανικά, χωρίς να προσέχω. Όταν περάσαμε τη γέφυρα Σαιν-Μισέλ, άκουσα άφηνικά ένα θόρυβο και άνάμεσα από τα πηλίκια των χωροφυλάκων, είδα μια άνθρωπομυρμηγκία, που μαυρολογούσε πέρα, Σε λίγο, μάς διατάσσουν να θγάλουμε τα ξίφη μας και να γεμίσουμε τα όπλα... Δεν θυμάμαι πως βρέθηκα μες τόν τρομερότερο συνωστισμό, σ' ένα φριχτό σπρω- ξίδι. Κάποιος, με μία σπρωξιά, μου ρίχνει το καπέλλο μου, ένας άλλος μου δίνει μία μπαστούνια στο κεφάλι τόσο δυνατή, που σίγουρα θάμενα στον τόπο, αν δεν είχα τόσο γερό κεφάλι. Τό πιστό, που είχα κατεβάσει άφθονο, πιάνει άμέσως μέσα μου φω- τιά, το αίμά μου κορνώνει. Σηκώνω το σπαθί μου... και ποιόν νομίζετε πως θάλω, μπροστά μου!... Τόν Ζεκά!... Τόν Ζεκά, έξ

αλλο, λυσσασμένο, νάχη άρσενι στο στόμα και να ούρλιαξη... Ρίχνεται στον χωροφύλακα που ήται κοντά μου. Τόν πιάνει απ' το λαιμό, και οι δυο τους κυλούνε κατά γής. Εγώ τους κύτταξα χωρίς να σαλεύω. Ο συνάδελφός μου μοί φωνάζει: «Τί περιμένεις, μαρέ; Δεί με θάλεπεις; Χτύπα, χτύπα τον, σοι λέω...». Μά εγώ όμως δεν μπορούσα. Καταλάβαινα θέβαια πως τί καθήκόν μου ήταν να χτυπήσω τόν Ζεκά και να γλυτώσω τόν χωροφύλακα... Μά, σας λέω... δεν μπορούσα! Τό σπαθί μου λές και θάραινε, χιλίες οκάδες, και το χέρι μου ήταν σαν σπασμένο. Δεν μπόκαν καρδιά να χτυπήσω το πιο θεο- τρελλο παιδί της συνοικίας... Τότι

είπα στον χωροφύλακα: «Κύπτα να μην πωρω να χτυπήσω ποτέ ανθρώπους που γνωρίζω...» Καί κρίνοντας περιττό να δώσω άλλες εξηγήσεις, άρμηξα προς τ' άριστερά, μες τόν ανθρώπομάζωμα αυτό... και καθώς δεν έβλεπα γνωρίμους μου εκεί, άρχισα ελεύθερα να χτυπάω δεξιά και άριστερά, με όση δύναμη μπορούσα...

Τό θράδυ, τόν ίδιο θράδυ, σαν χύριξα κατάκοπος στο τμήμα, έμαθα πως ο συνάδελφός μου, που είχα πιαστή με τόν Ζεκά είνε υποβάλει μήνυση εναντίον μου, γιατί δεν είχα εκτελέσει τόν καθήκόν μου και δεν τόν είχα βοηθήσει στη συμπλοκή...

Με κάλεσαν ν' άπολογηθώ. Είπα την αλήθεια. Τότε άμέσως μου ξύλωσαν τ' αλόνια και μ' έδιωξαν απ' τόν σάμανη Χωροφυλακής!...

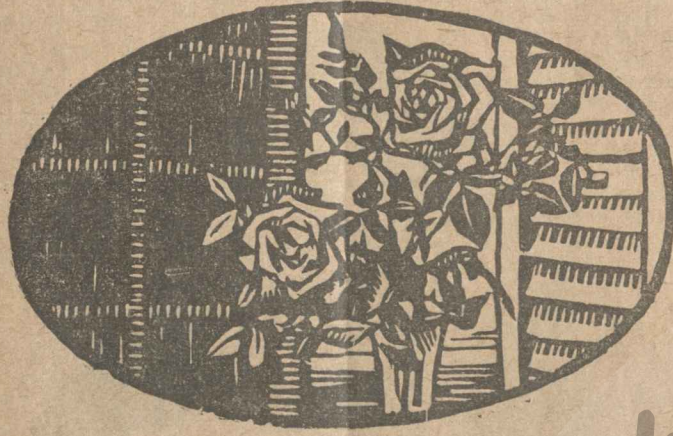
Είκοσιτέσσερα χρόνια ύπηρεσίας, τάσθυσαν οι άθλιοι μοι μιάς, μη λογαριάζοντας ούτε ότι μ' άπείρασαν, ούτε ότι μ' έρριχναν στους πέντε δρόμους... Καί ο κύλός μου λυρουσπέ! Νέγοντας τ' αλόνια αυτά, είχα πάρει μία έκφρασι θαυμάτης λύτης.

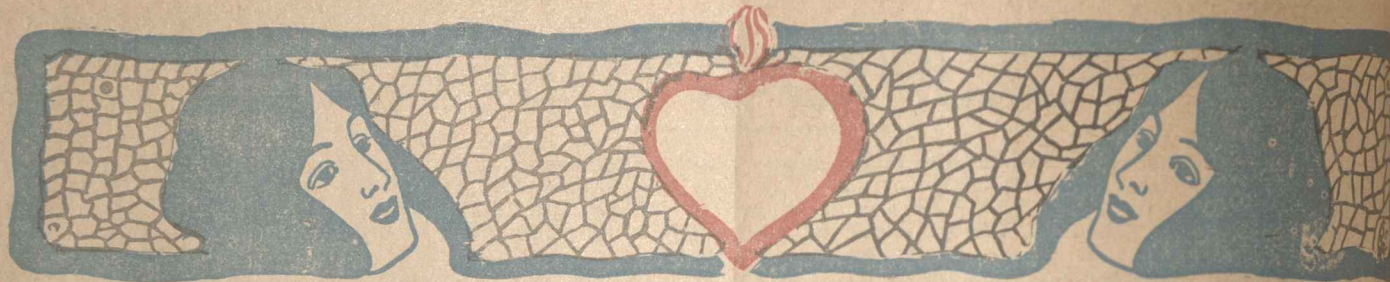
Έτρεμε και σ' α μάτια τόν διέκρινε μερικά δάκρυα που είχα υγράνει τ' άγάπ' τού μάτια...

Σε λίγο, με φωνή σιγανή, πρόσθεσε:

— Τώρα — μεταξύ μας — κύριε, τί τούς έμελλε αν εγώ θα χτυπούσα τόν Ζεκά ή τούς άλλους φοιτητές... Αυτό δεν υπό- ρεσα ποτέ μου να τ' εξηγήσω!... Βέβαια, αν δεν χτυπούσα κα- θόλου, κανένα, τόν πράγμα διέφερε και τόν καταλαβαίνα πως θα ήμουν άξιος της τιμωρίας μου... Μά μήπως ξέρει κανείς ποτέ τόν θάθος των πραγμάτων... Η κυβέρονής μας φαίνεται πως είχε ανάγκη να κάνει οικονομίες και άόχισε από μένα... Έπειδή πλησίαζε ο καιρός να πάσω τή άθνη, εί μου, σκέφτηκε πως θάνα πολύ σκόπιμο να με διώξη... Καί μ' έδιώξε... Μόνο και μόνο για να γλυτώσουνε τή σύνταξη!...

ΛΕΟΝ ΦΡΑΠΠΕ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΣΤ

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). 'Ο Φίλιππος ντ' Άλλον, ένας Γάλλος αριστοκράτης, μόλις είκοσι-δύο ετών, μετά τις σπουδές του κι' έπειτα από ένα ταξίδι τριών ετών στις διάφορες χώρες της Ευρώπης, εγκαθίσταται στο Παρίσι για ν' ακολουθήσει το διπλωματικό στάδιο. Μιά θραυιά, πηγαίνει σε κάποιο αριστοκρατικό χορό μετρημεμένων κ' εκεί θέλει μιά προσωπίδοφόρο με κίτρινο ντόμινο να τον κυτάξει επίμονα. Στην αρχή, ο Φίλιππος, πρωτόπαιρος στον έρωτα, αναστατώνεται απ' αυτήν την πρόκληση και προσπαθεί ν' αποφύγει την προσωπίδοφόρο. Μά εκείνη τον πλησιάζει, του μιλάει, τον μεθάει με την παρουσία της και τέλος φεύγουν μαζί και οι δύο απ' τον χορό και πηγαίνουν σε κάποιο κοσμικό ρεστοράν. Χαρίζονται κατόπιν χωρίς να προχωρήσουν περισσότερο στις σχέσεις τους, αφού προηγουμένως η άγνωστη λέει στο Φίλιππο ότι θα του γράψει τότε θα ξανασυναντηθούν. Τέλος ο Φίλιππος λαβαίνει ένα γράμμα της που του όρίζει το πολυπόθητο ραντεβού.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Πετάχτηκε από το κρεβάτι μου και κύτταξα τον ήλιο, την κάμυρή μου, το έξυπνο πρόσωπο του Κλεμάν. Ντύθηκα άμέσως και γεμάτισα με πολύ όρεξη. 'Η καρδιά μου, γιώρταζε μέσα στο στήθος μου κ' η άρρες περνούσαν γρήγορα, μολοντί δεν φρόντιζα ν' άπι οχοληθώ με τίποτε.

Κατά τις τέσσερες και μισή, καθώς έτοιμαζόμουν να θγώ έξω, είδα επάνω σ' ένα τραπέζι την έπιστολή του ντόν Γκαλίππε... Την είχα ξεχάσει, όπως είχα ξεχάσει επίσης την έπισκεψη στο Λουβρό, την ιστορία των μοναχών της 'Ασίας και τη μικρή ήγουμένη Τουί.

'Η καλή μου άνατροφή μ' έκανε να μη θελήσω ν' αφήσω τον παλιό μου διδάσκαλο στην άθεβαιότητα και στην άναμονή. Ωστόσο, σπρωγμένος από τις σκέψεις που έκανα την περασμένη νύχτα για την σπουδαιότητα της άρχαιολογίας, έπληρα ένα κομμάτι χαρτί κι' έγραφα:

ΈΑγαπητέ μου διδάσκαλε, Βιαστικά, σ'ς δίνω έδω τις πληροφορίες που μου ζητήσατε. Από το άγαλμα της Τουί, λείπει ο δεξός μαστός της και το δεύτερο άχτυλο του δεξιού της ποδιού.

'Ο πιστός σας μαθητής, που σ'ς αγαπά πάντοτε.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ

— Πήγαυε αυτό το γράμμα στο ταχυδρομείο, Κλεμάν! Διέταξα τον υπηρέτη μου.

Και πρόσθεσα:

—Είνε άπαραίτητο να φύγει άπόψε...

Ούτε συλλογίζομουν καθόλου το ψέμα που είχα γράψει στον σεβαστό και σοφόν εκείνο κληρικό.

IV

Στη γωνιά της λεωφόρου Μυνταίνι και της όδου Μογκαντόρ έδιωξα το άμάξι που με είχε πάει ως εκεί.

Είχα πάει εκεί κατά ένα τέταρτο νωρίτερα από την άρισμένη ώρα. 'Η όδός Μογκαντόρ δεν είχε και πολλή κίνησι την ώρα εκείνη. Προχώρησα και σε μιά στιγμή είδα τον άριθμό 4 β. 'Ήταν ένα πολύ μεγάλο μοντέρνο σπίτι με οιδερένια μπάλ-

κόνια... Κύτταξα τα δυο παράθυρα του Ιουγείου. Εκεί πάλι θά την έβλεπα...

Με τη σκέψη αυτή μιά χαρούμενη συγκίνηση με πλημμύρισε. Ζήτησα με την σκέψη μου συγγνώμη από τη θεία μου, από τον Γκαλίππε, κι' από όλους τους διδασκάλους της νεότητάς μου για το σφάλμα που θα διέπραττα σε λίγο και που θα αποφασισμένως να το διαπραξώ.

Με τις σκέψεις αυτές πέρασε, χωρίς να το καταλάβω, κ' είδα έξαφνα τους δείχτες του ρολογιού της γειτονικής οδού να σημειώνουν πέντε και τέταρτο.

Άμέσως με γοργό βήμα διευθύνηκα προς τον άριθμό 4. Μπήκα στην είσοδο κι' εκεί χτύπησα την πόρτα που μου δείκνυε η έπιστολή.

Άμέσως μου άνοιξαν...

Την ίδια στιγμή είδα στο άνοιγμα μιά γυναίκα σιλουέττα που έσπευδε ν' άποτραβηχτεί.

— Κλείστε την πόρτα! Ψιθύρισε μιά φωνή στην άναγνώρισα άμέσως.

Έγώ υπάκουσα κι' άκολούθησα τη σιλουέττα.

Έτσι έπειτα από μιά στιγμή, βρέθηκα σ' ένα μάλτι, έπιπλωμένο χωρίς γούστο, μ' ένα κρεβάτι, πράγμα που με σοκάρισε και με γοργά συγχρόνω.

Είδα κοντά στο κρεβάτι έναν καθρέπτη που αυτοκρατορίας. Κ' είδα πρό πάντων την ομορφιά μου άγνωστη με τυχαία περιπάτου, με τα μπράτσα και τους ώμους της σκεπασμένους αυτήν τη φορά από ένα ψά ταγιέρ.

Φαινόταν πολύ ταραγμένη την την φορά και στην άρχή με έγώ, ούτε εκείνη, δεν έβλεπα ν' έλθει...

— 'Η πρώτη φράσις που έβγαλε πρόφερε σαν να θέλε να δικαιολογηθί για μιά συνάντησι τέτοιου μέρους, ήταν αυτή:

— Μή νομίζετε πως είδα σπύτι μου...

Έγώ υποκλίθηκα και της απάντησα:

— Είμαι κοντά σας και μου φτάνει... Θά πάω όπου θέλετε...

— Λοιπόν, έκανε εκείνη, με το στενοχωρημένο, άς καθίσουμε...

Κι' έβριξε μιά ματιά στο ρολόι του τοίχου.

Σε λίγο, άνέκτησε κάποιον γαλήνη της.

— Τι θα σκέφτεσθε για μισή ώρα...

Ψιθύρισε κυτάζοντας μερικά λούδια που κρατούσε στα χέρια της. Μιά γυναίκα δίνει έτσι ένα ραντεβού σ' ένα νέο Ι...

Είχα τη φρονιμάδα να μην άπαντήσω καθόλου λόγια της αυτά... Άποφεύγοντας λοιπόν μιά άστοχη άδέξια άπάντησι, της είπα άπλά:

— Είσοθε καλή που μου έπιτρέψατε να σ'ς ξαναδώ...

Και έπρόσθεσα, πλησιάζοντάς την:

— Πόσο σ'ς σκεφτόμουν αυτές τις δυο μέρες...

'Η Μαγδαληνή είχε καθήσει σε μιά πολυθρόνα και τα μάτια της έλαμπαν τόσο σαν να συγκέντρωναν τις σκόρπιες λάμψεις του δωματίου.

— Πόσο σ'ς σκεφτόμουν! της ξαναείπα. Ποτέ δεν θα μπορούσα να σας πω με πόσο πάθος η σκέψη μου ήταν πάντα σε σας... Μου πήρατε κιόλας όλη μου τη ζωή... Σ'ας το όρκίζομαι... Μπορείτε τώρα να με κατετε ο,τι θέλετε...

Ούτε κι' εγώ ο οποίος δεν ήξερα πόση ειλικρίνεια έκλεινε η φράσις μου αυτή. Για να πω την αλήθεια, όφειλα να όμολογήσω ότι την είχα μελετήσει λίγο από πριν. Μα η συνθήκες, υπό τις οποίες την είπα, την έκαναν ειλικρινή.

Η Μαγδαληνή φάνηκε σαν να συγκινήθηκε από τα λόγια μου, γιατί μου άπάντησε:

— Ήθελα να πιστέψω ότι είσοθε υπερβολικός, φίλε μου. Είσοθε ένας νεος τόσο ευγενής, τόσο καλοαναθρεμμένος...

— Άς προσθέσουμε σ' αυτό ότι σας άρεσω κι' ότι όρισκετε την περιπέτειά μας οιασκειαστική. Δεν σας ζητάω περισσότερα και δεν πρέπει και σεις να μου δώσετε περισσότερα...

Τα σταθερά αυτά λόγια της άντήχησαν πένθιμα μέσα απ' τις έλπιές μου. Ό,τι ήταν ψεύτικο και υιασμένο στη στάσι μου έξαφνα σ' έβγαλε αμέσως. Κι' εκείνη τη στιγμή κατάλαβα ότι ένδιαφερόμουν για τον έρωτά της μ' όλη τη δύναμη της νεότητός μου που τσόν καιρο τη συγκρατούσα και η οποία ήθελε επί τ'αυτού να ίκανοποιηθί.

— Σ'ας αγαπώ! Ψιθύρισε. Σ'ας αγαπώ! Μπορείτε να με κάνετε ο,τι θέλετε...

Όλες η φράσεις που είχα προετοιμάσει για να της πω, είχαν χαθεί τώρα από το μυαλό μου. Ένοιωθα τα μάτια μου να πλημμυρίζουν δάκρυα... Δεν ήμουνα πια παρά ένα παιδί που είχε ανικρυσί την εύτυχια και που μάθαινε τώρα ότι του την είχαν πάρει. Όλα μου φαινότουσαν πια χωρίς καμμία αξία, αν ή γυναίκα αυτή δεν έπρόκειτο να γίνει οική μου.

Δεν φαινόταν πια ν' άμφισβόλλη καθόλου για την ειλικρίνεια μου. Φάνηκε μάλιστα κ' η ίδια ταραγμένη με τη σειρά της.

— Θεέ μου! Ψιθύρισε. Θεέ μου!...

Πολλές φορές από τότε, συλλογίστηκα εκείνη τη στιγμή της νεότητός μου...

Τι θ' άπογινόταν μ' έμένα, άν έγώ;... Άν εκείνη;...

Μας είχαν πλημμυρίσει τόσες σκέψεις, ώστε άπομείναμε άφωνοι...

Κι' έξαφνα, η τελευταίες άχτίνες του ήλιου που θασίλευε, έπεσαν επάνω μας... και είδα την εικόνα και των δυο μας στον άντικρυνό καθρέφτη...

Η σιλουέττα της άγνωστής μου καθρεφτιζόταν από πίσω και ήταν μιά ευχάριστη εικόνα που με γοήτευε...

Τη δική μου σιλουέττα την έβλεπα από την όψη... Έβλεπα τη δλοσυρή έκφρασι μου, τα μάτια μου έτοιμα να κλάψουν, λυγισμένοι, έτοιμος να πέσω γονατιστός...

Μά την ίδια στιγμή, μου ήρθε στο μυαλό, το γνωμικό του θεού μου: «Πάντα άφωγος... ποτέ γελοίος...»

Άμέσως άνωβρόθηκα, το πρόσωπό μου έγινε άκίνητο και ξαναγίνα, για μιά στιγμή, παρ' όλη την άπελπισία της καρδιάς μου, ένας νεαρός διπλωμάτης με τάκτι και μ' ευγένεια.

Η συντροφιά μου άντελήφθη τάχα τη μεταβολή αυτή; Φάνηκε τουλάχιστον πως καθουσχασε για τους κινδύνους που διέτρεχε για μένα... Καί, σαν να ήθελε να ψυχράνη ακόμα τη φλόγα μου, είπε:

— Ξέρετε πως δεν είμαστε εν άσφαλεια έδω. 'Ο σύζυγός μου εινε πολύ ζηλιάρης... Μπορεί να μ' έχη παρακολουθήσει...

Ο σύζυγός της!...

Είχε πει τη λέξι που έτρεμα ν' άκούσω...

Αυτό με συνέτριψε, μ' έκανε να χλωμιάσω σαν πτώμα.

Η Μαγδαληνή το άντελήφθη αυτό και με ρώτησε:

— Τι έχετε;

Της άπάντησα με ειλικρίνεια:

— Δεν μου άρέσει το ότι είσαστε παντρεμένη. Είνε τρομερό να ξέρω πως υπάρχει στον κόσμο ένας άντρας που έχει το δικαίωμα να ζή κοντά σας, να σ'ς φυλάει, να σ'ς αγαπάει...Ζηλεύω τον σύζυγό σας...

Εκείνη άρχισε να γελάει και μου άπάντησε:

— Πιστέμετέ με, έχετε άδικο... Δεν πρέπει να ζηλεύη κανείς παρά μόνο τον έρωτα... Λοιπόν, έγώ δεν άγαπάω το σύζυγό μου...

Και, παίρνοντας σοβαρό ύφος, έπρόσθεσε:

— Δεν τον αγαπάω, άκριβώς γιατί με παντρεύτηκε... Ήξερε αυτός που εινε πιο έξυπνος και πιο πεπειραμένος από μένα, ήξερε ότι δεν εινε ο άνδρας που μου ταιρίαζε. Ήξερε ότι θα μ' έκανε να υποφέρω...

— Τότε, τη ρώτησα, γιατί τον παντρευτήκατε;

— Γιατί μ' εύρισκε του γούστου μου και γιατί ή επιχείρησις του γάμου μας τού άρεσε... Είνε ένας άνδρας που περνάει τον καιρό του άποδεικνύοντας στον έαυτό του ότι τίποτε δεν μπορεί ν' άντιστάη στις επιθυμίες του και στη θέλησί του.

Η συνειδησί μου που ζητούσε κάποια δικαιολογία, άκουσε μ' ευχάριστη αιτές τις πληροφορίες. Και προσπάθησα να πείσω τον έαυτό μου ότι η Μαγδαληνή ήταν το θύμα του συζύγου της κι' ότι έγώ ήμουνα ο άνθρωπος που ή μοίρα με είχε θγάλει στο δρόμο της για να της χαρίσει λίγη εύτυχία.

Κι' αυτό μου έδωσε τόσο θάρρος, ώστε τόλμησα να σηκωθώ,

να πιάσω τα χέρια της Μαγδαληνής και να την ξαναγκάσω γλυκά ν' άφήση την κάρεκλα της.

Έπειτα την έσφιξα στα μπράτσα μου και της ψιθύρισα:

— Έλάτε!

Εκείνη άντιστάθηκε λίγο. Την παρέσυρα γλυκά προς το κρεβάτι που θριακόταν στη μέση του δωματίου σαν να μ'ας προκαλούσε:

Σταθήκαμε όρθιοι και οι δυο πλάι σ' αυτό το κρεβάτι.

Η Μαγδαληνή άφησε το στόμα μου ν' άγγίξη τον τράχηλό της, να φιλήση τα μαλλιά της, τα μάτια της.

Όταν άγγιξε τέλος τα χείλη της, άνατρίχιασε σύγκορμη και ψιθύρισε:

— Είνε τρελλό αυτό που κάνετε... Είνε κακό!

Τι ήθελε να πη μ' αυτήν την λέξι «κακό»; Μήπως πρό όλίου δεν μου είχε δηλώσει ότι δεν άγαπούσε το σύζυγό της;

Φαινότανε τώρα νευρική κι' άνήσυχη. Δυο φορές κατά σειρά άντελήφθηκα πάλι τα μάτια της καρφωμένα στο ρολόι που έδειχνε πέντε και μισή.

Έγώ πάλι είχα χάσει πια κάθε συναίσθησι ήθικής κι' ευγενείας. Λίγο μ' ενδιέφερε τώρα αν θα φαινόμουν κομικός και χαρις τάκτι. Αυτό που ενδιέφερε την καρδιά μου ήταν να νικήσω και την τελευταία άντίστασι που μου έφερνε η Μαγδαληνή, άσχετάς αν θα φαινόμουν γελοίος.

Πώς τα έκανα όλ' αυτά;

Ποιός μυστηριώδης δάσκαλος διδάσκει τους νεαρούς μαθητάς που όνειροπολούν, μέσα στη μοναξιά των γυμνασίων τους τις γυναίκες, ή όποιες, άργότερα, θα γίνουν πολυαγαπημένες;

Δεν δυσκολεύτηκα και πολύ για να ξεκουμπώσω τις άγκράφες και τα κουμπιά του κορσά της. Έβγαλα εύκολα και χωρίς άδεξιότητα αυτό το ρούχο που αϊχμαλωτίζε το ύπεροχο στήθος που πριν από τρεις ήμέρες το είχα δει μισογυμνω...

Έπειτα, παίρνοντας θάρρος σιγά-σιγά, έβαλα τη Μαγδαληνή να καθήση επάνω στο κρεβάτι. Κι' ενώ εκείνη με άφηνε να κάνω ό,τι ήθελα με μιά ύπομονή, με μιά άφηρημάδα που θ' άνησυχούσε έναν άλλον, πιο έμπειρο, γονάτισα στον τάπητα μπροστά της για να της θγάλω τα παπούτσια.

Φίλησα γλυκά αυτά τα δυο μικρά πόδια κι' έτοιμαζόμουν να τυλίξω μέσα στα χέρια μου τις δυο καλλίγραμες κνήμες, που φορούσαν μαύρες κάλτσες, όταν έξαφνα μου ξεφύγαν...

Συγχρόνω είδα τη Μαγδαληνή να πετιέται επάνω και να τρέχη προς το τζάκι, αφήνοντάς με γονατιστό μπροστά στο κρεβάτι...

«Ποτέ γελοίος!...»

Αυτή ήταν η σκέψη που σαν άστραπή πέρασε τη στιγμή εκείνη, από το μυαλό μου.

Σηκώθηκα άμέσως και προσπάθησα να δώσω κάποια άξιόπρεπεια. Αυτό όμως μ' έμπόδισε ν' άναρωτηθώ, γιατί η φίλη μου μου είχε ξεφύγει τόσο ξα-

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

—Τί θα σκέφτεσθε για μένα, ψιθύρισε η Μαγδαληνή.

— Δεν σ'αξίζει να μιλάω, κύριε... 'Ο νόμος θα κρίνει το έργο σου.

Φινικά και γιατί κυττούσε το ρολόι.

— 'Η μέρα έσθινε. Μά τα μάτια μας συνηθισμένα στο θαμπόφωτο του δειλινού, διέκριναν ακόμα τ' αντικείμενα μέσα στο δωμάτιο.

— Κατεβάστε τις κουρτίνες! μου είπε τότε εκείνη.

— Έγώ υπάκουσα... Και τότε απλώθηκε μέσα στο δωμάτιο ένα σκοτάδι κατάλληλο για να δώση θάρρος και στον πιο δειλό έραστή...

— Άλλοτε, στα ταξίδια μου, όταν ο ντόν Γκαλίπε ροχάλιζε στο δωμάτιο που ήταν πλάι στο δικό μου, είχα συχνά φανταστή αυτή την ώρα — την ύστατη έρωτική ώρα με μία γυναίκα — και με καρδιά ταραγμένη είχα πλάσει τον διάκοσμό της, τις σκηνές της... Αφ'ότου η φαντασία όμως με τρόμαζαν προκαταβολικά, τόσο για το τεράστιο θάρρος που νόμιζα πως θα χρειαζόταν εκείνη τη στιγμή, όσο και γιατί φοβόμουν μήπως φανώ γελοίος κι άβελος.

Το σκοτάδι που η Μαγδαληνή είχε ζητήσει τόσο επίκαιρο και θεληματικό, μ'έκανε να ξεχάσω όλους τους φόβους μου. Δεν βλέπαμε πια. Ακούγοντας το θρόισμα των ρούχων της, μέσα στο σκοτάδι, κοντά μου, έκανα ένα πράγμα που μου φάνηκε καταπληκτικό: έβγαλα τη γραβάτα μου και το κολάρο

μου.

— Έξαφνα όμως, τη στιγμή εκείνη, στάθηκα ακίνητος και τας στα χέρια μου την καρφίτσα της γραβάτας μου.

— Έδω χτυπούν; ρώτησα με σιγανή φωνή.

Την ίδια όμως στιγμή χτυπήματα πιο δυνατά άκούστηκαν νοθεύοντας από θόρυβο φωνών.

— Αμέσως διευθύνθηκα προς το παράθυρο και τράβηξα κουρτίνες.

Και μέσα στο μισόφωτο του δειλινού είδα τότε την Μαγδαληνή, μισοκρυμμένη καθισμένη στο κρεβάτι.

Αυτοί που χτυπούσαν απ' έξω, είχαν παραθείσει την κατεύθυνση των χτυπημάτων πλάνη.

— Σχεδόν αμέσως ένα δυνατό φως πλημύρισε το δωμάτιο. Πέντ' — έξη άνθρωποι που φορούσαν μαύρα ρούχα, άνοιξαν μέσα στο δωμάτιο.

— Ένας απ' αυτούς κρατούσε ένα ηλεκτρικό φανάρι στο χέρι.

Και πίσω απ' τον όμιλο των άκοιμων αυτών ανθρώπων, χωρίς ένας κύριος, με έμφανισι τζέντλεμαν, αδύνατος, με ζες κοντές φαβορίτες.

Βλέποντας όλους αυτούς ανθρώπους ή Μαγδαληνή, με πρός τη ζακέττα της και τυλίχτηκε μ' αυτόν όσο μπορούσε καλύτερα.

— Έγώ προχώρησα προς τους απροσδοκίτους αυτούς έπιτες.

— Εκείνοι τότε παραμέρισαν μπροστά μου και βρέθηκαν πέναντι στον κύριο με τις γκριζές φαβορίτες, πλάι στον στεκόταν ένας άλλος κύριος με ρεντιγκότα.

— Κύριοι, άρχισα να λέω, σ'ας παρακαλώ να μου εξηγήσετε.

— Με συγχωρείτε, κύριε, με διέκυψε ο κύριος με τις φαβορίτες. Βρίσκομαι εδώ εν όνόματι του νόμου... Είμαι στυνόμενος της συνοικίας... Μ' έφερε σ' αυτό το σπίτι ο νόμος, το οποίο ή σύζυγος θρ'ακεται εδώ μαζί σας...

Και μου έδειξε τον κύριο με τις γκριζές φαβορίτες και τότε την Μαγδαληνή.

— Ένώ αυτός μιλούσε, έγω είχα άνακτηθεί όλη μου την μιά, κι' ένοιωθα ότι ήμουν ο κύριος αυτών των κακοποιών και άκαθάρτων ανθρώπων που ίσχυρίζονταν πως ήσαν πρόσωποι του νόμου. Με δυσχεσταίωσε μόνο το γεγονός, δεν φορούσα ούτε το κολάρο μου, ούτε τα γραβάτα μου.

— Δεν θα μπορούσε κανείς να πιστέψει πόσο αυτό με άσυντομή για να πω με ύφος άγέρωχο σ' αυτόν που ο άστυνόμενος έποδείξει ως κύριο Ντελαστάλ.

— Κύριε, σ'ας δίνω τον λόγο μου ότι δεν συνέβη τίποτα ταύ...

Μά εκείνος με διέκυψε απότομα:

— Δεν σ'αξίζει να μιλάω, κύριε... 'Ο νόμος θα κρίνει το έργο σου...

Και πραγματικά, ο νόμος άρχισε να κάνει το έργο του, γοντας με το στόμα του άντιπροσώπου του στη Μαγδαληνή, ήταν κατάχλωμη, μά γαλήνια:

— Είστε ή κ. Ντελαστάλ;... Παραδέχεσθε ότι σ'ας έδω μαζί με τον κύριο... (τό όνομά σας, κύριε, σ'ας παρακαλώ να μου πείτε το όνομά σας).

Και ο άστυνόμενος έξακολούθησε επί μερικές στιγμές να άπευθύνει διάφορες έρωτήσεις με την άδιαφορία ενός έπαυλου που κάνει ένα γάμο.

— Έν τώ μεταξύ, ο γραμματέας του έγραφε:

— Όταν τελείωσε, μου παρουσίασε το χαρτί και μου έδειξε:

— Υπογράψτε, κύριε.

— Έγώ άρνήθηκα.

— Εκείνος δεν επέμεινε περισσότερο και παρουσίασε το χαρτί στην κ. Ντελαστάλ, ή όποια υπέγραψε.

— Τότε ο άστυνόμενος μάς είπε:

— Σύγχωρήστε μας, κυρία και κύριε... Σ'ας άφήνω... Οί άστυνομικοί άφησαν το δωμάτιο, χαιρετώντας μας με γένεια στην πόρτα.

— 'Ο κύριος με τις φαβορίτες, ο σύζυγος της Μαγδαληνής, άφησε όλον τον κόσμο να βγεί έξω, περνώντας από το στόμα του κι' έπειτα γυρίζοντας προς έμένα μου είπε:

— Κύριε, σ'ας παρακαλώ να με περιμένετε αόριο το σπίτι σας...

Μέ όλη την άξιοπρέπεια που μπορεί να έχη ένας άνδρας, έστην όποια θρ'ακόμουν τη στιγμή εκείνη έγω, το έπραξα:

— Κύριε, θα περιμένω τους μάρτυράς σας αύριο το πρωί. Έκείνος χαμογέλασε αλλόκοτα και με τόνο ανθρώπινος άποφασισμένος να κάνει αυτό που του άρέσει, μου είπε:

— Όχι, κύριε ντ' Άλόντ. Θάρβω μονάχα έγω ο Ντελαστάλ. Άνάχα έμένα θα δεχθώτε...

Με χαιρέτησε με μία έλαφρά κλισι του κεφαλιού που κινείνε τον πόρτα πίσω του με ήσυχια χωρίς άνησιν (Άκολουθεί)

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΣ

ΗΤΑΝ κι' αυτός ένας Ρώσος εξόριστος σαν έμένα. Έκείνος όμως γύριζε διαρκώς, γύριζε παντού, στο Παρίσι, στη Μασσαλία, στην Κωνσταντινούπολη, στη Ρώμη, στο Ρίο Ιανέιρο, μόνος, καταμύναχος, χωρίς να μπορεί να ριζώσει σ' έναν τόπον, από τους τόσους που περνούσε...

Στην άρχη, όταν τον πρωτοέβλεπες, τον νόμιζες για κανένα κατάσκοπο, που έκτελούσε κάποια ύποπτη άποστολή. Άλλοι πάλι τον θεωρούσαν για κάποιο περιηγητή που γύριζε τον κόσμο για να σκοτώσει την άνια του. Κανείς όμως δεν μπορούσε να πει για να σκότωσει τον θετικό ή να σχηματίσει μία άσφαλη γνώμη για τη ζωή του, για τα μυστηριώδη, τ' άνεξηγήτα ταξίδια του.

— Ένα θράδυ που έτυχε να γνωριστή μαζί μου σ' ένα πολυσύχναστο κεντρικό κέντρο της Κων/πόλεως, κατάρβωσα, να πληροφωρθώ, άρκετά πράγματα για τη ζωή του.

— Όταν κάθισα στο τραπέζι μου, του προσέφερα θότκα από την όποια έπινα κι' έγω. Τότε και χωρίς έγω να τον προκαλέσω, ο μυστηριώδης πατριώτης μου άρχισε να μου λέει:

— Να ιδούμε, ως πότε θα έξακολουθήσει το μαρτύριό μου αυτό, να γυρίζω διαρκώς από τόπο σε τόπο, από την μία άκρη της γης στην άλλη... Έχω πεί, ως τώρα, σ' όλες τις μεγαλουπόλεις του κόσμου. Μά ως πότε θα έξακολουθήσουν αυτά τα ταξίδια! Κουράστηκα και δεν έχω πια και χρήματα για να τριγυρίζω. Τελευταία στη Βιέννη, άναγκάστηκα να δουλέψω τις νύχτες σε μία λέσχη, για να οίκονομίσω τα ναύλα, που μου χρειαζόντουσαν να φύγω απ' εκεί.

Μιλούσε μ' ένα ύφος ξερό, άπαθούς και χαρακτηριστικά ψύχραιμο, κι' έδειχνε πως με τα ταξίδια του αυτά κάτι ζητούσε να έρθει, κάτι να πετύχει, μά χωρίς άποτέλεσμα.

— Μά γιατί όμως αυτή ή έπιμονή σας να ταξιδεύετε; τον ρώτησα. Άσφαλώς κάτι το σπουδαίο θα γυρεύετε στους τόπους που γυρίζετε διαρκώς!

— Στην παρατήρησή μου αυτή, φάνηκε λιγάκι σκεπτικός, διαταχτικός. Σε λίγο όμως μου άποκρίθηκε άναστενάζοντας έλαφρά:

— Ναι, ναι... το μαντέψατε. Βέβαια κάτι ζητάω. Μά για να ένοήσετε αυτό το κάτι, πρέπει να σ'ας τα διηγηθώ όλα, όσα μου συνέβησαν απ' την άρχη.

Και ρουφώντας ακόμα ένα ποτήρι θότκας, συνέχισε:

— Όπως και σεις, έτσι κι' έγω, τις πρώτες ήμέρες της έπαναστάσεως, θρ'ακόμουν στην πατρίδα μας, στη Ρωσία, άρκετά καλό άποκαταστημένος. 'Ημουν τότε χήρος, μ' ένα παιδί που μου άφησε πεθαίνοντας ή γυναίκα μου και που την έποχη εκείνη ήτανε 15 χρονών. Έμένα σ' ένα χωριό της Κριμαίας, όπου θρ'ακόμουν πάλι.

— Έμένα σ' ένα χωριό της Κριμαίας, όπου θρ'ακόμουν πάλι, πριν ακόμα έλθουν εκεί οι μολοσεβίκοι, όλοι με συνεβούλεψαν πως έπρεπε να φύγω, πουλώντας γρήγορα, ότι είχα, αν ήθελα να σώσω το παιδί μου και το τομάρι μου...

— Πραγματικά κι' έγω είδα πως αυτό ήταν τότε για όλους μας, ή μόνη σάνς σωτηρίας. Πούλησα τ'α κτήματά μου, το σπίτι μου και τ' αλογά μου και μ' όσα χρήματα μούδωσαν, άποφάσισα να φύγω με το παιδί μου στο έξωτερικό. 'Επειδή μάλιστα ήθελα περισσότερο να έξασφαλίσω τ'α χρήματά μου, τ'α έδωσα στο γιό μου, με την ιδέα πως έπειδή ήτανε παιδί, δεν κινδύνευε να ύποστη έρευνα.

— Έτσι, ένα καλό πρωί, και πριν ακόμα προφθάσουν να μπουδ στο χωριό μας, οι μολοσεβίκοι, πήραμε το δρόμο για την Πολίτεια, όπου θα θρ'αίκαμε το τρανίνο για την 'Οδησό.

— Δεν είχαμε όμως προχωρήσει πολύ, όταν άντικρύσαμε μακριά άρκετους έφιππους χωροφύλακες...

— Από τον φόβο μας, τρ'απώσαμε στο πρώτο σπίτι που θρ'αίκαμε μπροστά μας, ζητώντας προστασία. Πραγματικά, μάς δεχθήκανε φιλόξενα και μάς προτείνανε να περάσουμε εκεί την νύχτα, μέγαρις ότου, ζημερώνοντας πάρουμε πάλι τον δρόμο για το σταθμό...

— 'Ο οικοδεσπότης, ένας παλιός γνώριμός μου, που φαίνεται πως δεν φοβότανε καθόλου τους μολοσεβίκους, με τους όποιους μάλιστα ίσχυρίζονταν πως ήτανε φίλος, μάς θεαίωσε, πως δεν διατρέγαμε κανένα κίνδυνο στο σπίτι του, ούτε έμεις, ούτε τ'α χρήματά μας, που του έκμυστηρεύτηκα ότι τ'α κρατούσε έπάνω του το παιδί μου.

— Μετά το δείπνο, κουρασμένοι όπως είμαστε, ζητήσαμε να κοιμηθούμε. Έμένα με θάλανε σ' ένα μικρό δωμάτιο, δίπλα στην κουζίνα και για το παιδί μου τοποθέτησαν ένα κρεβάτι, στο

ίδιο δωμάτιο που κοιμότανε το παιδί του οικοδεσπότη.

— Έγώ όμως εκείνο το θράδυ ήταν αδύνατο να κλείσω μάτι. Όλα τ'α γεγονότα της ήμέρας, ή ταραχή μου, ή διαστικτή άναχώρησις απ' το χωριό μου, που δεν το είχα άποχωρισθί επί 30 χρόνια, με είχαν φριχτά έκνευρίσει. Με σόμιστο το φως και καπνίζοντας διαρκώς άκουγα να χτυπούν ή ώρες στο ρολόι της γειτονικής εκκλησίας, χωρίς να μπορέ να με πάρη ο ύπνος, ούτε μία στιγμή...

— Ξαφνικά, μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, άκούω από το μέρος της κουζίνας ζωηρά θήματα και μία φωνή που έλεγε: «Έλα, έλα. Κοιμήθηκαν. Είναι ώρα να τελειώνουμε».

Με την προσοχή που κατέβαλα, κατάρβωσα να ξεχωρίσω πως ή φωνή αυτή ήτανε του οικοδεσπότη, που μιλούσε σε κάποιον άλλον. 'Η φωνή αυτή σάπασε άμέσως και σχεδόν την ίδια στιγμή, άκολουθήσε ένας θόρυβος σιδερικών, που μεταφερόντουσαν από την κουζίνα, προς το έξωτερικό του σπιτιού, και λίγα λεπτά άργότερα ο ήχος μίας πόρτας που άνοιξε κι' έκλεισε άμέσως, πολύ διαστικτά...

— Έκνευρισμένος καθώς ήμουν από την έπιμονή άυπνία, και έπειδή δλ' αυτά μου φάνηκαν ύποπτα, πετάχτηκα απ' το κρεβάτι και πήγα προς την πόρτα, για να μπορέσω ν' άκούσω καλύτερα.

— Δεν είχα όμως κάνει δυο βήματα, όταν άκουσα μία οίμωγή ανθρώπινη, κάτι σαν πνίξιμο, ένα θαυδύ στεναγμό φριχτό, ανθρώπου που πεθαίνει...

Στη στιγμή άναψα τον άναπτήρα μου, κι' έτσι καθώς ήμουν με το νυχτικό μου, άνοιξα την πόρτα κι' ώρμησα έξαλλος προς τον διάδρομο...

Μπροστά μου ώρθώθηκε τότε ο οικοδεσπότης άγριεμένος. Μόλις με είδε έπεσε έπάνω μου, φωνάζοντας σαν λυσσασμένος:

— Δολοφόνε!... Δολοφόνε!... Μου σκότωσε το παιδί μου!...

— Έγώ άπόμεινα βουβός, μαρμαρωμένος εκεί στη θέσι μου, μη μπορώντας να κάνω ούτε την παραμικρή κίνησι!

— Άμέσως, πριν ακόμα συνέλθω απ' το φριχτό εκείνο αίσθημα που δοκίμασα, με παρέδωσαν στους χωροφύλακες, που είχαν είδοποιηθί από τον οικοδεσπότη και οι όποιοι με ώδηγησαν κατ' ευθείαν στην άστυνομία, όπου και με άπομόνωσαν...

Στο σημείο αυτό ο πατριώτης μου, στάθηκε μία στιγμή και τράβηξε ακόμα ένα ποτήρι αλκοόλ...

Ζητούσε να ξεχάσει, να σούση κάποιες φριχτές εικόνες του παρελθόντος που του φλόγιζαν, του θασάνιζαν το μυαλό.

— Όταν σε λίγες ήμέρες με φέρονε μπροστά στο πρώτο δικαστήριο της Τσεκάς, μπόρεσα να μάθω τ'α έξης:

Με κατηγορούσαν ότι είχα σκοτώσει το παιδί του οικοδεσπότη που με φιλοέκτησε, έχοντας για συνεργό και το παιδί μου, που καθώς μου είπαν, είχε φάει εκείνο το θράδυ, μόνο του, λίγη ώρα μετά το φόνο!...

— Έπειδή δλ' αυτά ήταν μία φριχτή πλεκτάνη, άμωρα με τόσες άλλες που έγιναν στις άρχες της έπαναστάσεως στην πατρίδα μας, ήξερα πια καλά πως θα καταδικαζόμουν.

— Πραγματικά ή άπόφασι της Τσεκάς με κατεδίκαζε σε πέντε χρόνια φυλακή.

— Όταν τελείωσα την ποινή μου και βγήκα επί τον έδαφος ήρ'α, ή πρώτες πληροφορίες που πήρα απ' τους γνωστούς μου ήταν πως το παιδί μου ζούσε, αλλά πως είχε φάει για το έξωτερικό τις πρώτες ήμέρες, που έγω είχα συλληφθί, έξ αίτια της μηχανορραφίας του οικοδεσπότη.

— Έπίσης έμαθα πως ο οικοδεσπότης αυτός, που ήξερα πως το παιδί μου κρατούσε έπάνω του τ'α χρήματά μας, είχε σχεδιάσει να το δολοφονή. Έκείνο το θράδυ, αλλά αντί να χτυπήσει το παιδί μου, πλ'ηρωσε το δικό του παιδί!

— Πως όμως συνέβησαν όλα αυτά; Ποιος είχε σώσει το παιδί μου, ποιος το είχε είδοποιησει να φύγει έκείνο το θράδυ, από το σπίτι και να γλυτώσει τη ζωή του;... Νά το μυστήριο που με φέρονε ακόμα σε μία φριχτή άγωνία!...

— Καλά, και το παιδί σας δεν το είδατε από τότε;

— Όχι! Αυτό ζητάω γυρίζοντας τον κόσμο τόσα χρόνια. Θά το θρ'α άρα γε κάποτε, θά το συναντήσω; Ζή ακόμα ή πέθανε. Αυτό είναι το μαρτύριο που θασανίζει τη ζωή μου...

Και ο μυστηριώδης πατριώτης μου, ο αλλόκοτος ταξιδιώτης, ξαναπήρε το πρώτο αινιγματικό του ύφος.

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΡΕΥΝΑ

ΠΩΣ ΒΛΕΠΟΥΝ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΟΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

(Άρθρον της Γαλλίδος δημοσιογράφου Υβόνης Μουστιέ)

Ποιά γνώμη έχουν ή θεντέτες του κινηματογράφου για την ωμορφιά ; Τι μεταχειρίζονται για να διατηρούν πάντα δροσερή και φρέσκη την επιδερμίδα τους ; Με ποιο τρόπο κατορθώνουν να είναι τόσο γοητευτικές, τόσο έλκυστικές ; Ποιά είναι τα μυστικά της καλλονής τους ;

Νά ένα ζήτημα που πάντα μου είχε κινήσει την περιέργεια και που δεν δυσκολεύτηκε πολύ να το εξακριβώσω, ύστερα από μερικές συναντήσεις, που κατάφερα να πετύχω στο Παρίσι με τις πιο γνωστές καλλιτέχνιδες του γαλλικού κινηματογράφου.

Και πρώτα-πρώτα άρχισα από την Έλθίρα Ποπέσκο. Την έπαινα ένα πρωί στο κομψό μπουντουάρ της θύλας της που έχει στο δάσος της Βουλώνης και στην οποία μένει, από καιρό, με τον άντρα της, το διάσημο θεατρικό συγγραφέα Λουί Βερνέιγ.

Η περίφημη Ρουμανογαλλίδα θεντέτα, φαίνεται πως δεν συμβαίνει καθόλου τις δημοσιογραφικές... επιδρομές. Μόλις με είδε ξυστίστηκε και προσπάθησε να μου ξεφύγει:

— Δεν βλέπετε καλύτερα, στο γραφείο, τον άντρα μου, τον κ. Βερνέιγ; μου είπε. Αυτός σ'αξίζει, με ξέρει καλύτερα, απ' ό,τι εγώ γνωρίζω εγώ τον εαυτό μου ! Απ' αυτόν θα μάθετε πολύ περισσότερα...

— Ξέρει ακόμα και για ποιόν λόγο είσθε τόσο όραία ;

— Η ερώτησής μας αυτή ασφαλώς την παρέσυρε αρκετά:

— Μά τι λέτε ; Αυτό δά, δεν το κρατώ από κανέναν μυστικό. Είμαι, απλούστατα, νέα και λόγω της δουλειάς μου, προσπαθώ να φαίνομαι όσο μπορώ πιο εύθυμη, πιο ζωηρή, πιο φαιδρή... Αυτό άλλωστε, νομίζω, ότι επιβάλλεται σε όλες τις καλλιτέχνιδες... * Η μήπως έχετε αντίρρηση ;

— Έγώ σ'αγαπώ και χαμογελάω. Πράγματι η κ. Ποπέσκο δεν μάς λέει καμιά υπερβολή, ούτε φαίνεται ότι θέλει να μάς κρύψει τίποτα.

Τολμώ ακόμα μια ερώτηση:

— Και με ποιόν τρόπο κατορθώνετε να διατηρήτε στο πρόσωπό σας αυτήν τη θαυμαστή σας δροσερότητα ; ... Μήπως κανένα ιδιαίτερο καλλυντικό... κανένα μασάζ ή...

— Τίποτα, τίποτα απ' αυτά, μάς διακόπτει η όραία θεντέτα. Λίγη καλή πούδρα μόνο και πολλή παραπολλα γυμναστική ! Για τα καλλυντικά είχα πάντοτε τη χειρότερη ιδέα. Μου φαίνεται πως κολακεύουν, πολύ προσωρινά όμως, ενώ αντιθέτως αφήνουν ολέθρια ίχνη πάνω στην επιδερμίδα μας. Το καλύτερο καλλυντικό, κατά τη γνώμη μου είναι... ο καθαρός αέρας, η γυμναστική, η φυσική ζωή. Αυτά τονώνουν την υγεία και μαζί μ' αυτήν και την ωμορφιά. Μήπως νομίζετε πως διάλεξα αυτή τη θύλα, εδώ στο δάσος, από επιδίει ή ματαιοδοξία ; Κάθε άλλο. Έγώ κι' ο άντρας μου κατοικούμε εδώ, από καιρό, για να μπορούμε, μετά από τη δουλειά μας, ν' αναπνέουμε λιγάκι καθαρό αέρα... Έγώ κάθε βράδυ κοιμάμαι μάλιστα με ανοιχτά παράθυρα, πράγμα που μου φαίνεται πως συντείνει παραπολύ στην υγεία του ύπνου, και σ' ένα ελαφρότατο πρωινό ξύπνημα, που είναι η θάλας για τη διατήρησι της δροσιάς και της φρεσκάδας του προσώπου.

Την ίδια μέρα το απόγευμα, θρεθήκαμε στο καμαρίνι της Ντάνιελ, Παρόλά, στο σαλόνι. Μας δέχθηκε πολύ ευγενικά, φορώντας μια υπέροχη μεταξωτή μπλε-σιέλ πυτζάμα, η οποία έδινε στην καλλονή της μια εξαιρετική χάρι.

— Δεν κάνω καμιά ιδιαίτερη διαίτα, ούτε μεταχειρίστηκα ποτέ μου τεχνητά μέσα, για ν' αρέσω περισσότερο, μάς λέγει. Η διατήρησις της καλλονής, είμαι βεβαία, ότι είναι ζήτημα εσωτερικής διαθέσεως, κεφιο... * Όταν είναι μια γυναίκα αίσιοδοξη, εύθυμη, είναι πάντοτε θελκτικότερη, γοητευτικότερη... Έγώ τουλάχιστον, προσπαθώ πάντοτε, να διατηρώ την αίσιοδοξία μου, βεβαίως πάντοτε ότι έτσι μόνο θα διατηρήσω και την καλλονή

Η Μέγκ Λεμονιέ

μου.

Και προσφέροντάς μου ένα τσιγάρο, πρόσθεσε επιγραμματικότερα:

— Το θαυότερο μυστικό της ωμορφιάς, που πρέπει να το έχει κάθε γυναίκα, είναι αυτό: Η ζωηρότης, η εθιμιά, το κέρος, αίσιοδοξία για τη ζωή!

Και αληθινά η όνομαστή θεντέτα δεν μάς έλεγε ψέματα, πό τα μεγάλα γαλάνα της μάτια, που διαρκώς γελούν, θαίναμε την έκφρασι μιάς ψυχής, πάντοτε χαρούμενης και ζωντανής !

Η Μέγκ Λεμονιέ, την οποία συναντήσαμε την άλλη μέρα στο σπίτι της, στα ζητήματα της καλλονής έχει πολύ διαφορετική γνώμη. Γι' αυτήν, τα νεύρα, η ωμορφιά, η δροσιά της επιδερμίδας και του προσώπου, όλα εξαρτώνται από την τάξη, από τη λογική, από την μετρημένη και τακτική ζωή της γυναίκας. Φυσικά αυτό δεν μάς ξάφνιασε καθόλου, γιατί ξέραμε πως χαριτωμένη Μέγκ φημίζεται σ' όλο το Παρίσι, για την ναισιωσύνη της:

— Μη σ'ας γελούν ! μάς είπε με σοβαρό ύφος. Η ωμορφιά της γυναίκας είναι ζήτημα υγείας και μόνο υγείας, κι' η υγεία εξαρτάται απολύτως απ' τη ζωή που κάνουμε. Έμεις οι ίδιες μπορούμε να χαλάσουμε ή να διατηρήσουμε την ωμορφιά μας, αναλόγως του τρόπου με τον οποίο ζούμε...

... Έγώ, όσον καιρό παίζω στο σινεμά, άλλο να πρίν ακόμα, πολύ σπάνια — ίσως 2 — 3 φορές τον χρόνο — βγήκα έξω μετά το φαί, για ν' αερίσω ! Μετά τη δουλειά μου πάντοτε τρέχω για το σπίτι μου. Έκει θα αναπαυθώ, θα διαπιστώσω οτις 9 και ύστερα από μιάμιση ώρα θα κοιμηθώ. Ποτέ δεν θυμάμαι να έπεσα στο κρεβάτι μου μετά τις 11. Τι τα θέλετε ; Ίσως αυτό να μη βοηθάει στη ζωή μιάς καλλιτέχνιδος, μά είναι ο βέλτος τρόπος να διατηρήσει κανείς τη δροσιά του και την υγεία του. Για τη ζωή όμως αυτή, χρειάζεται θέλησις... Αμα όμως λείπει η θέλησις, είναι παρασύρεται κανείς και το ρίχνει στα νεύρα και ύστερα, όταν μετά λίγους μήνες, κατ' ανάγκη σ'όν καθρέφτη, θα ιδί τις πρώτες ρυτίδες, ο οποίος προσπαθεί μάταια να εξαφανίσει, με τα προϊόντα... καλλυντικά, που σερβίρονται κατά τις λιάδας απ' όλους τους βιομηχανικούς οίκους του κόσμου...

Τη Λίζα Ντελαμόρ, παιδεύτηκαμε αρκετά στην ερώτη με την οποία θέλω να μάθω πώς βλέπει τα μυστικά της ωμορφιάς της:

Φαίνεται όμως ότι το θέμα αυτό την ενδιαφέρει αρκετά, γιατί δείχτηκε εξαιρετικά φλύαρη:

— Για να είναι μια γυναίκα όραία, μάς είπε, πρέπει απαραίτητα να έχει... χαρακτήρα αξιολύπητο, καλό κι' ευγενικό... Η λογιάς, όταν η γυναίκα και η πιο όραία ακόμα, είναι κακιά, δύστροπη, δεν μπορεί ποτέ ούτε να βελών, ούτε να γοητεύσει. Γι' αυτό μένα το ζήτημα της καλλονής της γυναίκας είναι καθαρό ζήτημα χαρακτήρος ή μάλλον εσωτερικής έκφρασεως. Κάθε ψυχική διάθεση έχει άμεση αντανάκλασι στο πρόσωπό μας, στην έκφραση μας. Έν τούτοις, μόνος του ο καλός χαρακτήρας δεν αρκεί. Πρέπει να συνοδεύεται και με την προσωπικότητα. Δηλαδή, μια όραία γυναίκα, με καλόν χαρακτήρα, αν θέλη ν' αρέσει, δεν πρέπει να μιμηται τις άλλες στις κινήσεις τους, στην όμιλία τους, στο σκέρτα τους... Πρέπει να διατηρή πάντα αέκαρα την προσωπικότητά της, γιατί αλλιώς... γκρεμίζονται όλα...

Την κυτάξαμε, ενώ μιλούσε, με κάποια ελαφρή απορία, διότι ποία δεν διέφυγε την λεπτή και οξυτάτη αντίληψή της:

— Τώρα δλ' αυτά βέβαια είναι λίγο θεωρητικά, και ίσως τελείως άπρακτα. Γιατί εγώ, τουλάχιστον, έχω σχηματίσει την γνώμη, πως δεν είναι πολύ δύσκολο στη γυναίκα να μπορεί ν' α-

ρήση στους άντρες... οι όποιοι στο κάτω-κάτω δεν ζητούν ποτέ τόσο πολλά γραμμάτια !

Τη Μαίρι Γκλόρι, αφού θασανιστήκαμε τρεις μέρες να την γυρεύουμε παντού, στο σπίτι της, στο στούντιο, στο θέατρο, τη συναντήσαμε, επί τέλους, στο άτελιέ του γνωστού μοντέρνου ζωγράφου Τσαάγκ, όπου ποζάρει για το πορτραίτο της.

Κάθως ποζάρει όρθια, σε μία γοητευτική στάσι, χαμογελάει αντικρίζοντάς μας...

— Ποιά είναι τα μυστικά της ωμορφιάς σας; Με τί τρόπο διατηρείστε τόσο δροσερή πάντοτε, τόσο γοητευτική ;

— Η Μαίρι Γκλόρι, μάς κυτάζει παράξενα, σαν να μη καλοχωνεύει την ερώτησή μας:

— Κάνω διαίτα ! μάς λέει ύστερα από λίγη σκέψι. Χωρίς διαίτα τίποτα δεν γίνεται. Ξέρετε τι εκινδύνευσα να πάθω πέρυσι; Νά χονδρήνω τόσο, που να μη μπορώ ούτε να παίξω πειά, ούτε να μπορώ να δω πειά στον κόσμο !

— Έτσι, αναγκάστηκα να μείνω δέκα μέρες στο κρεβάτι και να υποβληθώ σε μία αυστηροτάτη διαίτα, που μ' έσωσε... Απ'ό τότε έβαλα μια-λό και δεν παρασύρομαι από τίποτα... Ούτε ξενυχτώ, ούτε παρακοιμάμαι... Ζω με τις ώρες. Επίσης πολύ ωφέλεια είδα και στα σπόρ, στα οποία επιδιόμαι συστηματικά...

Και η Μαίρι Γκλόρι κύταξε εκείνη την στιγμή το μικρό πλατινένιο ρολογάκι, που φορούσε στο χέρι της:

— Τι λέτε ; μάς ρωτάει. Έχετε καιρό να κάνετε μαζί μου μια μικρή θόλτα με το δερσολανάκι μου... Δεν είναι μακρυά, απ' εδώ, θα πάμε να το θρούμε με την κούρσα μου.

— Και τ' οδηγείτε μόνη σας ;

— Βεβαίωτα. Όχι όμως σε μακρινές αποστάσεις. Για μία μικρή όμως θόλτα γύρω στο Παρίσι, δεν έχω ποτέ ανάγκη από τον πιλότο μου ; Έρχεσθε ;

Δεν μπορούμε ν' αντισταθούμε στον πειρασμό. Η Μαίρι Γκλόρι μάς θάζει στην κούρσα της και σε λίγα λεπτά φθάνουμε στο 'Ατέλι, σ' ένα μεγάλο αεροδρόμιο, γεμάτο από πολλά ιδιωτικά αεροπλάνα. Έκει η Γκλόρι, φορεί τα γυαλιά της και τον σκούφο της και μάς βοηθεί ν' ανέβουμε σ' ένα σταχτί διπλάνου, που μάς περιμένει.

— Είναι μια πρώτης τάξεως μηχανή, μάς λέγει μ' ένθουσιασμό καθώς απογειωνόμαστε.

Σηλαίνα ανεβαίνουμε και σχίζουμε τον αέρα, ψηλά από τις στέγες κ' ύστερα πιο ψηλά, έπάνω απ' τον πύργο του 'Αιφέλ. Τρέχουμε με πολύ μικρή ταχύτητα, για να μπορούμε έτσι να κουβεντιάσουμε και λιγάκι.

Κάθως περνούμε ψηλά απ' τα δέντρα των Ήλυσίων πεδίων, σε μία στιγμή η Μαίρι Γκλόρι μάς λέγει εμπιστευτικά:

— Για μένα ξέρετε ποιά είναι το μεγαλύτερο μυστικό της ζωής μου ; Ο έρωας μου για τη ζωή... για την έντονη ζωή, τη γεμάτη συγκινήσεις και περιπέτειες...

Η Ουγκέτ Ντυφλό που με δέχθηκε πολύ πρόθυμα κι' ευγενικά, μου αποκρίθηκε αμέσως στο έρωτά μου:

— Εγώ έχω πειά πιεσθή πως η ωμορφιά στη γυναίκα είναι ζήτημα εσωτερικής, ψυχικής διαθέσεως. Έγώ τουλάχιστον παίρνω παράδειγμα από τον ίδιο τον εαυτόν μου. Όταν θυμώνω γίνομαι άμεσως φριχτή, απαισία!... Όλα τα χαρακτηριστικά μου χαλούν, μεταμορφώνονται και γίνονται αποκρουστικά.

Έτσι κατέληξα στο συμπέρασμα πως για να διατηρηται μια γυναίκα όραία κι' έλκυστική, είναι απαραίτητο να συγκρατητά νεύρα της, να είναι άπυθης και να προσπαθή να γίνη όσο μπορεί πιο καλή, αγαθή και περιποιητική σ' όλες τις εκδηλώσεις της στον κόσμο.

Για την ανάπτυξη μιάς τέτοιας ψυχικής διαθέσεως πολύ καλό — ίσως το μοναδικό — μέσο είναι τα σπόρ. Αυτά τονώνουν το σώμα, διατηρούν τις γραμμές και κυρίως δυναμώνουν τα νεύρα μας, τα οποία είναι, κατά την γνώμη μου, τα μόνα που δημιουργούν όλες τις ατίες της κακίας της γυναικίας και της κακεντρέχειας μας...

Την ίδια γνώμη με την όραία Ντυφλό, μάς εξέφρασε και η διάσημη θεντέτα Σπινέλλι, που μάς δέχθηκε λίγο θιαστικά, μά που δεν φάνηκε να διαφωνή σε τίποτα με τις άλλες συναδέλφους της.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Κάποιος κύριος με ψεύτικες μασέλες παραπονιόταν ότι το ξενοδοχείο, στο οποίο έμεινε δεν είχε καλή θέρμανσι.

— Την ημέρα, έλεγε, είναι δυσάρεστο θέβαια το κρύο, αλλά υποφερτό. Τη νύχτα όμως ξυπνώ συχνά από το κρύο και ακούω τα δόντια μου που χτυπούν... άπάνω στην τουαλέττα μου !

— Ο εκδότης (σ' έναν νεκρό συγγραφέα). — Πρέπει να γράφετε έτσι, ώστε κι' ο πιο άμαθης να καταλαβαίνει τι θέλετε να πείτε.

— Καλά. Δείξτε μου ποιά είναι το κεφάλαιο που δεν καταλάβατε ;

Η Ουγκέτ Ντυφλό

— Ο δρόμος, στον οποίο βρίσκεται το σπίτι μου είναι τόσο θορυβώδης, ώστε όταν μου μιλάει η γυναίκα μου στο τραπέζι δεν ακούω τί μου λέει.

— Ξέρεις, μήπως αν υπάρχη κανένα ανοίκιστο διαμέρισμα; Θάταν ιδανικό για μένα.

— Προσέξτε καλά μήπως πέσετε. Το μέρος αυτό είναι τραμερά επικίνδυνο. Αν όμως τύχη να πέσετε, θυμηθείτε να κυτάξετε προς τα δεξιά. Η θέα είναι μοναδική !

— Κατηγορούμενε, πήγες άλλη φορά στη φυλακή ;

— Μάλιστα, σέρ.

— Για ποιά αίτια ;

— Για να... έπισκεφθώ τον πατέρα μου!

— Είπα... ότι είναι είκοσι - δυο χρόνων, έλεος και έχει μια επικερδή εργασία.

— Τι δουλειά κάνει τώρα ο Τόμ ;

— Πιρίκι δλη την ημέρα με τις τσέπες του γεμάτες χρήματα.

— Σάπια δά ! Τού έτυχε καμιά κληρονομιά μήπως ;

— Όχι. Είναι εισπράκτωρ στα τράμ.

— Περιέργο ! Μου φαίνεται πως έχω δει και άλλοτε το πρόσωπό σας.

— Τι άστείο !

— Είναι πραγματικώς πολύ άστείο.

— Τι έστιν ;

— Τι έστιν ;

— Τι έστιν ;

— Τι έστιν ;

— Τι έστιν ;

— Τι έστιν ;

— Τι έστιν ;

— Τι έστιν ;

— Τι έστιν ;

— Τι έστιν ;

— Τι έστιν ;

— Τι έστιν ;

— Τι έστιν ;

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΛΕΤΑΙ

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Η χωριτίσσια δεν θρήκε τίποτε ν' απάντησε κι' ο άντρας της ξανάρχισε ν' α-
πριφογυρίζη τὸ
κασκέτο του ἀ-
νάμεσα στὰ δά-
χyla του. Συμβουλευτήκαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο μὲ τὸ θλέμμα

καὶ τέλος ὁ Ζερμαῖν Γκρελιέ εἶπε:

— Πόσα θὰ μᾶς δίνη ἡ κυρία ;
— Τετρακόσια φράγκα τὸ μῆνα, ἐκτός ἀπὸ τὴν τροφή σας, ἀπάντησε ἡ θεῖα Ἀδριανή.
— Καὶ ποτε θέλετε, κυρία, ν' ἀρχίσουμε τὴ δουλειά ;
— Ὡστε δέχεστε ; ρώτησε ὁ ἐπιθεωρητής Ταβερνιέ.
— Μάλιστα, δεχόμαστε...
— Τότε μπορεῖτε νὰ εἰσαστε αὐριο τὸ πρωὶ ἐδῶ ;
— Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησε ὁ Ζερμαῖν Γκρελιέ. Θὰ κανονί-
σουμε κι' ἐμεῖς ἐν τῷ μεταξύ τὶς δουλειές μας.
— Καί, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα.

Ὅταν βγήκαν ἐξω, ὁ Μωρίς Ταβερνιέ εἶπε στὴ θεῖα Ἀδρια-
νὴ καὶ στὴ Ντενίζ:

— Δὲν μοῦ ἔκαναν κακὴ ἐντύπωση... Καὶ μοῦ φαίνεται φρόνιμο νὰ ἔχετε διαρκῶς δύο ἀνθρώπους κοντά σας...

Δὲν εἶχε ἀκόμα τελειώσει τὴ φράση του, ὅταν ἔξαφνα κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα. Ὁ ἀστυνομικὸς γύρισε τὸ κεφάλι του. Ὁ ἄνθρωπος πού διέκρινε μέσα ἀπὸ τὸ τζάμι τοῦ ἦταν ἐντελὼς ἄ-
γνωστος. Μὰ ἡ Ἀδριανὴ Φαθρέϊγ τοῦ ἐξήγησε:

— Εἶνε ὁ κ. Ἀλφόνσος Σανέ, ὁ γείτονάς μας.
— Μπα ; ἔκανε ὁ Ταβερνιέ. Ὡραία, λοιπόν ; Καὶ ἀκριβῶς ἦ-
θελαν νὰ τὸν ἐβλεποῦν...

Καὶ ἀνοίξε ὁ ἴδιος τὴν πόρτα.
Ὁ Ἀλφόνσος Σανέ ἔξαφνίστηκε βλέποντάς τον. Μὰ ὁ ἀστυνο-
μικὸς ἔσπευσε ν' αὐτοσυστηθῇ, λέγοντάς του:

— Ἐπιθεωρητής Ταβερνιέ.
Ἡ Ἀδριανὴ Φαθρέϊγ εἶχε πλησιάσει κι' αὐτὴ, ἐνῶ ἡ Ντενίζ στεκόταν λίγο παράμερα.

— Ἡ γυναῖκα μου μ' ἔστειλε νὰ μάθω τί κάνετε, εἶπε ὁ ἐπι-
σκέπτης σφίγγοντας τὸ χέρι τῆς θεῖας Ἀδριανῆς. Ἦθελα νάρ-
θω ἀπὸ τὸ πρωί, μὰ μοῦ ἔτυχε κάποιο ἐμπόδιο. Τί νεώτερα λοι-
πὸν ;

— Περᾶστε, περᾶστε ! ἔκανε ἡ θεῖα Ἀδριανή, ὀδηγώντας τὸν
Ἀλφόνσο Σανέ πρὸς τὸ σαλόνι.
Ἐκεῖνος γύρισε τότε πρὸς τὸν ἀστυνομικὸ καὶ τὸν ρώτη-
σε:

— Ἀνακαλύψατε κανένα ἴ-
χνος ;

— Ὁχι, δυστυχῶς, ἀπάντη-
σε ὁ Ταβερνιέ. Ὁ δολοφόνος
τοῦ Σουλθαίν Φαθρέϊγ ἐξακο-
λουθεῖ νὰ παραμένῃ ἀσύλληπ-
τος. Μόλις πρὸ ὀλίγου βγήκε
ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

Ὁ συνομιλητής του τὸν κύτ-
ταξε χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ κρύψῃ
τὴν ἐκπληξί του καὶ ἔπειτα τὸν
ρώτησε:

— Μήπως... μήπως αὐτὸς ὁ
ἄνδρας κι' αὐτὴ ἡ γυναῖκα μὲ
τοὺς ὁποίους διασταυρώθηκαν
πρὸ ὀλίγου στὸ δρόμο ;

— Ὁχι, ὁ δολοφόνος ἔφυγε
πρὶν ἀπ' αὐτούς... πρὸ μισῆς ὥ-
ρας περίπου...

Δὲν σὰς καταλαβαίνω, ἔκανε
ὁ Σανέ μὲ μεγαλύτερη ἀκόμα
ἐκπληξί.

Γιὰ μιὰ στιγμή, οἱ δύο ἄντρες

— Ἀνακαλύψατε κανένα ἴχνος ;
— Ὁχι, ὁ δολοφόνος ἐξακολουθεῖ
νὰ μένῃ ἀσύλληπτος...

ἀναμετρήθηκαν μὲ τὸ θλέμμα. Ἐπειτα ὁ Ταβερνιέ εἶπε:

— Πρὸ μισῆς ὥρας δολοφονήθηκε καὶ ὁ κ. Φλοράν Κορ-
ντιέ στὴν κἀμαρὴ του.

Ὁ Ἀλφόνσος Σανέ ἔκανε ἕνα θῆμα πρὸς αὐτὸν καὶ τραύμα-
σε.

— Ὁ κ. Κορντιέ ;... Δολοφονήθηκε ;...

— Μάλιστα, κύριε.

— Καὶ εἰδате τὸν δολοφόνον νὰ θγαίνῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι ;

— Δὲν σὰς εἶπα αὐτό. Σὰς εἶπα: «Ὁ δολοφόνος τοῦ Σουλ-
θαίν Φαθρέϊγ ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ ἀσύλληπτος. Μόλις πρὸ
ὀλίγου βγήκε ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι».

— Δὲν σὰς κατάλαβα καλά. Μὰ εἶνε φριχτό ! Τί σημαίνει αὐ-
τὰ τὰ τρομερὰ πράγματα ;

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν Ἀδριανὴ Φαθρέϊγ, πρόσθεσε:

— Μὰ δὲν φαντάζομαι ὅτι ἔπειτα ἀπ' αὐτὰ πού συνέβησαν ἐξα-
κολουθεῖτε νὰ παραμένετε ἐδῶ.

Ἐκεῖνη, ἀντὶ ν' ἀπάντησῃ, ὕψωσε τοὺς ὤμους της, συντα-
μένη, ἀποθαρρημένη.

Τότε ὁ Ταβερνιέ εἶπε:

— Ἡ κ. Φαθρέϊγ δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν
ἄλλη. Πρέπει πρῶτα νὰ κανονίσῃ ὅλα τὰ ζητήματα τῆς κληρο-
νομίας, τῶν κληρονομιῶν, ἔπρεπε νὰ πῶ, γιατί, ἂν δὲν ἀπατα-
κυρία, εἶθε ἡ κληρονομία καὶ τοῦ μακαρίτου Κορντιέ ;

Ἡ θεῖα Ἀδριανὴ ἀπάντησε καταφατικὰ μὲ μιὰ ἀνεπαίσθη-
τὴ κίνησι τοῦ κεφαλοῦ της.

— Ναι, βέβαια, καταλαβαίνω, εἶπε ὁ Ἀλφόνσος Σανέ. Μοῦ
φαίνεται ὅτι ἡ κ. Φαθρέϊγ μπορεῖ ἐν τῷ μεταξύ, ὡς ἐπὶ
νὰ κανονισθοῦν τὰ ζητήματα αὐτά, νὰ νοικιάσῃ ἕνα ἄλλο σπίτι
νὰ φιλοξενηθῇ ἀπὸ καμμιὰ φιλικὴ τῆς οικογένειαν.

— Βέβαια, ἐπεδοκίμασε ὁ ἀστυνομικὸς. Τίποτε δὲν τὴν ἔμ-
δίει νὰ τὸ κάνῃ αὐτό.

— Ἡ γυναῖκα μου κι' ἐγὼ θὰ τὴ φιλοξενούσαμε εὐχαρίστως,
μὰ πρόκειται αὐτὴς τίς ἡμέρες νὰ πάρουμε κι' ἄλλο ἐνοικιασ-
τὸν σπίτι μας. Κι' ἔχουμε ἤδη ἀρκετὲς στενοχώριες μ' αὐτό
πού ἔχουμε τώρα.

— ἔχετε κανένα ἐνοικιαστὴ στὸ σπίτι σας ; ρώτησε ὁ Μω-
ρίς Ταβερνιέ.

— Ναι, ἔχουμε πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν ἕνα νεαρὸ χημικὸ ἐ-
ργαζομένον πού ἦρθε ἐδῶ γιὰ τὴν υγεία του. Μὰ κουράστηκε
ἀπὸ τὸ ταξίδι κι' ἔπεσε ἄρρωστος στὸ κρεβάτι. Εἴμαστε πρὸς
στενοχωρημένοι γι' αὐτό... Δὲν θγαίνει σχεδὸν καθόλου ἀπὸ τὴν
κἀμαρὴ του. Σήμερα σηκώθηκε κατὰ τὸ μεσημέρι καὶ θῆκε
μιὰ βόλτα ἐξω χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ φῇ τίποτε. Ξαναγύρισε ἐν-
δὸν ἀμέσως γιὰ νὰ πλαγιάσῃ καὶ πάλι... Εἶχε πυρετό... Τὸ
πρόσθερα ἕνα φλυτζάνι καφὲ,
μὰ δὲν θέλησε νὰ τὸ πῇ... Ρω-
γούσε κυριολεκτικῶς, ἂν καὶ
δὲν ἔκανε καθόλου κρύο.

— Ναι, δὲν ἔκανε κρύο, εἶπε ὁ Ταβερνιέ. Θὰ τράβηξε ἑνα-
κατὰ τὸ δάσος καὶ κουράστη-
κε...

— Δὲν ξέρω τί ἔκανε, μὰ πο-
θόμαστε μήπως κρεβάτιστῇ καὶ
καλὰ καὶ δὲν μπορῇ πλεῖν
σηκωθῇ... Μὰ συλλογίζομαι πού
λι τὸν δυστυχισμένο τὸ θεῖο
Κορντιέ... Μὰ πῶς... πῶς ἔμ-
πρὸς τὸ φριχτό αὐτὸ πρᾶγμα ;

— Τὸν ἔπνιζαν, τὸν ἔστρων-
γάλισαν...

— Ὁχι, εἶνε τρομερό ! Μὰ τὸ
συμβαίνει λοιπὸν μέσα σ' αὐτό
τὸ σπίτι ;

— Δὲν ξέρω. Πέστε μου, κύ-
ριε, μπορεῖτε νὰ μείνετε μω-
ρὴ τὴν κ. Φαθρέϊγ καὶ τὴν Ἀδ-
ριανή τῆς μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς
μου ; Πρέπει νὰ πάω ὡς τὸ πε-
ριὸ γιὰ νὰ τηλεφωνήσω. Δὲν
φαντάζομαι ὅτι θάρθουν νὰ πα-
ρουν τὸ πτώμα ἀπὸψε τὴν νύ-
χτα... Ἄν μπορῇτε νὰ μέν-
τε, προτιμῶ νὰ μὴ μείνουν μόνες ἡ κυρίες...

— Εὐχαρίστως, ἀπάντησε ὁ κ. Σανέ. Θὰ σὰς περιμένω ἐδῶ...

— Σὰς εὐχαριστῶ. Δὲν θ' ἀργήσω καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἔχω ἐπι-
στρέψει πρὶν νυχτώσῃ.

Κι' ἐτοιμάστηκε νὰ βγῇ ἔξω. Μὰ ἡ Ἀδριανὴ Φαθρέϊγ τοῦ εἶπε
τὴ στιγμή ἐκείνη:

— Εἰπατε ὅτι θάρθουν νὰ πάρουν τὸ πτώμα ;

— Ναι, κυρία, γιὰ τὴ νεκροψία, μὰ νομίζω ὅτι δὲν θὰ προ-
φτάσουν νάρθουν ἀπόψε...

— Μὰ ἀπόψε, ὅταν θὰ φύγετε σεῖς, ἐμεῖς θὰ μείνουμε μόνες
ἐκεῖ ἀπάνω ;

Ὁ ἀστυνομικὸς κατάλαβε... Ἡ σκέψις ὅτι θ' ἀγρυπνοῦσαν μόνες
ἡ δύο γυναῖκες ὅλη τὴν νύχτα, κοντά στὸ πτώμα, τίς κατα-
δίαισε κιόλας...

Ὁ ἀστυνομικὸς σκέφθηκε μιὰ στιγμή κι' ἔπειτα εἶπε:

— Θὰ ἴδω... Θὰ προσπαθῶ νὰ μείνω κοντά σας ἕνα μέρος
τῆς νύκτος... Βασίζομαι σὲ σὰς, κύριε Σανέ, μέχρι τῆς ἐπιστρο-
φῆς μου...

XI
ΤΡΟΜΟΣ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΑ

Ὁ Μωρίς Ταβερνιέ ξαναγύρισε πρὶν ἀκόμα νυχτώσῃ.

— Εἰδοποίησα, εἶπε, γιὰ τὸ πτώμα, μὰ φαίνεται πῶς ἡ νε-
κροψία μόνο αὐριο θὰ γίνῃ. Ἐμείναιτε κι' οἱ τρεῖς στὴ σάλλα
κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀπουσίας μου ;

— Ναι, ἀπάντησε ἡ Ἀδριανὴ Φαθρέϊγ, μοῦ φάνηκε πῶς αὐτό
ἦταν τὸ προτιμότερο... Ὁ κ. Σανέ θέλησε νὰ δῇ γιὰ μιὰ
τελευταία φορὰ τὸ θεῖο Φλοράν, μὰ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὸν
συνεδεῖ.

Δὲν φαντάζομαι πῶς θὰ σὰς εὕρισκε ἐδῶ σήμερα τὸ ἀ-
πόγευμα, ἐξακολουθεῖ ὁ ἐπιθεωρητής, ἀπευθυνόμενος στὸν κ.
Σανέ, καὶ σκόπευε νάρθω νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ.

— Μὰ, κύριε ἐπιθεωρητά, αὐτὸ δὲν σὰς ἐμποδίζει νάρθῃτε καὶ
τώρα ὡς τὸ σπίτι μου.

— Ὁχι, δὲν ἔλπω τὸν λόγο. Θάρθω μᾶλλον αὐριο τὸ πρωί,
νὰ σὰς πῶ μιὰ καλημέρα. Σήμερα θὰ ἤθελα μόνο νὰ σὰς ρω-
τήσω τὸ ἔξῃ: Ὅταν ἡ ὑπερτίτρια τοῦ κ. Φαθρέϊγ ἦρθε προχτές
νὰ σὰς ὅρῃ στὸ σπίτι σας γιὰ νὰ σὰς πῇ ὅτι ὁ κύριός της δολο-
φονήθηκε, πῶς σὰς τὸ ἀνήγγειλε αὐτό ;

Ὁ Ἀλφόνσος Σανέ σκέφθηκε μερικὲς στιγμὲς κι' ἔπειτα ἀπάν-
τησε ἑρπυσσόμενος γιὰ τὴν ἐρώτησι πού τοῦ ἔκαναν:

— Ἡ φωνὴ τῆς ἀκούστηκε ὡς καταταραγμένη !... Μὰς εἶπε ὅτι
ὁ κύριός της αὐτοκτόνησε...

— Αὐτὰ τὰ λόγια χρησιμοποίησε ;...

— Ναι, μοῦ φαίνεται...

— Ἐπίστευε κι' αὐτὴ, ὅπως εἶχατε πιστέψει καὶ σεῖς γιὰ μιὰ
στιγμὴ, ὅτι ὁ κ. Φαθρέϊγ αὐτοκτόνησε...

— Πραγματικὰ, αὐτὸ πίστεψα κι' ἐγὼ στὴν ἀρχή...

Κι' ἐπειδὴ ὁ Ταβερνιέ ἔπαψε πειρὰ νὰ τὸν ἐρωτᾷ, ὁ Ἀλφόνσος
Σανέ ἐξέδηλωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ φύγῃ, λέγοντας:

— Ἡ γυναῖκα μου θ' ἀνησυχῇ... Ἐδῶ καὶ δύο-τρεῖς μέρες,
δὲν τῆς ἀρέσει καθόλου νὰ μένῃ μόνη τὴν νύχτα...

— Μὰ δὲν εἶνε μόνη, παρατήρησε ὁ ἀστυνομικὸς, ἀφοῦ ὁ ἐνοικια-
στὴς σας θρίσκει στὴν κἀμαρὴ του...

Ὁ Σανέ τὸν ἐκύτταξε καὶ εἶπε:

— Ναι, βέβαια... Μὰ θὰ προτιμοῦσε νὰ εἶνε μόνη παρὰ νὰ ἐξ-
ῆρῃ πῶς τὸν ἔχει κοντά της... Μετανοήσαμε γιατί τὸν πῆραμε στὸ
σπίτι μας...

Μόλις ὁ Ἀλφόνσος Σανέ ἔφυγε, ὁ Μωρίς Ταβερνιέ ἀνήγγειλε:

— Ὅπως σὰς εἶπα δὲν πρόκειται νάρθουν νὰ πάρουν ἀπόψε
τὸ πτώμα.

Εἰδοποιῶ μὰ-
λιστα νὰ μὴ
τὸ πάρουν
καὶ αὐριο...

— Θὰ μπορέ-
σω, ἐν τοι-
σάμῃ περι-
πέσει, νὰ
περάσω κον-
τά σας τὴ
νύχτα...

— Τὸ εὐ-
χάσατε κι' ἐ-
μεῖς, τοῦ
τοῦ ἀπάντη-
σε ἡ Ἀδρι-
ανὴ Φαθρέ-
ϊγ.

Στεκόταν
ὁρθὸς στὸ
στενὸ διά-
δρομο πού
ἔδωκεν σὲ
τὴν πόρτα.

Τὸν εἶδαν νὰ σκύβῃ καὶ νὰ κυττάξῃ προσεχτικὰ

— Θὰ θῶ γιὰ μερικὲς στιγμὲς, εἶπε. Μὴν ἀνησυχῆσετε, γιατί
δὲν θ' ἀπομακρυνῶ... Μὴν ανοίξετε σὲ κανένα.

Ἐπρόφερε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια μὲ φωνὴ πῶς σιγανή. Κα-
τόπιν διευθύνθηκε πρὸς τὴν γαλῆρα καὶ ἀνοίξε ἕνα ἀπὸ τὰ πα-
ράθυρά της μὲ ἀπείρες προσεχτικαί. Ἡ δύο γυναῖκες τὸν εἶδαν
νὰ σκύβῃ ἐξω καὶ νὰ κυττάξῃ προσεχτικὰ ἐπὶ μερικὲς στιγμὲς.

Ἐπειτα τοὺς ἔξαλειπε τόσο σιγανὰ, ὥστε ἐκείνες μόλις τὸν ἀ-
κουσαν:

— Κλείστε τὸ παράθυρο πίσω μου, μὰ χωρὶς κανένα θόρυβο.

Ἡ θεῖα Ἀδριανὴ καὶ ἡ Ντενίζ ἔαφνίστηκαν. Μὰ σχεδὸν ἀμέ-
σως τὸν εἶδαν νὰ δρασκελίσῃ τὸ παράθυρο νὰ πηδᾷ ἔξω καὶ νὰ
γονατίξῃ πλὴι στὸν τοῖχο.

Ἡ νύχτα ἀπλωνόταν γρήγορα. Μόλις διακρινόταν πέρα, σὲ
ἀπόστασι πενήντα μέτρων, ὁ δημόσιος δρόμος.

Ὁ Μωρίς Ταβερνιέ οὔτε κουνιότανε καθόλου. Ἀφογκραζό-
ταν... Μακριὰ στὸ δάσος ἀκουγόταν κάθε τόσο ὁ ὑπόκωφος ἡ-
χος τῶν τελευταίων χτυπημάτων τῆς ἀξίνιας κάποιου καθυστερη-
μένου ξυλοκόπου.

Πιὸ μακριὰ ἀκόμα, κάποιος σκύλλος γαυγίζε, μὰ γύρω ἀπὸ
τὸ σπίτι ἀπλωνόταν κιόλας ἡ σιωπὴ, αὐτὴ ἡ σιωπὴ πού προη-
γεῖται τῆς νύχτας.

Ὁ ἀστυνομικὸς τέλος προχώρησε ἀργὰ ἀκολουθώντας τὸν
τοῖχο ὡς τὴ γωνιά τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ μονοπάτι πού ἔβγαζε στὸ
δρόμο ἦταν ἔρημο, μὰ ὁ Ταβερνιέ δὲν τὸ ἀκολουθῆσε. Ξαναγύ-
ρισε πίσω, τράβηξε κατὰ μῆκος τῶν παραθύρων τῆς γαλῆρας
κι' ἔπειτα τοῦ ἀτελιέ ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ τοίχου. Ἀριστερά
του, ἕνας δρομάκος πολὺ κατηφορικὸς ὠδηγοῦσε στὸ γκαράζ
τοῦ σπιτιοῦ τοῦ ὁποῖο ἡ ξύλινη πόρτα ἦσαν κλειστές.

Παραμέρισε λίγο καὶ βγήκε στὸ λοξὸ μονοπάτι πού συνέδεε τὸ
σπίτι τῆς Ἀδριανῆς Φαθρέϊγ μὲ τὸ σπίτι τῶν Σανέ. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀ-
σφαλῶς θὰ εἶχε περάσει πρὸ ὀλίγου καὶ ὁ Ἀλφόνσος Σανέ. Τὸ
μονοπάτι αὐτὸ τὸ ἐκλείναν φράχτες ἀρκετὰ πυκνοὶ κι' ὁ ἀστυ-
νομικὸς δίστασε νὰ προχωρήσῃ. Προτίμησε νὰ πηδᾷ ἕνα φρά-
χτη δεξιὰ του καὶ νὰ προχωρήσῃ στὴν ἄκρη τῶν ἀκαλλιεργῶ-
των χωραφιών πού ἔφταναν ὡς τὸ γειτονικὸ δάσος.

Προχωροῦσε ἀργὰ, σταματώντας σχεδὸν σὲ κάθε θῆμα του
κι' ἐξετάζοντας προσεχτικὰ τὸ ἔδαφος πού τὸ σχεδὸν ἀπόλυτο
σκοτάδι τὸ ἔκανε νὰ μὴ φαίνεται σ' ἀπόστασι τριῶν μέτρων.

Ἐφτάσε ἔτσι ὡς τὴ θύλα τοῦ Ἀλφόνσου Σανέ. Ἐνα ἀπὸ τὰ
παραθύρα τοῦ ἰσογείου της, ἦταν φωτισμένο, μὰ ὅλο τὸ ἀπάνω
πάτωμα ἔρισκόταν θωπισμένο στὸ σκότος.

Ἐκεῖ, ἔκοψε λοξὰ στὸ μονοπάτι, πλησιάζοντας πρὸς τὸ δά-
σος. Στὴν ἄλλη πρόσοψι τῆς θύλλας, αὐτὴ πού ἔβλεπε στὸ δά-
σος, δύο παράθυρα ἦσαν φωτισμένα, τὸ ἕνα στὸ ἰσόγειο καὶ τὸ
ἄλλο στὸ ἀπάνω πάτωμα. Ὁ ἀστυνομικὸς πλησίασε μὲ προφύ-
λαξι.

Κατάλαβε ἀμέσως ὅτι τὸ φωτισμένο παράθυρο τοῦ ἰσογείου
ἦταν τῆς κουζίνας πού φαινόταν ἀρκετὰ μεγάλη. Μιὰ γυναῖκα
πληγαινερόταν ἐκεῖ μέσα καὶ κάθε τόσο σταματοῦσε κι' ἔκανε
ζωηρὲς χειρονομίες, μιλώντας σὲ κάποιον πού ὁ ἀστυνομικὸς
δὲν μποροῦσε νὰ τὸν διακρίνῃ.

Θέλησε νὰ τὸν δῇ καὶ πλησίασε πῶς κοντὰ στὸ παράθυρο.

Ὁ Ἀλφόνσος Σανέ στεκόταν ὀρθὸς σὲ μιὰ γωνία, κοντὰ στὴν
πόρτα. Δὲν μιλοῦσε καὶ φαινόταν ν' ἀκούῃ. Ἡ γυναῖκα τοῦ ἀ-
πενάντιας δὲν ἔπαυε νὰ πηγαίνεραχεται, χειρονομώντας πάντα
ζωηρὰ.

— Φαίνεται πραγματικὰ μανιασμένη, σκέφθηκε ὁ Ταβερνιέ.

Ἐπειτα, ἔαφνικὰ, τὴν εἶδε νὰ πλησιάσῃ τὸ σύζυγό της. Ἐκεῖ-
νος ἔσκυψε λίγο καὶ κουβέντισαν ἕνα ἐπὶ πολλῇ ὥρᾃ. Ὅπως
ἦσαν φανε-
ρὸ, μιλοῦ-
σαν μὲ σιγα-
νὴ φωνή.

Τὸ παρα-
θυρὸ τοῦ ἀ-
πάνω πατώ-
ματος ἦταν
μιάς φαγι-
σμένο. Μὰ ὁ
μιὰ κορδέ-
λα φωτὸς ἔ-
βγαλε ἀπ' αὐ-
τό. Ὁ ἀ-
στυνομικὸς
σκέφθηκε ὅ-
τι ἡ θέραι-
δα παραπε-
ρὰ τὰ ἀ-
σπύματα θὰ
τὸ σκέπαζαν ἀ-
πὸ μέσα.

(Ἀκολου-
θεῖ).

Τὸν εἶδαν νὰ σκύβῃ καὶ νὰ κυττάξῃ προσεχτικὰ

Τὸν εἶδαν νὰ σκύβῃ καὶ νὰ κυττάξῃ προσεχτικὰ

Τὸν εἶδαν νὰ σκύβῃ καὶ νὰ κυττάξ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΟΣΜΗ

ΣΤΑ ΤΡΙΣΤΡΑΤΑ

Η παραμονή του Ταξιάρχη, έορτή μεγάλη, από τις μεγαλύτερες του χρόνου. Όλοι, με τις πρώτες καμπάνες, που εσήμαιναν στα χωριά, άφησαν τις δουλειές τους κι' εγύρισαν στα σπίτια τους, να πλυθούν, ν' αλλάξουν φορεσιά και ν' ετοιμασθούν να πάνε στον έσπερινό.

Παναγύρι στον Ταξιάρχη της Σκάφης· πανηγύρι στον Ταξιάρχη της Μερσίνης· γιορτή στον Ταξιάρχη της Σέρφης· γιορτή στον Ταξιάρχη του Σταυριού.

Μά ή μεγάλη γιορτή, το μεγάλο πανηγύρι που συγκεντρώνει απ' όλα τα χωριά τους χριστιανούς, γίνεται κάτω στον Ταξιάρχη του Βαθειού.

Παλιά σεβάσμια έκκλησιά, χτισμένη αιώνες τώρα στην ακροθαλασσιά που τότε τα κύματα του Σορόκου ξεσπούν και πλημμυρίζουν την αλή της και τότε φυλούν ήσυχια, σαν μετανοωμένα, τα θεμέλια της· με εικόνες παλές, με κελλιά που χωρούν μέσα κόσμο και κόσμο και με τη θαυματουργή εικόνα του Ταξιάρχη όλόχρυση. Ήταν και είνε το προσκύνημα όλου του νησιού. Τρέχουν εκεί και κάνουν λειτουργίες και παρακλήσεις άνδρες, γυναίκες, με τα μικρά στην αγκαλιά. Τιμούν την μνήμη του κάθε που γιορτάζει, προ πάντων όμως των Ταξιάρχων, τον Νοέμβριο.

Σ' αυτήν την έκκλησιά ήταν το πανηγύρι.

Ο πανηγυράς έπηγε στο Βαθύ δυό ημέρες πριν και ετοίμαζε όλα που χρειάζονται για τη γιορτή τη μεγάλη.

Εκτός από τα σφαχτά που έχει ετοιμάσει και τα ρεθίθια που είνε το πρώτο φαί στα πανηγύρια, έχει και τα κρασιά του και όλα που χρειάζονται για να γίνει το πανηγύρι πιο καλό, πιο τιμημένο.

Πλούσιος ξενητέμενος είχε πάρει γι' αυτήν τη χρονιά την εικόνα στην πόλη, κι' είχε τάξιμο να την φέρη ο ίδιος και να την γιορτάση. Τον άξιωσε η χάρι του κ' ήλθε κι' έκαμε δτι μπορούσε, για να κάνει την γιορτή έτσι που άξιζε.

Όλοι ήξεραν, πως ο Γιάνναρος ήταν πανηγυράς κι' έτρεχαν να προσκυνήσουν τον άγιο μά και να τιμήσουν τον έορταστή που έταξι έδωκε χειμώνα καιρό, για νάρθη ο ίδιος να κάνει τη γιορτή.

Από την μία άκρη του νησιού έως την άλλη, όλες ή έκκλησιές εσήμαιναν από το μεσημέρι τις έορτάσιμες καμπάνιες, τα διπλοκάμπανα. Και οι προσκυνητά ήρθαν στο σπίτι του πανηγυρά, να προσκυνήσουν την εικόνα και να του ευχηθούν να ζήση να ξαναγιορτάση και για ν' άκοιουθήσουν τη λιτανεία ως το Βαθύ, να άκούσουν τον έσπερινό και τη λειτουργία και να καθήσουν στο πλουσιοπάροχο τραπέζι, το ετομασμένο από τον Γιάνναρο, που είχε στον Γαλατά της Πόλης τα μεγάλα μαγαζιά και να διασκεδάσουν και να χορέψουν με τα βιολιά, που είχε καλεσμένα ο γιορταστής.

Νιές και νεοί ξεκίνησαν νωρίς για το Βαθύ να προσκυνήσουν, μά και να τάξουν στον άγιο ταξίματα πολλά, για να τους ευηθήση ν' άποκτήσουν δτι ποθεί ή νεανική τους καρδιά.

Οι πιο παλαιοί, στολισμένοι κι'

Γυναίκες με τα μικρά στην αγκαλιά...

αυτοί με την καινούργια θράκα τους, με το σιδερωμένο τους, με τις γερανιές κάλτσες τους τις φιομπάτες, οι άνδρες, τους καλούς μποξάδες τους και με τις μεταξωτές σακουλές τους ή γυναίκες, ξεκίνησαν για τη γιορτή που ήταν και ν' αυτούς άγια και ιερή, αφού όλοι στη ζωή τους έχουν την ιερή ανάμνηση δεμένη άχωριστα με το πανηγύρι του Ταξιάρχη.

Είνε θράδυ πειά. Ο ήλιος πάει να θυτήση. Η καρδιά που άρχίζει από το πρόθαγμα του Βαθειού, καυρίζει από τον πεζό και καθυλλάρη, που κατεβαίνει για τη χάρι του. Ο κρατούν λαμπάδες πλάσμενες από πητήτα της μέλισσας. Οι πηγαίνουν κάποιο τάξιμο για την εικόνα.

Μπροστά οι παπάδες με την εικόνα, που την κρατεί ξεκολλητός ο πανηγυράς, προχωρούν ψάλλοντας τροπάρια της γιορτής. Άκολουθεί ο κόσμος. Κάτω στην έκκλησιά σημαίνουν με μπουσα από τη στιγμή που έφάνηκε η συνοδεία. Όσοι κινούνται νωρίτερα, πάνε για προϋπάντησι.

Κοντά στο σουρουπάμα έδημιαν για τον έσπερινό. Η έκκλησιά ή εύρύχωρη είνε κατάφωτη από τα καντήλια, από τα πλυελάους, από τα κεριά, μοσχομυρισμένη από το λάδι πλημμυρισμένη από τον κόσμο που είχε πιάσει και την αλή.

Κι' ο Φιλίππης, νειός κι' αυτός, καλός και νοικοκυρεμένος, χε συμμαζέψει από νωρίς τα ζωντανά του, είχε ξεπολύσει μουλιά του σ' ένα χωράφι στη Βίγλα, για να το πάρη τη νύχτα και να γυρίση στο χωριό και είχε κατεβή κι' αυτός στο πανηγύρι, για να προσκυνήση και να πη δυό λόγια άγάπης με την Άθουσα, που είχε μιλήθη πειά, πως θα την έπαιρνε τα Χριστούγεννα.

Νοικοκύρης ο Φιλίππης. Καλοπροικισμένη ή Άθουσα.

Όλοι άμα τους είδαν τον ένα κοντά στην άλλη τους έκαμωσαν, Άλλοι τους έμακάριζαν κι' άλλοι τους έζήλευαν για τη καλή τους τύχη.

Τό ζευγάρι όμως αυτό έπετοούσε στους γαλανούς ρανούς της ετυχίας, δεν έκαμει να ξεχωρίση τί είχε στην ψυχή του καθένας από δούσανταν γύρω τους και αφού έβη θρονασμένη στην καρδιά του την άγάπη, άγαπούσαν όλοι τους έβλεπαν και όλοι όλοι τους έμιλούσαν. Όλος κόσμος ήταν δικός τους μ' όλους έμιλούσαν κι' έλεγούσαν. Έπήγαν μαζί κι' έπροσκυνήσαν τον Ταξιάρχη· ευχήθηκαν στον πανηγυρά νάχη για να ξαναγιορτάση, έπήραν άντρωρο, ήπιαν κρασί κι' έτραβήκαν στην αλή, για να περουνουν να καθήσουν, σαν ξεροστοί καλεσμένοι που ήσαν στην πρώτη τάβλα.

Ο Φιλίππης είχε πει στην Άθουσα του, δτι μόλις ηγλώστη Πούλια και πριν ροδίση ο Άγιος γερνός, θα ξεκινήση για το χωριό, να οικονομήση τα ζωντανά του, για να μην έχη δουλειά λη την άλλη μέρα.

Η πρώτη τάβλα έτελείωσε. Οι καλεσμένοι έφαγαν κ' ήσαν κι' έσηκώθηκαν, για ν' άρουν τόπο στους άλλους, που έπερίμεναν να καθήσουν στην δεύτερη τάβλα. Όλοι με τα πτήρια γεμάτα κρασί στο χέρι και χτυπώντας τα μαχαίρι τους, έφώναζαν:

— Στην υγεία του πανηγυρά!

Ήπιε κι' ο πανηγυράς τσιγκρίζοντας το ποτήρι του με τον Άντριά που έπαυσε την εικόνα να τη γιορτάση το έρχόμενο. Μέσα σ' ένα άπα τα μεγαλύτερα κελλιά ήταν συγκεντρωμένοι όλοι είχαν σηκωθεί από το τραπέζι και όλοι έπερίμεναν τη σειρά τους να καθήσουν στις άλλες τάβλες.

Πρώτοι έχόρεψαν ο Φιλίππης κι' ή Άθουσα και τους είπαν πολλά τραγούδια κι' ευχές οι άλλοι για τον γάμο τους, που είχαν μιλήθη τα ταιριάσματά τους.

Έτελείωσε ο χορός. Ο Φιλίππης έπηρε κατά μέρος την Άθουσα και της είπε:

— Θα φύγω. Πρέπει να πάω στο χωριό πριν ξημερώση, να ταριάσω τα ζωντανά μου και να είμαι έτοιμος για το γλέντι, που θα γίνει αύριο στο γειτόνι μας τ' Άντριά, που θα πάρη την εικόνα.

Η Άθουσα όμως, σαν τρομαγμένη, σαν να την έθάραινε κάποιος σινεφω, που της έσκοτίζε την ετυχία της την άφθοστη, έχαμήλωσε τα μάτια της, δεν του έδωσε καμμία άπάντησι κι' άφησε ένα στέγνωμα, που μόνο του άρραθωνιστικού της το ατύ το πήρε.

— Τι έχεις ; τη ρώτησε.

— Θάσλε να μη φύγης.

— Μά δεν μπορώ να μείνω. Θέλω να μην έχω αόριο καμμία θυσιακή δουλειά, για να περάσουμε όλη την ημέρα μαζί στο γλέντι.

Η Άθουσα δεν είπε πειά τίποτε. Χαιρέτησε το Φιλίππη κι' έκάθησε σε μία άκρη να περιμένη να ξημερώση και να ξεκινήση μ' όλους τους άλλους για το χωριό.

Παρασμένα τα μεσάνυχτα πειά.

Τό φαγοπότι έχει τελειώσει. Τα βιολιά έπαιζαν τώρα μέσα σ' ένα κελλί, για ν' άφήσουν τους παπάδες να κοιμηθούν για να σηκωθούν σύναμα να λειτουργήσουν.

Η συντροφιάς άρχισαν να σκορπίζονται. Άλλοι πήγαν να κοιμηθούν, άλλοι στην έκκλησιά για την άγρυπνιά, που την είχαν τάξιμο.

Ένας παπάς έφελλε όλη την νύχτα παρακλήσεις κι' έτρεχαν όλοι κι' έδιαν τα δνόματά τους για να τους μνημονέψη.

Ο Φιλίππης με την άγάπη στην καρδιά και με της νειότης τα σπέρα στα πόδια, έτρεχε κατά την άνηφόρα, για να φτάση στη Βίγλα, να πάρη το μουλάρι του, να κάνει τις δουλειές του και να τραβήξη για το χωριό. Καμμία ιδέα κακή δεν έπερνούσε από τη σκέψη του. Ήταν συνηθισμένος να περπατή τις νύχτες στα θυσια και έτρεχε στα μονοπάτια σαν να περπατούσε στον ίδιο δρόμο.

Η Άθουσα, νικημένη από κάποια σκέψη, που δεν μπορούσε να την καθαρίση, έπηρε στην έκκλησιά με τους γονιούς της και γονατιστή μαζί μ' αυτούς άναψε τη λαμπάδα της και άκούσε με σταυροκυήματα και μετάνοιες την παράκλησι, που έκανε ο παπάς για τους γονιούς της, γι' αυτή και για το Φιλίππη.

Ήταν ή πρώτη φορά, που άκουγε στο μνημόνεμα κοντά σ' ένα δνομά της και τ' όνομα του άγαπημένου της, που χρόνια τώρα άγαπώντουσαν κρυφά. Συγκινημένη, τρομαγμένη μήπως δεν φτάση ως το τέλος προς την ετυχία της, έσκυψε το κεφάλι, όπως ήταν γονατισμένη και είπε:

— Φυλάε τονε, Ταξιάρχη μου, εκεί που περπατεί.

Και ύστερα σωριάστηκε κάτω σαν να την χτύπησε άστροπελέκι και με πολύ κόπο την έσηκωσαν οι γονιοί της και την συνέφεραν με κρύο νερό.

Και είπαν οι γέροι:

— Η κόρη μας κάτι θα πάθη από τη γαρά της.

Μά ή Άθουσα ήταν τρομαγμένη, γιατί την είχε κυριέψει ένας φόθος.

Κι' όταν την πήρε ή μάνα της και την πήγε στο κελλί για να κοιμηθούν, της είπε:

— Δεν έπρεπε να φύγης ο Φιλίππης.

Κι' έγειρε στα γόνατα της μάνας της, χωρίς να κλείση ο ύπνος τα ματόκλαδά της.

Και σε μία στιγμή που την είχε θουρκώσει ο φόθος, είπε:

— Φοβούμαι μάνα. Σάν άπόψε λένε πως θγαιουν πάντοτε τα δουγιατά στα τριστράτα.

Η χειμωνιάτικη νύχτα έπρωχώρησε. Η Πήχες ήταν άπάνω από τον Ταξιάρχη. Ο πανηγυράς έσήμανε για τον όθρο.

Ο Ταξιάρχης σε λίγο έφωτοθόλους, κι' ο κόσμος έπλημύρρησε πάλι την έκκλησιά για τη λειτουργία. Γεμάτος πάλι ο Ταξιάρχης. Σισάμι νάρριχνες δεν έπεφτε χάμω.

Άκόμη σκοτεινά. Πετεινός δεν είχε φωνάξει στις κατοικίες που είνε γύρω στη Βίγλα. Μόνο οι σκύλοι, που είχαν δεμένους οι νοικοκυραίοι, για να φυλάγουν, έγαύγιζαν, όταν άκουγαν περπατησιά.

Ο Φιλίππης, μονάχος, με την καπότη ριγμένη στον ώμο, γιατί είχε άναγει από το τρέξιμο, έπήγαινε με άνοιχτό θήμα στο χωράφι του, κι' άνα τελείωση τις δουλειές του.

Από κει ψηλά που ήταν έθλεπε τον Ταξιάρχη του Βαθειού κι' έλαχταρούσε φέροντας στο νού του, πως εκεί κάτω, μέσα στον κόσμο, που άλλοι γλεντούν, άλλοι κοιμούνται κι' άλλοι άγρυπνούν στην έκκλησιά, ήταν κι' ή Άθουσα του.

Σβέλτος κι' από νειάτα κι' από τον πόθο να τελείωση γρήγορα τη δουλειά του, έστρωσε το μουλάρι του κι' ξεκίνησε για τη Μερσιν, να το ποτίση στην πηγή και να τραβήξη γ'ά τα πρόβατα του και για τα βώδια του.

Μέσα στο σκοτάδι, που ήταν γύρω του, για νάχη συντροφιά ο Φιλίππης, έαυόλεγε ένα από τα τραγούδια, που έτραγουδούσε πολλές φορές στις ματινάδες, που έκανε στην άρραθω ιασιακιά του, κι' έτσι έεχνούσε τη μοναξιά του.

Έπερασε τη Μερσιν· έπότησε το μουλάρι του και με όημα άνοιχτό έπηρε το δρόμο για τ' Άνεμορόβλι.

Έκει που προχωρούσε ο Φιλίππης καθάλλαρης για τα τριετρα·, που χωρίζει τους δρόμους για το χωριό, την Πλατεία Ράχη και για την Μπλεχτή, αντίκρυσε την έκκλησιά, την Παναχιά τ' Άνεμορόβλι, που κάθε πρωί που περνούσε, άναζε το καντήλι της και την έθυμιάζε. Μά αυτήν την φορά την είδε αλλοιώτικη.

Μπροστά στις χαλασμένες μάντρες, που βρίσκονται κάτω από την έκκλησιά, είδε κάτι σαν ίσκιους, που έπηδούσαν έδω κι' έκει κι' έκαναν κινήματα φανταχτερά, τρομακτικά. Στον αυλόγυρο της έκκλησιές είδε μία μεγάλη φωτιά που άναζε κι' έσθυνε. Κι' όταν άναζε έθλεπε κάτι, που ήταν σαν κανπός, μά και σαν άνθρωπος πελώριος που ξεπερνούσε το ύωμα της έκκλησιές, κι' έθγαζε μία γλώσσα όμοια με φωτιά και ίατι έλεγε, που δεν το ξεχωρίζε, μά που ήταν φοβερό. Άμα έσθυνε ή φωτιά έθλεπε ίσκιους, που άφηναν σφουρηζίες, σαν όχεντρες.

Τό μουλάρι του με τεντωμένα τ' αυτιά του, τρομαγμένο, έσταμάτησε μια στιγμή κ' ύστερα πήρε δρόμο κατά την Μπλεχτή.

Τρομαγμένος ο καθάλλαρης το κρατούσε από το καπίστρι για να μην πέση σ' ένα νενα γκρεμό και σκοτώθη κι' αυτός κι' αυτό.

Τό ζωντανό του όμως δεν άκουγε πειά την προσταγή τ' άφεντικού του.

Από την κορφή της Πλατείας Ράχης έκυλούσαν θράχοι που έκαναν τρομακτικό θόρυβο στο κύλημά τους. Από τον αυλόγυρο της έκκλησιές άναζε ή φλόγα κι' ο πελώριος άνθρωπος άψηλωνα, έμεγάλωνε, έφτανε ως τον ουρανό. Κι' όταν έσκοτεινάζε άντηχούσαν φωνές σαν από σκύλους, σαν από λύκους. Τό αίμα του Φιλίππη είχε παγώσει στις φλέβες του.

Μόνο κατά την καταισφία της Μπλεχτής ήταν ήσυχία. Όσο άλόργευε από το τριστράτα δεν έθλεπε ούτε άκούσε, δσα είδε κ' άκούσε σ' Άνεμορόβλι. Είχε φύγει πειά από το τριστράτα που μαζεύονται τα δαιμόνια.

(Τό τέλος εις το προσεχές.)

Άγωνία στον Άι - Ταξιάρχη.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΠΙΝΟΜΕΛΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ
ΕΚΒΑΙΝΕΙΤΑΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Ναι, τί είδατε ; συνέχισε νευρασμένη ή Λένα. Δεν είδατε απολύτως τίποτε. Είπε πολύ περίεργα, μά την αλήθεια, τὰ μάτια τὰ δικά σας. Βλέπετε πράγματα που δεν πρέπει νὰ τὰ βλέπετε καὶ δὲν βλέπετε τὰ πράγματα που θάπρεπε νὰ βλέπετε.

τε. Γιατί ἂν βλέπατε μερικά πράγματα θὰ μπαίνατε καλύτερα στὸ νόημα. Μάλιστα, κύριε Κόλα. Ὁ Ἄλεξ δὲν εἶπε φίλος τοῦ σπιτιοῦ μου. Δὲν μπαίνοθαίνοι στὸ στίτι μου. Δὲν κυκλοφορεῖ ὅποια ὥρα τοῦ καπνίσει στὴν κρεββατοκάμαρά μου, ὅπως κάνει σ' ἄλλα στίτια που δὲν εἶνε δὲ καὶ τόσο μακριὰ ἀπ' τὸ δικό σας. Τ' ἀκούσατε ; Καὶ τώρα χαίρετε, κύριε.

Ὁ Προκόπης ἀσάτισε.
— Τὸν πρόσταχο! μουρμούρισε ἡ Λένα φεύγοντας.
Ὁ Προκόπης τὴν ἄκουσε. Μὰ ἔδωσε τόπο στὴν ὀργή. Τὸν εἶχε ταραξεί τὸ ἐπεισόδιο αὐτό.

— Ὅριστε! ἄρχισε νὰ μονολογῇ. Μὲ τὸ δίκιο μου θὰ ἔρω καὶ τὸν μπαμπά μου. Μά... γιὰ στάσου. Γιατί μοῦρριξε ἐκεῖνη τὴν καμπανία ; Τί ἤθελε νὰ πῇ δηλαδή ; Ἐννοῦσε, χωρὶς ἄλλο, τὸ δικό μας σπίτι. Ἄμ' ὁ θῆβαια... ὁ θῆβαια. Ἡ κολοθὴ ἀλεποῦ θέλει κι' ὅλες τὶς ἄλλες κολοθές.

Τὴ στιγμή αὐτὴ ἀνοίξε ἡ πόρτα, ἀριστερά, καὶ μπήκε ἡ κ. Ἀσπασία μετ' τὴ Νινόν.

— Ἀ, νάτος! Ἐδῶ εἶνε, εἶπε ἡ κυρία Ἀσπασία στὴ Νινόν, μὲ προσποιητὴ χαρὰ.

Καὶ κυττάζοντας τὸν Προκόπη, πρόσθεσε:

— Τοιαστίστε, ἀγαπητέ μου, γιὰ μιὰ μεγάλη χαρὰ.

— Μεγάλὴ χαρὰ; ρώτησε παραξενημένος ὁ Προκόπης.

— Μὰ, ναι, ὁ θῆβαια. Σήμερα... αὔριο...

— Σήμερα... αὔριο ;

— Σήμερα αὔριο γίνεσαι παππούς.

Ὁ Προκόπης συγκινήθηκε θεϊκά.

— Ἀλήθεια; Μοῦ λέει τὴν ἀλήθεια; ρώτησε τὴ Νινόν.

— Μὰ νὰ σὰς λέω, τοῦ ξανάπε ἡ κυρία Ἀσπασία.

— Σίγουρα πράγματα λοιπόν, ξεφώνησε καταχαρούμενος ὁ πατέρας τοῦ Γιαννάκη. Σίγουρα. Δὲν μοῦ λέτε ψέματα. Εἶν' ἐτοιμόγεννη. Θὰ τὸν κάνει τὸν παίδαρο ἰ...

— Μὰ ναι, ναι, ἐπιβεβαιώσε ἡ Νινόν.

Ὁ Προκόπης δὲν εἶχε πειὰ κρατημὸ.

— Τότε, κυρία, εἶπε στὴν Ἀσπασία, τότε... νὰ σὲ φιλήσω.

Καὶ δὲν ἔχασε καιρὸ.

Ἀρπάζε τὴν συμπεθέρα του, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἄρχισε νὰ τὴν φιλῇ, νὰ τὴν φιλῇ ἀπανωτὰ.

Ἡ κυρία Ἀσπασία ἐμόρφαιε σὰν νὰ τὴν πόντιζαν κινίνο.

Ὁ Προκόπης τὴν ἄφησε κι' ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του τὴ Νινόν.

— Ἐλα νὰ σὲ φιλήσω καὶ σένα, παιδάκι μου, τῆς φώναξε.

Καὶ τὴ γέμισε κι' αὐτὴ φιλιὰ, φιλιὰ χαρᾶς ἀσυγκράτητης.

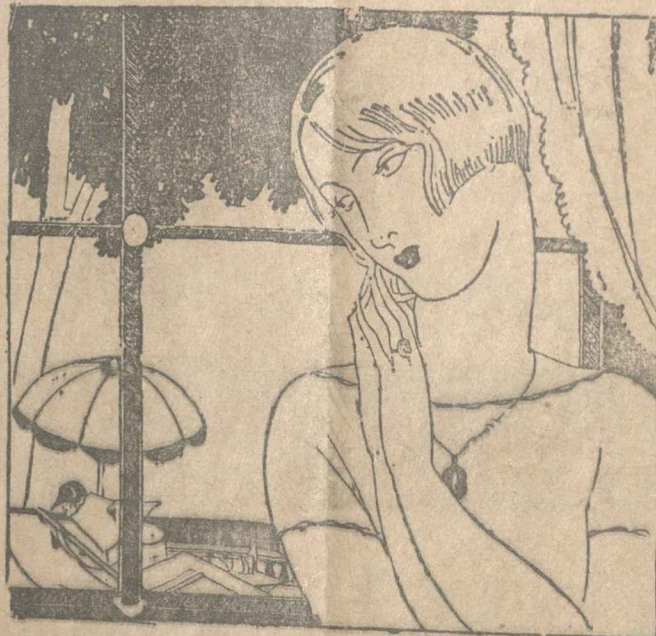
Ἡ Νινόν ἔκανε, ὅπως κ' ἡ μαμά της, τὶς γκριμάτσες της. Δὲν τῆς πῆγαιναν καθόλου τὰ φιλιὰ αὐτὰ τοῦ πρώην ταβερνιάρη.

Μὰ ὁ Προκόπης δὲν κυτάλαθε τίποτε, δὲν εἶδε τὶς γκριμάτσες τους.

Πάνω στὸν ἐνθουσιασμό του ἄρχισε νὰ φιλῇ, ὅτι θριασκόταν μπροστὰ του, ξεφωνίζοντας:

— Θέλω νὰ τὰ φιλήσω ὅλα-ὅλα... Τὰ τραπέζια, τὶς καρέκλες, τοὺς καναπέδες, τὰ πορτοπαράθυρα!...

Ἡ κυρία Ἀσπασία καὶ ἡ Νινόν τὸν κῦτταζαν περίεργα, ὅπως κυττάζει κανεὶς ἕνα ζῶο που κάνει χίλιους-δύο μαϊμουδιμούς.

— Μὴν κάνετε ἔτσι, τοῦ εἶπε σὲ

μιὰ στιγμή ἡ Νινόν. Μπορεῖ νὰ πά-

θος τίποτε...

Ὁ Προκόπης ἡρέμησε.

Στάθηκε μιὰ στιγμή, σκεπτικός

κ' ὕστερα ἄρχισε νὰ γελάει τραντα-

χτὰ, πλατύτα, ἔβροντερὰ.

— Χά... χά... χά!...

Γελοῦσε καὶ κῦτταζε κατάματα

τὴν κυρία Ἀσπασία.

— Χαχαχαχαχαχά!

Ἡ κυρία Ἀσπασία ἀπόρησε.

— Γιατί γελάει ἔτσι; ρώτησε ἡ Νινόν.

Μὰ πρὶν προλάβῃ ἡ κόρη της νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, ὁ Προκόπης

τῆς φώναξε γελῶντας πάντα μὲ τὴν καρδιά του:

— Ὡστε... σὰν νὰ λέμε, ὁ γυιὸς μου...

— Τί ἔκανε ὁ γυιὸς σας ;

— Ὁ γυιὸς μου... τὴν κόρη σου... Χαχαχά...

Ἡ κυρία Ἀσπασία θαρσυνεψίασε.

— Τί θέλετε νὰ πῇτε ; ρώτησε πειραγμένη. Τί ἐννοεῖτε ;

— Μὰ νὰ μοῦ πῇτε τί ἐννοεῖτε.

— Μὰ σὰς πῶ. Γιατί ὅχι; Ἐλάτε δὲ.

Τὶς πῆρε καὶ τὶς δυὸ ἀπ' τὸ γέ-

καὶ τὶς κάθησε δεξιά κι' ἀριστε-

ρα στὸν καναπέ.

— Λοιπόν, ποῦ λέτε, συνέχισε.

χοῦμε καὶ λέμε: Ἰούλιος πούνη-

γάμος καὶ Γενάρης σήμερα, δέκα

τέσσαρες τοῦ μηνὸς μάλιστα, ποῦ

μὰς κάνουν; Πόσους μῆνες μὰς

νουν λέω; Δὲν μιλάτε; Νὰ σὰς

πῶ ἐγώ; Γιὰ νὰ γεννηθῇ ἕνα μω-

μὰς χρειάζονται ἀκόμα δυὸ μῆ-

ναι καὶ δεκάξι μέρες. Πῶς εἶπατε;

— Τὸν ἴδιο τρόπο, τὴν ἴδια ἀποστροφὴ

λέτε τίποτα; Λοιπόν, κυρία συμ-

θέρα, κυρία, ἤθελα νὰ πῶ καὶ

μὲ συμπαθᾶς, λοιπόν ὁ γυιὸς μου

τὰ κατὰφερε μιὰ χαρὰ. Πρὶν πε-

ρετρεπτῇ ἀκόμα, ἀπ' τὸν καιρὸ τῆς

ἀρραβωνίας του κανόνισε τὶς δε-

λεῖές του ἀψι-σῶδες! Ὅριστε ;

Ἡ δυὸ γυναῖκες σάπαιναν.

— Δὲν μιλάς ἐσύ; εἶπε ὁ Προ-

κόπης στὴ Νινόν. Δίκιο δὲν ἔχω;

— Λοιπόν...

Ἡ κυρία Ἀσπασία τινάχτηκε ἀπὸ

τοῦμα ὀρθή.

— Εἶνε καιρὸς νὰ πάψουν αὐτὲς

ἀηδίες, αὐτοὶ οἱ γελοῖοι ὑπαντι-

εἶπε. Μιὰ κόρη Καλαντζή, κύριε

Κόλα, δὲν εἶνε δυνατόν ποτέ, σὲ κα-

μιὰ περίστασι, νὰ λησμονῆς τὸν

μὰ της, τὴν ἀνατροφή της, τὶς αἰ-

σέρες της, μέχρι τέτοιου σημείου;

— Σοβαρὰ μιλάς ; εἶπε ὁ Προκόπης. Μὰ ἐδῶ μιλοῦν οἱ

ριβμοί... τὰ νοῦμέρα.

— Τὰ νοῦμέρα... τὰ νοῦμέρα! Πιθανῶς νάνε ἔτσι, μὰ ἐν-

ἔξερ τὴν κόρη μου καλὰ. Θάγινε ἴσως κανένα θαῦμα. Ποῖς

εἶναι; Γι' αὐτὸ θάπρεπε νὰ μιλήσῃ στὴν περίστασι αὐτὴ ἡ

ἐμὴ στήμη.

Ὁ Προκόπης σηκώθηκε ὀρθίως.

— Οὐφ, κυρία συμπεθέρα! φώναξε. Τώρα πειὰ δὲν κρατιέ-

ται; Τώρα θὰ τὰ πῶ ὅλα μαζί κι' ἂς θυμώσης. Κολοκύθια λοιπόν,

ἀγκινάρες, μαρούλια μὲ τὸ ξύδι!.. Ναι, ναι, ἔτσι εἶνε. Τί γε-

ρεῖται ἐδῶ ἡ ἐπιστήμη; Τὰ πράγματα εἶνε ὀλοφάνερα. Καὶ ἐ-

ἄλλου δὲν κάνουνε καὶ κανένα κανὲν τὰ παιδιά. Ἀρραβωνια-

σὰς ἦσαν, θιαστήκανε λιγάκι, αὐτὸ εἶν' ὅλο. Μὴ τὸ μαλλιά-

λοιπόν τὸ κορίτσι, σὲ παρακαλῶ. Οὔτε κι' ἐγὼ θὰ καταστῶ

τὸν δικό μου. Τόσο τὸ καλύτερο ἐξ ἄλλου. Βιαστήκαν τὰ

διά νὰ φέρουν στὸν κόσμο τὸ γρηγορότερο τὸ ἐγγονάκι μου.

Μὲ γειά τους μὲ χαρὰ τους τὸ λοιπόν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ "ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ,"

ΤΟΥ HENRI DE RENGNIER

Ἀ ἡ παρήγγελα τὸ πορτραῖτό μου, σὺν τῇ περὶ τῆς ἀντι-

μου ἐλεγε μιὰ μερὶς τοῦ νιὲ Λερνέ, αὐτὸ σὲν τὸ ἐ-

καμα αἰσι ματαιοῦσαι. Ἰὸ ἔκανα ἀπολύτως γιὰ τὴν

κόρη μου...

... σὺν νιὲ Λερνέ καθὼς ἔλεγε τὰ παραπάνω λόγια, ἄ-

καμπεῖτο το σγαρεῖτο του. Ἦνεν ἰσχυρὴ ἡ πόρτα τοῦ κα-

πυλίου αὐτοῦ. Ἡ ζαν ἡ μικρὴ κόρη του, πρὶν ὅγινε περὶπατο,

ἐρχοτανε νὰ φιλήσῃ τὸν πατέρα της. Ἰὸ ἔτεινε τὸ ρουνο στρυ-

σθηκε σφηνώντας τὸ ἀρώμα τῆς πίσω της.

— Ναι, ἀγαπητέ μου, ἐξακολουθῶσε ὁ οὐδὲς, ἐξ αἰτίας αὐτῆς

τῆς μικρῆς πῆγαινα ἐπὶ ἕνα μῆνα, τρεῖς φορές τὴν ἐξουμάσα,

καὶ πόσαρ σὲ ἀτελιέ τοῦ Ἰταρνέ. Ἄν δὲν ἦταν αὐτὴ, ποτὲ

δὲν θὰ σκεπτόμουν ἕνα τέτοιο πράγμα. Δὲν κάνε κανεὶς τέτοιες

ἀλῆς στὴν ἡλικία μου. Δὲν εἶμαι πειὰ νέος κι' αὐτὸ τὸ πρᾶ-

γμὰ μ' ἔκανε νὰ παρακαλέσω τὸν Ἰταρνέ νὰ ἀποδώσῃ πιστὰ στὸ

πορτραῖτό τὰ χαρακτηριστικά μου, τώρα ποῦ εἶμαι ἀκόμη πα-

ρασιώδης. Σὲ λίγα χρόνια θὰ γεράσω ἐντελῶς καὶ ἡ ἰδέα,

ὅτι ἀργότερα ποῦ δὲν θὰ ὑπάρχω πειὰ στὴ ζωὴ, ἡ μικρὴ μου

ζαν θὰ διατηρήσῃ στὴν ἀνάμνησί της τὴν εἰκόνα ἐνὸς κακο-

μορφωμένου ἀξιολύπτου γέροντος, μ' ἔκανε νὰ ὑποφέρω... Τῶ-

ρα τοῦλάχιστον, χάρις στὸ πορτραῖτό τοῦ Νταρνέ, θ' ἀφήσω

στὴν κόρη μου μιὰ εἰκόνα μου κάπως ὑποφερτὴ, ποῦ θὰ διώξῃ

ἀπ' τὴν μνήμη της τὴν ἄλλη. Γι' αὐτὸ λοιπόν, χωρὶς νὰ διστάσω

καθόλου, πῆγα στὸν Νταρνέ, τοῦ τὰ εἶ-

πα ὅλ' αὐτὰ καὶ συγχρόνως τὸν πα-

ρεκάλεσα νὰ μοῦ προσθέσῃ ὅσο μπο-

ρεῖ λίγη ὁμορφιά καὶ νεότητα στὴν εἰ-

κόνα μου, γιατί ξέρετε κι' αὐτὸς ἐπίσης

τὴν δυστυχία εἶνε τὰ γηρατειά.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ δοῦς

ἀναστράφηκε δεξιὰ.

— Ἐξ ἄλλου, ἀγαπητέ μου, αὐτὸ τὸ

πορτραῖτό ἐγινε ἀφορμὴ νὰ γνωριστῶ

καλύτερα μὲ τὸν Νταρνέ. Γινέκαμε ἄ-

ληθοὶ φίλοι. Ἡ φρίκη τῶν γηρατειῶν,

τὴν ὅποια αἰσθανόμαστε θαθεῖα κ' οἱ

δυὸ, μὰς ἐνωσε.

Νοιώσαμε κ' οἱ δυὸ τὸ ἴδιο μῖσος,

τὸν ἴδιο τρόμο, τὴν ἴδια ἀποστροφὴ

πρὸς τὴν μοιραία χρεωκυτία τῶν γηρά-

τειῶν. Ξέρετε, ὑποθέτω, τίς σκέψεις

μου γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἡ ἰδέα πῶς

συνάγεται προχωρῶ πρὸς τὴν ἀνεπα-

νόρηστη καταστροφὴ, δὲν με ἀφήνει ἡ-

συχον οὔτε μιὰ στιγμή. Ὅχι γιατί φο-

βούμαι τὸν θάνατο, ἀλλὰ τὰ γεράμα-

τα, τὰ θλιβερά γεράματα!

Καὶ ὁ Νταρνέ, κι' αὐτὸς ἔχει τὴν ἴ-

δια νῆπιμ με μένα. Κι' ἔχει ἀκόμα πε-

ρισσότερο δίκιο νὰ μισῇ τὰ γηρατεῖα,

νεότητά του ἦταν πολὺ ὠ-

ραῖος καὶ κομψός, ἐδοκίμασε ὅλες τὶς

χαρὲς τῆς ζωῆς κι' ἀγαπήθηκε ἀπὸ πολλὰς μὲ πάθος. Διακρί-

νεται ἀκόμα γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο μιλάει στὶς γυναῖκες

καὶ μὲ τὴν τέχνη, μὲ τὴν ὅποια τὸς ζωγραφίζει. Τὰ γυναικεῖα

πορτραῖτα του, εἶνε τὰ καλύτερα ἔργα του.

ἔχετε παρατηρήσει ὅπως πῶς ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια ὁ Ντα-

ρνέ δὲν ἐκθέτει πειὰ πορτραῖτα γυναικῶν καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς

ἡ φύμη του ἔχει ἐλαττωθῇ σημαντικά.

Μιὰ μέρα μάλιστα, καθὼς κουβεντιάζαμε, τοῦ ἐξέφρασα τὴν

ἀπορία μου γιατί εἶχε πᾶσι πειὰ νὰ κάνει πορτραῖτα γυναικῶν,

στὰ ὅποια εἶχε ἄλλοτε διαπρέπει κ' εἶχε ἐξασφαλισμένη τὴν ἐ-

πιτυχία. Σι' αὐτὴν τὴν ἐρώτησί μου, ὁ ζωγράφος χαμογέλασε

θελαῖα καὶ δὲν μοῦ ἀπάντησε.

Προῦτος λοιπόν, ὅταν ὁ ὑπὸντινὸς κ' ἔμπιστος μέσος τοῦ ἀτε-

λιέ τοῦ Νταρνέ, ὁ ζωγράφος δὲν ἦταν ἐκεῖ. Μοῦ εἶπε πῶς θάρ-

χονταν σὲ λίγο καὶ γιὰ νὰ σκοτώσω τὴν ὥρα μου ἄρχισα νὰ κά-

νω θέλτες μέσα στὴν εὐρύχωρη αἰθουσα ποῦ τὴν ἤξερα σ' ὅ-

λες τὶς λεπτομερείες της. Ἄξαφνα κίνησε τὴν προσοχή μου ἕ-

νας μεγάλος πίνακας τοποθετημένος παράμερα, πάνω σ' ἕνα

ἀκρίβευτο.

Ἦταν τὸ σχέδιο, ἀρκετὰ προχωρημένο ἄλλωστε, μὲς θυ-

μωσίας γυναικεῖας σπουδῆς, ἡ ὅποια θὰ γινόταν ἕνα ἀπὸ τὰ ὠ-

ραϊότερα πορτραῖτα του, ἂν τὴν ἀποτελεῖω. Δυστυχῶς τὸ σῶ-

νελον εἶχε μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἔργων αὐτῶν τὴν εἶχε διακόψει σὴν

ἐκτέλεσιν. Ποῖα αὐτὰ λοιπόν εἶχε

ΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ

«Ένας ταξιδιώτης, μ' ευγενικό παρουσιαστικό, δειπνούσε κάποτε στο πανδύχειο μιάς μικρής πόλεως.

Όταν άποψαγε και ζήτησε να πληρώσει τον λογαριασμό, ο ξενοδόχος τόν ρώτησε:

— Πώς σάς φάνηκε το δειπνό ;

— Έμειναι ευχαριστημένος ;

— Έκτακτο ! Θαυμάσιο ! άποκριθηκε ο ταξιδιώτης. Σήμερα έδειπνησα όπως κανείς άλλος σ' ολόκληρο το βασίλειο...

— Έκτός από τον κ. Δημάρχο θέβαια ! παρετήρησε διακριτικά ο ξενοδόχος.

— Ποιόν κ. Δημάρχο;... Σας είπα ότι δεν έξαιρώ κανέναν, άπολύτως κανέναν ! Σας είπα ότι έφαγα όπως κανείς άλλος σ' ολόκληρη τη χώρα μας.

Ο ξενοδόχος φάνηκε στενωχωρημένος και ξαναείπε:

— Καί όμως πρέπει να κάνετε κάποια εξαίρεση... Ξέρετε ο κ. Δημάρχος;...

Ο ταξιδιώτης κάτι του είπε και τόν διέκοψε, θυμωμένος και ή συζήτηση δεν άργησε να μεταβληθή σέ ζωνηή φιλονικία, που σέ λίγο κατέληξε σέ αληθινό καυγά.

Οι παριστάμενοι που μάταια προσπαθούσαν να συμβιβάσουν τά πράγματα, άναγκαστήκατε να οδηγήσουν τόν ταξιδιώτη και τόν ξενοδόχο ενώπιον του Δημάρχου, που ήταν ο μόνος άρμόδιος στην πόλι για να λύσει τούτοις είδους διαφορές.

— Δεν ξέρετε, κύριε, είπτε τότε ο Δημάρχος στόν ταξιδιώτη, μόλις τόν είδε να παρουσιάζεται μπροστά του, ότι στην πόλι αυτή, από πολλά χρόνια τώρα, είναι καθιερωμένο να εξαίρηται τός δνομα του Δημάρχου από όλους τούς άλλους κοινωνός πολίτας ;...

— Άπορώ πώς σεις τός άγνωστε αυτό και δεν συμμορφωνεσθε πρός τή έθιμα τού τόπου.

Και χωρίς να περιμένη ν' άκουση τίποτε κατεδίκασε τόν ταξιδιώτη σέ πρόστιμο μιάς λίρας !

Τότε ο ταξιδιώτης, άφοι σκέφτηκε λίγο, άποκρίθηκε:

— Πολύ καλά, κύριε Δημάρχε !

— Ίδου ή λίρα, που με καταδικύσατε να πληρώσω. Δεν

άρνούμαι να τήν πληρώσω. Άλλά πρέπει να σημειώσετε πώς και άν άκόμα διατάξετε να με κρεμάσουν, εγώ θα επιμένω πώς αυτός ο ξενοδόχος που με ώδήγησε εδώ, χωρίς λόγο, είναι ο μεγαλύτερος τρελλός τού κόσμου, έκτός από... σάς, κύριε Δημάρχε !...

Κόκκαλο ο κ. Δημάρχος.

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ
Η ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΤΑ ΕΔΩ ΚΙ' ΑΛΛΟΥ

Η Βασιλόπηττα που κόβουμε τήν Πρωτοχρονιά είναι από τά πιο γνήσια ελληνικά έθιμα. Κι' άλλου γιορτάζουν τόν καινούργιο χρόνο, μά όχι με τό κόψιμο τής πητήας όπως κάνουμε έμεις.

Η μόνη χώρα που έχει ένα έθιμο παρόμοιο με τό δικό μας είναι ή Γαλλία. Έκει τών Θεοφανείων δεν γιορτάζουν τήν Βάπτισα του Χριστού, αλλά τήν προσκύνησι τών Μάγων, που γαλλικά τούς ονομάζουν βασιληάδες. Τήν ήμέρα λοιπόν εκείνη τών βασιληάδων, κόβουν σέ τραπέζι ένα γλυκίσμα, που μοιάζει με τήν βασιλόπηττα και που μέσα της έχουν κρυμμένο όχι ένα φλουρί, μά ένα κουκκί, ένα κουκκί αληθινό. Όποιος ή όποια θρει τό κουκκί αυτό άνα ανακηρύσσεται βασιληάς ή βασιλίσσα τής θραυδας. Στόν βασιληά τής θραυδας φορούν ένα χάρτινο στέμμα και έχει όλο τό θράδυ εκείνο τήν πρωτοκαθεδρία. Έχει άκόμα τό δικαίωμα να εκλέξη τήν βασιλίσσα του, άν είναι κύριος ή τόν βασιλεύ της άν είναι κυρία. Φυσικά και τά παιδιά κόβουν τή δική τους πητήτα και θγάζουν και εκείνα δικός τους βασιληά και ή διασκεδάσις εκεί είναι άκόμη μεγαλύτερη.

ΟΙ ΚΟΥΦΟΚΕΦΑΛΑΚΗΣ ΚΟΥΝΩΝΤΑΣ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΜΕΛΑΛΧΟΛΙΚΑ, ΑΠΟΚΡΙΘΗΚΕ:

— Α ! Έφέτος έχω πένθος... γι' αυτό σκοπεύω να πάω σέ καμιά παράλι πόλι της... Μαύρης Θαλάσσης !...

Μιά γνώμη ενός κουτοπομπή, για δύο άδελφές, που δεν διακρίνονταν για έξυπνάδα:

— Καί ή δυο αυτές άδελφές μαζί κάνουν ένα... τετράποδο !

ΟΙ ΚΟΥΦΟΚΕΦΑΛΑΚΗΣ ΚΟΥΝΩΝΤΑΣ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΜΕΛΑΛΧΟΛΙΚΑ, ΑΠΟΚΡΙΘΗΚΕ:

— Α ! Έφέτος έχω πένθος... γι' αυτό σκοπεύω να πάω σέ καμιά παράλι πόλι της... Μαύρης Θαλάσσης !...

Μιά γνώμη ενός κουτοπομπή, για δύο άδελφές, που δεν διακρίνονταν για έξυπνάδα:

— Καί ή δυο αυτές άδελφές μαζί κάνουν ένα... τετράποδο !

ΟΙ ΚΟΥΦΟΚΕΦΑΛΑΚΗΣ ΚΟΥΝΩΝΤΑΣ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΜΕΛΑΛΧΟΛΙΚΑ, ΑΠΟΚΡΙΘΗΚΕ:

— Α ! Έφέτος έχω πένθος... γι' αυτό σκοπεύω να πάω σέ καμιά παράλι πόλι της... Μαύρης Θαλάσσης !...

Μιά γνώμη ενός κουτοπομπή, για δύο άδελφές, που δεν διακρίνονταν για έξυπνάδα:

— Καί ή δυο αυτές άδελφές μαζί κάνουν ένα... τετράποδο !

ΟΙ ΚΟΥΦΟΚΕΦΑΛΑΚΗΣ ΚΟΥΝΩΝΤΑΣ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΜΕΛΑΛΧΟΛΙΚΑ, ΑΠΟΚΡΙΘΗΚΕ:

— Α ! Έφέτος έχω πένθος... γι' αυτό σκοπεύω να πάω σέ καμιά παράλι πόλι της... Μαύρης Θαλάσσης !...

Μιά γνώμη ενός κουτοπομπή, για δύο άδελφές, που δεν διακρίνονταν για έξυπνάδα:

— Καί ή δυο αυτές άδελφές μαζί κάνουν ένα... τετράποδο !

ΟΙ ΚΟΥΦΟΚΕΦΑΛΑΚΗΣ ΚΟΥΝΩΝΤΑΣ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΜΕΛΑΛΧΟΛΙΚΑ, ΑΠΟΚΡΙΘΗΚΕ:

— Α ! Έφέτος έχω πένθος... γι' αυτό σκοπεύω να πάω σέ καμιά παράλι πόλι της... Μαύρης Θαλάσσης !...

ρες, κυλιόταν χάμω στό χαλί, γινόταν υποζυγίό του και τόν άφηνε να τόν τυραννή.

Κατά τά άλλα όμως ο μικρός πρίγκιψ έπαιρνε πολύ άσχημή άνατροφή. Καί ή ζωή που έκανε, δίχως άλλο, δεν τόν διασκεδάσε και τόσο, γιατί μιά μέρα που ήταν πολύ φρόνιμος και τόν ρώτησαν τί θέλει για άνταμοιβή του, παρακάλεσε για μόνι χάρη που ζητούσε να τού κάνουν, να τόν αφήσουν να κατέβη στό δρόμο και να παίξει με τούς μικρούς μάγκες !

Συνήθως δεν ήταν πολύ φρόνιμο παιδι και όταν τόν έπαινε ο θυμός, χαλούσε τόν κόσμο από τις φωνές του και κυλιόταν κάτω στό πάτωμα. Μία φορά, που τόν έπιασε ένας παρόμοιος θυμός, ή γκουβερνάντα του, κυρία ντε Μοντεσκιού, έτρεξε και έκλεισε τά παράθυρα με τις γρίλιες. Τό παιδι τά έχασε.

— Γιατί τό κάνετε αυτό; τήν ρώτησε.

— Για να μη σάς άκούν στό δρόμο, απάντησε εκείνη.

— Μπα, και δεν έχω λοιπόν δικαίωμα να φωνάζω ;

— Βέβαια, δεν μπορεί κανείς να σάς έμποδίσω, μά οι Γάλλοι όταν μάθουν πώς σάς πιάνει τέτοιος θυμός, δεν θα θελήσουν με κανένα τρόπο να τούς κυβερνήσετε άργότερα.

Ο μικρός βασιλεύς άνησούχησε πολύ όταν άκουσε αυτόν τόν λόγο και από τότε προσπαθούσε να συγκρατή τόν θυμό του όσο μπορούσε.

ΟΙ ΚΟΥΦΟΚΕΦΑΛΑΚΗΣ ΚΟΥΝΩΝΤΑΣ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΜΕΛΑΛΧΟΛΙΚΑ, ΑΠΟΚΡΙΘΗΚΕ:

— Α ! Έφέτος έχω πένθος... γι' αυτό σκοπεύω να πάω σέ καμιά παράλι πόλι της... Μαύρης Θαλάσσης !...

Μιά γνώμη ενός κουτοπομπή, για δύο άδελφές, που δεν διακρίνονταν για έξυπνάδα:

— Καί ή δυο αυτές άδελφές μαζί κάνουν ένα... τετράποδο !

ΟΙ ΚΟΥΦΟΚΕΦΑΛΑΚΗΣ ΚΟΥΝΩΝΤΑΣ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΜΕΛΑΛΧΟΛΙΚΑ, ΑΠΟΚΡΙΘΗΚΕ:

— Α ! Έφέτος έχω πένθος... γι' αυτό σκοπεύω να πάω σέ καμιά παράλι πόλι της... Μαύρης Θαλάσσης !...

Μιά γνώμη ενός κουτοπομπή, για δύο άδελφές, που δεν διακρίνονταν για έξυπνάδα:

— Καί ή δυο αυτές άδελφές μαζί κάνουν ένα... τετράποδο !

ΟΙ ΚΟΥΦΟΚΕΦΑΛΑΚΗΣ ΚΟΥΝΩΝΤΑΣ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΜΕΛΑΛΧΟΛΙΚΑ, ΑΠΟΚΡΙΘΗΚΕ:

— Α ! Έφέτος έχω πένθος... γι' αυτό σκοπεύω να πάω σέ καμιά παράλι πόλι της... Μαύρης Θαλάσσης !...

Μιά γνώμη ενός κουτοπομπή, για δύο άδελφές, που δεν διακρίνονταν για έξυπνάδα:

— Καί ή δυο αυτές άδελφές μαζί κάνουν ένα... τετράποδο !

ΟΙ ΚΟΥΦΟΚΕΦΑΛΑΚΗΣ ΚΟΥΝΩΝΤΑΣ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΜΕΛΑΛΧΟΛΙΚΑ, ΑΠΟΚΡΙΘΗΚΕ:

— Α ! Έφέτος έχω πένθος... γι' αυτό σκοπεύω να πάω σέ καμιά παράλι πόλι της... Μαύρης Θαλάσσης !...

Μιά γνώμη ενός κουτοπομπή, για δύο άδελφές, που δεν διακρίνονταν για έξυπνάδα:

— Καί ή δυο αυτές άδελφές μαζί κάνουν ένα... τετράποδο !

ΟΙ ΚΟΥΦΟΚΕΦΑΛΑΚΗΣ ΚΟΥΝΩΝΤΑΣ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΜΕΛΑΛΧΟΛΙΚΑ, ΑΠΟΚΡΙΘΗΚΕ:

— Α ! Έφέτος έχω πένθος... γι' αυτό σκοπεύω να πάω σέ καμιά παράλι πόλι της... Μαύρης Θαλάσσης !...

Μιά γνώμη ενός κουτοπομπή, για δύο άδελφές, που δεν διακρίνονταν για έξυπνάδα:

— Καί ή δυο αυτές άδελφές μαζί κάνουν ένα... τετράποδο !

ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Παραμονή Πρωτοχρονιάς Φυσάει αλύπητος χιονιάς Καί τό νερό παγώνει. Στό σπίτι μιάς μικρής-μικρής Μοίρα από νωρίς-νωρίς Τά δώρα της μαζώνει. Τά θέλει ή κόρη και πούδ Καί χαιρέται και τραγουδά Καί τήν αυγή προσμένει. Πού θα τάνοίξουν τά κουτα Καί γύρω στήν κυλή φωτιά Τί χαλασμός θα γένει.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς Φυσάει αλύπητος χιονιάς Καί τό νερό παγώνει. Στό σπίτι μιάς μικρής-μικρής Μοίρα από νωρίς-νωρίς Τά δώρα της μαζώνει. Τά θέλει ή κόρη και πούδ Καί χαιρέται και τραγουδά Καί τήν αυγή προσμένει. Πού θα τάνοίξουν τά κουτα Καί γύρω στήν κυλή φωτιά Τί χαλασμός θα γένει.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς Φυσάει αλύπητος χιονιάς Καί τό νερό παγώνει. Στό σπίτι μιάς μικρής-μικρής Μοίρα από νωρίς-νωρίς Τά δώρα της μαζώνει. Τά θέλει ή κόρη και πούδ Καί χαιρέται και τραγουδά Καί τήν αυγή προσμένει. Πού θα τάνοίξουν τά κουτα Καί γύρω στήν κυλή φωτιά Τί χαλασμός θα γένει.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς Φυσάει αλύπητος χιονιάς Καί τό νερό παγώνει. Στό σπίτι μιάς μικρής-μικρής Μοίρα από νωρίς-νωρίς Τά δώρα της μαζώνει. Τά θέλει ή κόρη και πούδ Καί χαιρέται και τραγουδά Καί τήν αυγή προσμένει. Πού θα τάνοίξουν τά κουτα Καί γύρω στήν κυλή φωτιά Τί χαλασμός θα γένει.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς Φυσάει αλύπητος χιονιάς Καί τό νερό παγώνει. Στό σπίτι μιάς μικρής-μικρής Μοίρα από νωρίς-νωρίς Τά δώρα της μαζώνει. Τά θέλει ή κόρη και πούδ Καί χαιρέται και τραγουδά Καί τήν αυγή προσμένει. Πού θα τάνοίξουν τά κουτα Καί γύρω στήν κυλή φωτιά Τί χαλασμός θα γένει.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς Φυσάει αλύπητος χιονιάς Καί τό νερό παγώνει. Στό σπίτι μιάς μικρής-μικρής Μοίρα από νωρίς-νωρίς Τά δώρα της μαζώνει. Τά θέλει ή κόρη και πούδ Καί χαιρέται και τραγουδά Καί τήν αυγή προσμένει. Πού θα τάνοίξουν τά κουτα Καί γύρω στήν κυλή φωτιά Τί χαλασμός θα γένει.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς Φυσάει αλύπητος χιονιάς Καί τό νερό παγώνει. Στό σπίτι μιάς μικρής-μικρής Μοίρα από νωρίς-νωρίς Τά δώρα της μαζώνει. Τά θέλει ή κόρη και πούδ Καί χαιρέται και τραγουδά Καί τήν αυγή προσμένει. Πού θα τάνοίξουν τά κουτα Καί γύρω στήν κυλή φωτιά Τί χαλασμός θα γένει.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς Φυσάει αλύπητος χιονιάς Καί τό νερό παγώνει. Στό σπίτι μιάς μικρής-μικρής Μοίρα από νωρίς-νωρίς Τά δώρα της μαζώνει. Τά θέλει ή κόρη και πούδ Καί χαιρέται και τραγουδά Καί τήν αυγή προσμένει. Πού θα τάνοίξουν τά κουτα Καί γύρω στήν κυλή φωτιά Τί χαλασμός θα γένει.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς Φυσάει αλύπητος χιονιάς Καί τό νερό παγώνει. Στό σπίτι μιάς μικρής-μικρής Μοίρα από νωρίς-νωρίς Τά δώρα της μαζώνει. Τά θέλει ή κόρη και πούδ Καί χαιρέται και τραγουδά Καί τήν αυγή προσμένει. Πού θα τάνοίξουν τά κουτα Καί γύρω στήν κυλή φωτιά Τί χαλασμός θα γένει.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς Φυσάει αλύπητος χιονιάς Καί τό νερό παγώνει. Στό σπίτι μιάς μικρής-μικρής Μοίρα από νωρίς-νωρίς Τά δώρα της μαζώνει. Τά θέλει ή κόρη και πούδ Καί χαιρέται και τραγουδά Καί τήν αυγή προσμένει. Πού θα τάνοίξουν τά κουτα Καί γύρω στήν κυλή φωτιά Τί χαλασμός θα γένει.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς Φυσάει αλύπητος χιονιάς Καί τό νερό παγώνει. Στό σπίτι μιάς μικρής-μικρής Μοίρα από νωρίς-νωρίς Τά δώρα της μαζώνει. Τά θέλει ή κόρη και πούδ Καί χαιρέται και τραγουδά Καί τήν αυγή προσμένει. Πού θα τάνοίξουν τά κουτα Καί γύρω στήν κυλή φωτιά Τί χαλασμός θα γένει.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς Φυσάει αλύπητος χιονιάς Καί τό νερό παγώνει. Στό σπίτι μιάς μικρής-μικρής Μοίρα από νωρίς-νωρίς Τά δώρα της μαζώνει. Τά θέλει ή κόρη και πούδ Καί χαιρέται και τραγουδά Καί τήν αυγή προσμένει. Πού θα τάνοίξουν τά κουτα Καί γύρω στήν κυλή φωτιά Τί χαλασμός θα γένει.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς Φυσάει αλύπητος χιονιάς Καί τό νερό παγώνει. Στό σπίτι μιάς μικρής-μικρής Μοίρα από νωρίς-νωρίς Τά δώρα της μαζώνει. Τά θέλει ή κόρη και πούδ Καί χαιρέται και τραγουδά Καί τήν αυγή προσμένει. Πού θα τάνοίξουν τά κουτα Καί γύρω στήν κυλή φωτιά Τί χαλασμός θα γένει.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς Φυσάει αλύπητος χιονιάς Καί τό νερό παγώνει. Στό σπίτι μιάς μικρής-μικρής Μοίρα από νωρίς-νωρίς Τά δώρα της μαζώνει. Τά θέλει ή κόρη και πούδ Καί χαιρέται και τραγουδά Καί τήν αυγή προσμένει. Πού θα τάνοίξουν τά κουτα Καί γύρω στήν κυλή φωτιά Τί χαλασμός θα γένει.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς Φυσάει αλύπητος χιονιάς Καί τό νερό παγώνει. Στό σπίτι μιάς μικρής-μικρής Μοίρα από νωρίς-νωρίς Τά δώρα της μαζώνει. Τά θέλει ή κόρη και πούδ Καί χαιρέται και τραγουδά Καί τήν αυγή προσμένει. Πού θα τάνοίξουν τά κουτα Καί γύρω στήν κυλή φωτιά Τί χαλασμός θα γένει.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς Φυσάει αλύπητος χιονιάς Καί τό νερό παγώνει. Στό σπίτι μιάς μικρής-μικρής Μοίρα από νωρίς-νωρίς Τά δώρα της μαζώνει. Τά θέλει ή κόρη και πούδ Καί χαιρέται και τραγουδά Καί τήν αυγή προσμένει. Πού θα τάνοίξουν τά κουτα Καί γύρω στήν κυλή φωτιά Τί χαλασμός θα γένει.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς Φυσάει αλύπητος χιονιάς Καί τό νερό παγώνει. Στό σπίτι μιάς μικρής-μικρής Μοίρα από νωρίς-νωρίς Τά δώρα της μαζώνει. Τά θέλει ή κόρη και πούδ Καί χαιρέται και τραγουδά Καί τήν αυγή προσμένει. Πού θα τάνοίξουν τά κουτα Καί γύρω στήν κυλή φωτιά Τί χαλασμός θα γένει.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς Φυσάει αλύπητος χιονιάς Καί τό νερό παγώνει. Στό σπίτι μιάς μικρής-μικρής Μοίρα από νωρίς-νωρίς Τά δώρα της μαζώνει. Τά θέλει ή κόρη και πούδ Καί χαιρέται και τραγουδά Καί τήν αυγή προσμένει. Πού θα τάνοίξουν τά κουτα Καί γύρω στήν κυλή φωτιά Τί χαλασμός θα γένει.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς Φυσάει αλύπητος χιονιάς Καί τό νερό παγώνει. Στό σπίτι μιάς μικρής-μικρής Μοίρα από νωρίς-νωρίς Τά δώρα της μαζώνει. Τά θέλει ή κόρη και πούδ Καί χαιρέται και τραγουδά Καί τήν αυγή προσμένει. Πού θα τάνοίξουν τά κουτα Καί γύρω στήν κυλή φωτιά Τί χαλασμός θα γένει.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς Φυσάει αλύπητος χιονιάς Καί τό νερό παγώνει. Στό σπίτι μιάς μικρής-μικρής Μοίρα από νωρίς-νωρίς Τά δώρα της μαζώνει. Τά θέλει ή κόρη και πούδ Καί χαιρέται και τραγουδά Καί τήν αυγή προσμένει. Πού θα τάνοίξουν τά κουτα Καί γύρω στήν κυλή φωτιά Τί χαλασμός θα γένει.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς Φυσάει αλύπητος χιονιάς Καί τό νερό παγώνει. Στό σπίτι μιάς μικρής-μικρής Μοίρα από νωρίς-νωρίς Τά δώρα της μαζώνει. Τά θέλει ή κόρη και πούδ Καί χαιρέται και τραγουδά Καί τήν αυγή προσμένει. Πού θα τάνοίξουν τά κουτα Καί γύρω στήν κυλή φωτιά Τί χαλασμός θα γένει.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς Φυσάει αλύπητος χιονιάς Καί τό νερό παγώνει. Στό σπίτι μιάς μικρής-μικρής Μοίρα από νωρίς-νωρίς Τά δώρα της μαζώνει. Τά θέλει ή κόρη και πούδ Καί χαιρέται και τραγουδά Καί τήν αυγή προσμένει. Πού θα τάνοίξουν τά κουτα Καί γύρω στήν κυλή φωτιά Τί χαλασμός θα γένει.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς Φυσάει αλύπητος χιονιάς Καί τό νερό παγώνει. Στό σπίτι μιάς μικρής-μικρής Μοίρα από νωρίς-νωρίς Τά δώρα της μαζώνει. Τά θέλει ή κόρη και πούδ Καί χαιρέται και τραγουδά Καί τήν αυγή προσμένει. Πού θα τάνοίξουν τά κουτα Καί γύρω στήν κυλή φωτιά Τί χαλασμός θα γένει.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς Φυσάει αλύπητος χιονιάς Καί τό νερό παγώνει. Στό σπίτι μιάς μικρής-μικρής Μοίρα από νωρίς-νωρίς Τά δώρα της μαζώνει. Τά θέλει ή κόρη και πούδ Καί χαιρέται και τραγουδά Καί τήν αυγή προσμένει. Πού θα τάνοίξουν τά κουτα Καί γύρω στήν κυλή φωτιά Τί χαλασμός θα γένει.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς Φυσάει αλύπητος χιονιάς Καί τό νερό παγώνει. Στό σπίτι μιάς μικρής-μικρής Μοίρα από νωρίς-νωρίς Τά δώρα της μαζώνει. Τά θέλει ή κόρη και πούδ Καί χαιρέται και τραγουδά Καί τήν αυγή προσμένει. Πού θα τάνοίξουν τά κουτα Καί γύρω στήν κυλή φωτιά Τί χαλασμός θα γένει.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς Φυσάει αλύπητος χιονιάς Καί τό νερό παγώνει. Στό σπίτι μιάς μικρής-μικρής Μοίρα από νωρίς-νωρίς Τά δώρα της μαζώνει. Τά θέλει ή κόρη και πούδ Καί χαιρέται και τραγουδά Καί τήν αυγή προσμένει. Πού θα τάνοίξουν τά κουτα Καί γύρω στήν κυλή φωτιά Τί χαλασμός θα γένει.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ZENNEBRAIY

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). — Η Μηλιά, ή τοιμηρή και μικρούλα κόρη του φαρμά Ντερρό, καθώς περιπλανιόταν μιά μέρα στή θραυδή άκτή που άπλωνότανε μπρός στό φτωχικό σπίτιτά της, άνακάλυψε τυχαίως μιά τρύπα που ώδηγούσε στό έσωτερικό ενός μεγάλου κι' άπρόσιτου θράχου. Η Μηλιά μπαινει έτσι μέσα στόν θράχο, τόν επιθεωρεί και ξαναγουρίζει στό σπίτι της, άπορροισμένη να μήν πη σέ κανένα τίποτε για τήν άνακάλυψή της. Έπειτα από λίγον καιρό ο πατέρας της πνίγηκε μιά μέρα που είχε θυγή στό ψάρεμα με τρικωμία και έπειτα από μερικούς μήνες πεθαίνει και ή μητέρα της. Η Μηλιά μαζί με τόν άδελφό της τόν Γιαννάκη μένουν έρημα στόν κόσμο. Η Μηλιά τότε για να ξεφυγούν από τά χέρια μιάς γρηάς μεγαλύτερης που θέλει να τήν πάρει, παίρνει τόν άδελφό της και καταφεύγουν στό θράχο.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Μετά μιά ώρα, ή θάλασσα έπαψε πειά να σαλεύη και τό νερό στην αλή του θράχου στάθηκε πειά γαλήνιο και ισοπεδωμένο... Η τρύπα, από τήν οποία χυνόταν έξω από τό θράχο ή θάλασσα, έκανε περισσότερο κρότο από τό συνηθισμένο κ' ή Μηλιά είχε τήν περιεργεια να ίδι τί γινόταν κάτω από τή μεγάλη αυτή θαλασσολήμνη...

Ο Γιαννάκης, που είχε ξεκουρασθή πειά, δέχτηκε να τήν ακολουθήσει κι' αυτός και κατέβηκε στή σκάλα μαζί.

Η Μηλιά κατέβηκε τό τελευταίο σκαλοπάτι και τού έσύστησε να μήν κινηθή. Έσκυψε κατόπιν πάνω άπ' τό νερό, τό όποιο ήταν τόσο διαγής, ώστε διέκρινε κανείς μέσα — σέ βάθος όχι περισσότερο τών πνήντα εκατοστών του μέτρου — τήν κίτρινη άμμο τής αλτής...

Κ' έκαστη, ή όρφανα ψαρού-πούλα έβγαλε μιά κραυγή... Τί είχε δη ;

Πλήθος από ψάρια και κα-δούρια να περνούν στή γραμμή μπροστά της...

— Νά ! Νά ! φώναξε. Κύττα, Γιαννάκη, τί θα φανερώνεται !... Δες τί όρραία πράγματα που θα φάνε...

— Νά, έκανε ο Γιαννάκης, αλλά που θα βρούμε δίχτυα;... Άλήθεια, δεν έχουμε δίχτυα, μά δεν πειράζει. Άμα χαμλώσει πάλι τό νερό, θα τά πιάσουμε με τά χέρια μας...

Δεν είχε συλλογιστή όμως ή Μηλιά ότι ήταν άκόμα Μάρτης, ότι ή μέρα δε θα σούσε πολύ κι' ότι ή νύχτα θ' άπλωνότανε πριν χαμλώσει τό νερό. Και τότε πώς θα μπορούσαν να ψαρέψουν ;

Και πραγματικά, αυτό έγινε. Όρλιος είχε πειά βασιλεύσει και μόνον, να σου δώσω, άδερφέ μου, γρήγορα τό νυχτερινό σκοτάδι είχε αρχίσει ν' άπλώνεται... Τό νερό δεν έλαμψε πειά. Είχε θαλάσσει... Δύσκολα τό ξεχώριζε κανείς από τό θράχο. Και σέ λίγο νύχτασε, σκυτείνιασε έντελως...

Λυπημένη ή Μηλιά, άνέβασε άπάντα τόν άδελφό της, τούκοψε μιά φέτα ψωμί, όχι και πολύ μεγάλη και τού έδωσε και λίγο τυρί. Μά άφού έφαγε ο Γιαννάκης, παραπονιόταν άκόμα ότι πεινούσε.

— Έννοια σου, άγάπη μου, άποκρίθηκε με δακρυσμένα μά-

Τά θεριά του Γιαννάκη ήταν άπόλυτα άσταχοί...

τα ή Μηλιά, κι' αύριο θα φάμε καλύτερα...

Α

ρια, καταλαβαίνοντας ότι το νερό κατεβαίνει, ξεχώθηκαν από τα φύκια και βγήκαν στο πέλαγος από το συνηθισμένο τους δρόμο. Η Μηνιά είδε ύστερα μία γλώσσα και με γυνά τα πόδια και με άνασχημένη τη φούστα της, την έκυνηγχε. Άλλά το ψάρι φάνηκε γρηγορώτερο από την ίδια κ' η φτωχή κοπέλλα αναγκάστηκε να ξαναγύριση στη σκάλα, καταλυπημένη για την άποτυχία της.

Τό ίδιο και την άλλη μέρα, είδε να περνάη τόση τροφή μπροστά της για τὸ Γιαννάκη και για την ίδια, χωρίς να κατορθώσῃ να συλλάβῃ τίποτε. Έξαφνα τότε, θυμήθηκε ότι σὲ πολλοὺς κολπίσκους τῆς παραλίας, οἱ ψαράδες ἐφτιαχναν ἕνα περίφραγμα, σὸν ὁποῖο ἀφηναν μιά τρύπα ἀνοιχτή, γιὰ νὰ τρυπῶνουν τὰ ψάρια. Μὰ μιά κ' ἔμπαιναν μέσα, ἀνόνθη καθώς εἶνε δὲν μπορούσαν πειὰ νὰ θγοῦν ἔξω κ' ἔτσι θὰ πινόντουσαν ὅπως καὶ μέσα στὰ δίχτυα.

Ἄμα τραβήχθηκε ὅλο τὸ νερό, ἡ Μηνιά κατέθηκε στὴν αὐλή καὶ κάλεσε καὶ τὸν ἀδελφὸ της νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Ἐκεῖ, ἀπὸ τὸ σωρὸ τῶν ξύλων, ἄρχισε νὰ διαλέγῃ πασσάλους γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιό της. Τὸ ἴδιο ἔκανε κ' ὁ Γιαννάκης.

Έξαφνα, ὅμως, ὁ μικρούλης ἔβγαλε μιά τρομαγμένη φωνή κ' ἔτρεξε νὰ φύγῃ τόσο γρήγορα, ὥστε σκόνταψε καὶ σωριάστηκε κάτω... Εὐτυχῶς ἡ ἄμμος ἦταν πολὺ μαλακή καὶ δὲν ἔπαθε τίποτε... Σηκώθηκε πάλι κ' ἔξακολούθησε νὰ τρέχῃ πρὸς τὴ σκάλα.

Ἡ ἀδελφή του ἔτρεξε κ' αὐτὴ ξοπίσω του καὶ τὸν ρώτησε:

— Τί ἔπαθες;... Τί εἶνε;...
— Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ ξύλα εἶν' ἕνα σωρὸ... θεριά! ἀποκρίθηκε ὁ μικρὸς τρομαγμένος.

— Τί θεριά;
— Νά, θεριά... μεγάλα... τόσα!...
— Ἐλα νὰ μοῦ τὰ δείξῃς...
— Κί' ἂν μᾶς δαγκάσουν;
— Ἐλα, φοβιτάσαι... Θὰ τὰ χτυπήσουμε μὲ τὰ ξύλα μας...

Κ' ἡ Μηνιά, παίρνοντας τὸν ἀδελφὸ της, ξαναγύρισε μαζί του, κοντὰ σὸ σωρὸ τῶν ξύλων. Τότε ἔβγαλε κ' αὐτὴ μιά κραυγή, ἄλλὰ κραυγὴ χαράς... Τὰ «θεριά» τοῦ Γιαννάκη ἦσαν ἀπλοῦστα ἀσκακοί, οἱ ὁποῖοι περπατοῦσαν θάρεια στὴν ἄμμο καὶ προσπαθοῦσαν μὲ κόπο νὰ κρυφτοῦν πάλι κάτω ἀπὸ τὰ ξύλα... Φαίνεται πὼς ἐκεῖ ἦταν τὸ ἀσυνόλο τους, ὅπου κατέφευγαν γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν καὶ νὰ φυλαχτοῦν ἀπὸ τὴν ὀργὴ τῆς θάλασσας καὶ τὴν κακία τῶν ψαράδων.

Ἡ Μηνιά πλησίασε τὸ μεγαλύτερο ἀπὸ τοὺς ἀσκακοὺς κ' ἄφησε τοὺς ἄλλους νὰ κρυφτοῦν σὸ ἀσυνόλο τους. Συγκεντρώνοντας ὅλο τὸ θάρρος της, τὸν σκότωσε μ' ἕνα χτύπημα τοῦ ξύλου της κ' ἐξακολούθησε τὴν ἐργασία της. Φύτεψε θαθεῖα τοὺς πασσάλους στὴν ἄμμο, τοὺς παρέταξε στὴ γραμμὴ καὶ σὲ λίγο σχημάτισε ἕνα περίφραγμα σὲ σχῆμα Γ. Κ' ἐπειδὴ κοῦραστηκε πολὺ μ' αὐτὴ τὴ δουλειά, θέλησε ν' ἀνεθῇ ἀπάνω καὶ νὰ δροσισθῇ, πίνοντας λίγο νερὸ ἀπ' τὴ δεξαμενὴ. Πῆρε μαζί καὶ τὸ σκοτωμένο ἀσκάκο κ' ὁ Γιαννάκης τὴν ἀκολούθησε.

Καθὼς ἦσαν κοῦρασμένα τὰ παιδιά, εἶχαν πεινάσει νωρὶς ἐκείνη τὴν ἡμέρα... Τί καλὰ, ἀλήθεια, πού εἶχαν πιάσει τὸν ἀσκάκο! Θὰ τὸν μαγεύρουν μὲ θαλασσινὸ νερὸ, κ' ἔτσι δὲν θὰ εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ ἄλλο...

Θὰ τὸν μαγεύρουν... Νά!... Πῶς ὅμως; Αὐτὸ συλλογίστηκε μ' ἀνησυχία ἡ Μηνιά. Δὲν εἶχε πάρει μαζί της σπύρτα... Ἦταν λοιπὸν ἀδύνατον ν' ἀνάψῃ φωτιά, ἦταν ἀδύνατον νὰ μαγεύρῃ... Ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ μύδια, τὰ ὁποῖα εἶχαν δῆ στὰ τοιχώματα τοῦ θράγου καὶ τὰ ὁποῖα στὴν ἀνάγκη θὰ μπορούσαν νὰ φαγοῦν καὶ ὡμά, ὅλα τ' ἄλλα — ἀσκακοί, ψάρια καὶ γαρίδες — τοὺς ἦσαν ἀχρηστα, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ μπορούσαν ν' ἀνάψουν φωτιά.

Ἡ θὰ πέθαιναν λοιπὸν ἀπὸ τὴν πείνα, ἢ θ' ἀναγκαζόντουσαν νὰ θγοῦν ἀπὸ τὸ θράχο μὲ κίνδυνο νὰ συναντήσουν τὴν ταθερινιάρισα καὶ νὰ συρθθοῦν σὸ χωριό, ὅπου θὰ τὰ κακομεταχειρίζονταν καὶ θὰ τὰ κρατοῦσαν φυλακισμένα. Ἡ Μηνιά, χωρὶς νὰ δεῖξῃ καθόλου τὴν ἀγωνία της στὸν ἀδελφὸ, σκέφτηκε, καὶ τέλος ὤρθη ἕναν τρόπο σωτηρίας: Τὴ νύχτα, ὅταν θὰ τραδιόντουσαν τὰ νερά, θὰ πήγαινε στὸ σπῆτι τους καὶ θὰ ἔπαιρνε σπύρτα, ρετσίνα — ἡ μάλλον κερὰ ἀπὸ ρετσίνα, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται οἱ χωρικοὶ τῶν μερῶν ἐκείνων — μιά κατωρόλα, δυὸ ξύλινα κουτάλια καὶ ὅτι ἄλλο χρήσιμο πρὸς τὸ Γιαννάκη. Θὰ τὴν δυσκόλευε πολὺ... Νά!... ὡς πῶς νὰ τὸν εἰ μόνου στοῦ σπῆλαιου, νύχτα ὥρα;... Ἄν ξεπνῶσε ξαφνικά καὶ

Εκτός τῶν ἄλλων ἐκλεκτῶν τοῦ ἐκδόσαντος τοῦ «Μπουκέτου» ἀπεφασίσε νὰ προσφέρῃ στοῦς ἀναγνώστες τοῦ «Πορτοφύλλου» καὶ τὸ ἀριστοτέλεσμα τοῦ Πλάτωνα, «Ὁ Κριετὴς Φάντασμα», τὸμον ἐγκώδη ἐξ 640 σελίδων!... Ὁ «Κριετὴς Φάντασμα» θὰ διατίθεται μόνον εἰς τὰ γραφεῖα μας, μὲ 4 δελτία τοῦ «Μπουκέτου» καὶ 20 δραχμάς.
Ὅσοι ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἐπιθυμοῦν νὰ ἀποκτήσουν τὸ ἀριστοτέλεσμα αὐτό, πρέπει νὰ μᾶς ἀποστείλουν δραχμὰς 3 ἐπὶ πλέον διὰ τὰ ταχυδρομικά.

χισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ κρυτᾷ τὴν ἀδελφὴν ἀπὸ τὸ φόρεμα γιὰ νὰ μὴ τοῦ φύγῃ.

— Πάμε, λοιπόν! τοῦ εἶπε ἐκείνη. Θὰ μᾶς ἀκούσουν! Κ' ἐπειδὴ ὁ Γιαννάκης ἐξακολούθησε νὰ φωνάζῃ, ἡ Μηνιά ἐπρόσθεσε:

— Νά!... Νά!... Θὰ σ' ἀκούσουν οἱ δράκοι τῆς θάλασσας καὶ θάρρουν νὰ μᾶς ἀρπάξουν ἀπὸ τὴν τρύπα...

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔφεραν ἄμεσως τὸ ἀποτέλεσμά τους. Ὁ μικρὸς στάθηκε ἀκίνητος, σάπασε καὶ συγκρατοῦσε κ' αὐτὸν ἀκόμα τὴν ἀναπνοή του.

ἔτσι, ἄφησε τὴ Μηνιά νὰ τὸν ντύσῃ καὶ τὰ δυὸ παιδιά ἔβγαν ἀπὸ τὸ σπῆλαιό τους καὶ κατέβηκαν τὴ σκάλα.

Ἡ πανσέληνος φώτιζε τὴ θάλασσα καὶ τὸ ὄρατο σὺν τὴν ἡμέρα. Αὐτὸ θὰ ὀφειλόταν πρὸς τὰ δυὸ παιδιά ὅτι ἦσαν ἡμέρα. Αὐτὸ θὰ ὀφειλόταν πρὸς τὸ ὄρατο σὺν τὴν ἡμέρα.

Ὅταν ὅμως θάβηκαν στὸ σπῆτι τους, θὰ ἦσαν καλύτερα καὶ κρυφτὴ τὸ φεγγάρι μέσα στὰ σύννεφα γιὰ νὰ μὴ δῇ τὰ ὄρατα καὶ κανένας καθυστερημένος ψαράς...

— Ἐλα, πάμε, εἶπε ἡ Μηνιά.

Ὅταν ἔφτασαν στὴν εἰσοδὸ τοῦ ὑπογείου διαδρόμου, πού ἦταν πρὸς τὴν πλατεῖα ἀπὸ τὴν ἐξοδὸ, ἡ Μηνιά τρύπωσε σ' αὐτὴ μὲ μὲν εὐκολία κ' ἄρχισε νὰ σέρνεται, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν της, ὁ ὁποῖος τὴν κρατοῦσε ἀπὸ τὰ πόδια.

Ἀφοῦ οὐρθηκε ἀρκετὸ διάστημα, ἡ Μηνιά νόμισε πὼς ἔφτασε στὴν ἐξοδὸ κ' ἄπλωσε τὰ χέρια της γιὰ νὰ τρυπήσῃ τὴν ἄμμο. Καί, πραγματικά, τὰ χέρια της συνάντησαν ἄμμο, πράγμα πρὸς ὁποῖον πῶς ἔβρισκονταν στὴν ἀκρὴ τοῦ ὑπογείου διαδρόμου.

Ὡστόσο, ἡ ἄμμος αὐτὴ δὲν ὑποχωροῦσε, ἡ τρύπα δὲν ἀνοίγει, ὁ οὐρανὸς δὲν φαινόνταν καὶ πυκνὸ μαῦρο σκοτάδι τὴν ἐκείνη τὴν νύχτα...

Ἡ Μηνιά ἔσκαβε, ἔσκαβε, μὰ ἡ ἄμμος ἔπεφτε πάλι ἀπάνω στὴ κεφαλὴ της καὶ χωνόταν μέσα στὸ στόμα της, πού τὸ ἔνοιγαν γιὰ ν' ἀναπνέῃ μὲ μεγάλη δυσκολία τώρα...

Μὰ τί εἶχε συμβῇ λοιπόν;... Μήπως ἡ τελευταία παλινδρομία εἶχε στῶσει τὸ μέρος ἐκεῖνο μὲ νέο πυκνὸ στρώμα ἄμμου;

— Ἐσκάσε! ἀκούστηκε μιά φωνὴ ἀδύνατη πίσω ἀπὸ τὴ Μηνιά. (Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ - ΙΠΠΟΤΗΣ

Ο εὐγενὴς Ταλαρίκο.— Ὁ ἀτυχὴς ἔρωσ του καὶ τὸ ξυλοκόπημα τοῦ ἐφημερίου.— Ὁ μυστηριώδης Ἄγγλος.— Ἡ λιποθυμία τῆς ταξιδιώτισσας.— «Εἶμαι ὁ Ταλαρίκο!».— Πῶς τὴν ἔπαθαν οἱ πονηροὶ ταξιδιώτες κλπ.

ΠΡΟ ἐνὸς περίπου αἰῶνος, τὴν ἰταλικὴ ἐπαρχία Βάλλε ντὶ Μποθίνο, ἐλυμαίνετο ἡ συμμορία τοῦ διασημοῦ ληστήρχου Ταλαρίκου. Καὶ τὸ ἀκουσμα μόνου τοῦ ὀνόματος τοῦ ἔκανε νὰ τρέμουν οἱ ταξιδιώτες πού διέσχίζαν μὲ ταχυδρομικὰ ἀμάξια τὴν κοιλάδα τοῦ Μποθίνο.

Καὶ ὅμως ὁ διαδότης αὐτοῦ ληστήρχος δὲν ἦταν καθόλου αἰμοδόρος καὶ οὔτε εἶχε κυκοῦργα ἐνστικτα. Τόσο αὐτός, ὅσο καὶ ὁλόκληρος ἡ συμμορία του, δὲν εἶχαν στὸ παθητικὸ τους, οὔτε ἕνα ρόνο, οὔτε ἕνα τραυματισμό.

Ὁ Ταλαρίκο καταγόταν ἀπὸ μιά ἀρχοντικὴ οἰκογένεια τῆς Καλαβρίας.

Ἀπὸ μικρὸς ἦταν ὑπερβολικὰ ζωηρὸς καὶ φημιζόταν γιὰ τὴς τρέλλες καὶ τὰ γλέντια του. Νέος ἀκόμα, ἀγάπησε τὴν ἀνηψία ἑνὸς ἐφημερίου, ὁ ὁποῖος ἀνήθηκε νὰ συγκατατεθῇ στὸν γάμου της μαζί του, γιὰτὶ εἶχε καλὴ φήμη. Τότε ὁ Ταλαρίκο, μαινόμενος, ἔπασσε μιά μέρα τὸν σκληρόκαρδο ἐφημερίο στὸ δρόμο, καὶ τὸν ἔδειρε.

Γιὰ νὰ ἀποφύγῃ κατόπιν τὴν αὐστηρὴ τιμωρία πού ἐπέβαλαν οἱ νόμοι τῆς ἐποχῆς σὲ ὅσους βιαιοπραγοῦσαν ἐναντίον κληρικῶν, ὁ Ταλαρίκο ἔγινε ληστής.

Τ' ἀνέκδοτά του εἶνε ἀπειρα. Τὸ χαρακτηριστικώτερο ὅμως ἀπ' ὅλα εἶνε τὸ ἀκόλουθο, πού φανερώνει τὴν εὐγένεια τοῦ χαρακτήρος του.

Μιά μέρα, ἕνα ταχυδρομικὸ ἀμάξι, παραφορτωμένο μὲ ἀποσκευὰς κ' ἐπιβάτες, περνοῦσε τὴν κοιλάδα τοῦ Μποθίνο.

Μόλις τὸ ἀμάξι μπῆκε στὴν κοιλάδα, οἱ ἀμαξάδες φοβούμενοι κανένα κακὸ συναπάντημα, ἄρχισαν νὰ χτυποῦν δυνατὰ τὰ ἀλόγια ἀνυγκάζοντας τὰ νὰ καλπάζουν.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν θρυσκότανε κ' ἕνας μυστηριώδης Ἄγγλος, πού σ' ὅλο τὸ ταξίδι ἔμενε ἀμίλητος, τυλιγμένος στὸν μακρὸ μανδύα του. Δίπλα του καθόταν ἕνα ζευγάρι πλουσιωτάτων νεονύμφων, ὁ Οὐμπέρτος ντὶ Καστελμπάρκο καὶ ἡ χαριτωμένη σύζυγός του Κορίννα.

Οἱ Καστελμπάρκο ἦταν φημισμένοι γιὰ τὰ πλοῦτή τους σ' ὅλη τὴν περιφέρειά. Γι' αὐτὸ δὲν ἦσαν καθόλου ἀπίθανοι ἡ συμμορία τοῦ Ταλαρίκο νὰ εἶχε μάθει ὅτι ταξίδευαν μὲ τὸ ταχυδρομικὸ ἀμάξι καὶ νὰ παραμύνηνε στὴν κοιλάδα. Αὐτὸ ἔκανε τοὺς

Ὁ λιπότης ληστήρχος Ταλαρίκο

στησε θερμὰ γιὰ τὴν εὐγενικὴ χειρονομία του.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ἀμάξι ἔτρεχε ἰλιγγιωδῶς. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ τρίξιμο καὶ τ' ἀπότομα κινήματα τοῦ ἀμαξιοῦ, ἔκαναν τὴν καυμένη τὴν ταξιδιώτισσα νὰ ὑποφέρῃ ὑπερβολικά, ὅπως ἄλλωστε τὸ ἔδειχναν οἱ σπασμοὶ τοῦ προσώπου της.

Τότε ὁ Ἄγγλος σηκώθηκε καὶ μιλιώντας στοὺς ἀμαξάδες σὲ ἀπταιστή ἰταλικὴ γλῶσσα τοῦ εἶπε ν' ἀνακόψουν τὸν δρόμο τους καὶ νὰ προχωρήσουν ἀργότερα γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃ ἡ κυρία.

Ἀλλὰ οἱ ἀμαξάδες δὲν ἤθελαν ν' ἀκούσουν τίποτε. Συνέχισαν τὸν ἰλιγγιωδῆ δρόμο τους τόσο, πού σὲ μιά στιγμή ἡ κυρία ντὶ Καστελμπάρκο λιποθύμησε. Τότε ἄρχισε μιά ζωερὴ φιλονικία μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν. Οἱ μισοὶ φώναζαν νὰ σταματήσῃ ἡ ἀμαξία καὶ οἱ ἄλλοι μισοὶ ἤθελαν νὰ συνεχίσῃ γρήγορα τὴν πορεία της. Ἐπειδὴ δὲ οἱ τελευταῖοι ἦσαν περισσότεροι, οἱ ἀμαξάδες ἐπρόκειτο νὰ τοὺς ὑπακούσουν, ὅταν ὁ μυστηριώδης Ἄγγλος πετάχτηκε ἐπάνω καὶ θγάζοντας ἀπ' τὸ πρόσωπό του τὴς ζανθὲς φθορίτες, τοὺς φώναξε ἐπιτακτικὰ.

— Εἶμαι ὁ Ταλαρίκο καὶ σὰς διατάσσω νὰ σταθῇτε!...

Ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ὅλοι ἔμειναν κατάπληκτοι καὶ ἡ ἀμαξία σταμάτησε ἀμέσως. Κατέβασαν τὴν κυρία ντὶ Καστελμπάρκο, τὴν τοποθέτησαν ἀναπαυτικὰ στὴ χλόη, ὅπου, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς πρόχειρες περιποιήσεις, συνήλθε. Τότε ὁ Ταλαρίκο εἶπε στὴν κυρία καὶ στὸν σύζυγό της:

— Σεῖς δὲν ἔχετε τίποτε νὰ φοβηθῇτε σ' ὅλο τὸ ταξίδι. Ἐγγυῶμαι ἐγὼ! Ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ μου εἶνε ἱερὴ καὶ γιὰ τίποτε στὸν κόσμον δὲν θὰ ἤθελα, κυρία μου, νὰ κινδυνεύσῃ ἡ ζωὴ τοῦ ἀθώου πλάσματος, τὸ ὁποῖον φέρνετε στὰ σπλάχνα σας. Σ' ἕνα χιλιόμετρο παρακάτω ἐπρόκειτο νὰ ἐμφανισθοῦν οἱ ἀνθρωποκτονεῖς μου καὶ σ' ἕνα σύνθημά μου νὰ ληστέψουν τὸ ἀμάξι καὶ τοὺς ἐπιβάτες του. Ἐγὼ ὅμως σὰς ὑπόσχομαι, ὅτι θὰ σὰς συνοδεύω ὥς ὅπου νὰ ἐξασφαλισθῇτε ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

Μόλις εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ταλαρίκο, τοὺς ἄφησε καὶ προχώρησε ἀρκετὰ μέσα στὸ δάσος. Ἐκεῖ συνήντησε κάποιον ἀγνωστό, μίλησε λίγο μαζί του καὶ ἔπειτα ξαναγύρισε στὸ ἀμάξι ὅπου, ἐν τῷ μεταξύ, εἶχαν ἀνεθῇ οἱ ἄλλοι ταξιδιώτες καὶ τὸ ζεῦγος τῶν Καστελμπάρκο.

Τὰ ἄλλα ἐκείνησαν πάλι, ὅχι ὅμως μὲ τὴν ἴδια ἰλιγγιωδῆ ταχύτητα ὅπως πρῖν.

Ἀλλὰ ἡ σκέψις ὅτι ὁ διαδότης Ταλαρίκο συνταξίδευε μόνος μαζί τους, ἔκανε τοὺς ἀμαξάδες καὶ μερικὸς ἀπὸ τοὺς ταξιδιώτες νὰ συλλάβουν μιά τολημὴ ἰδέα: Νὰ πιάσουν δηλαδὴ τὸν Ταλαρίκο καὶ νὰ τὸν παραδώσουν στὴς ἀρχές, γιὰ νὰ πάρουν τὸ πῶσόν τῆς ἐπικηρύξεώς του.

Καὶ πράγματι, ὅταν τὸ ἀμάξι προχώρησε ἀρκετὰ ἐπιβάτες καὶ ἀμαξάδες ὥρμησαν, ἔπασσαν τὸν ληστήρχο καὶ τὸν ἔδεσαν.

Ὁ Ταλαρίκο, σὺν τὴν εἰς πρὸς μαντεύσει τὴν ἐπιβασὶ ἐκείνη, πρὸς δέχθηκε ἀτάραχος καὶ γέλαστος. Ἐκείτταξε μάλιστα τὴν κυρία Καστελμπάρκο πού τὸν κῆταξε ἀνέσυχῃ καὶ τὴν καθησύχασε μὲ ἕνα ἔλεμμα.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ ἐπιβάτες καὶ οἱ ἀμαξάδες πανηγύριζαν γιὰ τὸν θρίαμβό τους καὶ συζητοῦσαν ἀπὸ τώρα πῶς θὰ μοίραζαν τὴν ἀμοιβή πού θὰ τοὺς ἔδιναν ἡ ἀρχὴ γιὰ τὴν σύλληψιν τοῦ διαδότη τοῦ ληστήρχου, ὁ ὁποῖος ἀκούγε τὴ συζητήσιν τους γελώντας.

Ἐπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα ἕνα ἀπόσπασμα ἐφίπων χωροφυλάκων διασταυρώθηκε μὲ τὴν ἀμαξία καὶ τὴ σταμάτησε.

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 48)

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Τα μυστήρια

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΝ

Την περιβόητη

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— «Αλλά αυτή η γρηά, φώναξε ο Ροδόλφος. Πές μου τ' όνομά της... Μπορεί κανείς νάχη έμπιστούνη σ' αυτή; Ποδ τη γνώρισε;

— «Άκουσε, Ροδόλφε, είπε η κόρη σου, σ' όλα αυτά εγώ βλέπω το χέρι του Θεού. Έδώ και μερικούς μήνες είχες στείλει σ' ένα έξοχικό αγρόκτημα μια δυστυχισμένη κοπέλλα, την οποία μάζεψες από τους δρόμους... Έγώ, μόλις το έμαθα, κυριεύθηκα από μια τρομερή ζήλεια, κ' έβαλα μερικούς ανθρώπους μου, μεταξύ των οποίων και τη γρηά, μέγαιρα που σου ανέφερα, και την άρπαξαν την κοπέλλα αυτή...

— Καί φρόντισες κατόπιν να την κλείσεις στις φυλακές του Αγίου Λαζάρου; είπε ο πρίγκης.

— «Όπου και βρίσκεται ακόμα, τον συμπλήρωσε η Σάρρα.

— «Όχι, δεν βρίσκεται πειά εκεί! φώναξε με ζωηρό τόνο ο Ροδόλφος. Α! δεν ξέρεις το μεγάλο, το τρομερό κακό που έκανε!»

— Πώς; Η κοπέλλα αυτή δεν βρίσκεται πειά στη φυλακή του Αγίου Λαζάρου; φώναξε η Σάρρα περιτρώμη. «Αν συμβαίνει αυτό, τότε το κακό είναι πραγματικά τρομερό.

— Ναι, δεν βρίσκεται πειά! Ένας άπιστος άνθρωπος, ένα τέρας φιλαργυρίας, είχε συμφέρον να εξολοθρευθή την κοπέλλα αυτή. Έβαλε και την έπνιξαν στο Σηκουάνα. Απάντησέ μου όμως... Είπες ότι...

— Την κόρη μου!... «Έπνιξαν την κόρη μου!... φώναξε η Σάρρα διακόπτοντας το Ροδόλφο.

Κι' άμέσως πετάχθηκε όρθια κι' άπόμεινε ακίνητη σαν μάρμαρο.

— Θέε μου!... Τι λές;... Την κόρη σου; φώναξε και ο πρίγκης.

— Ναι, έπνιξαν την κόρη σου! Ξαναφώναξε η Σάρρα, της οποίας το πρόσωπο είχε γίνει πελιδνό από την απέλπισία.

— Η Κελαϊδίστρα, λοιπόν, ήταν κόρη σου! φώναξε ο Ροδόλφος και τραβήχθηκε πίσω με φρίκη.

— Η Κελαϊδίστρα;... Ναι!... «Ετσι την έλεγε η γρηά αυτή μέγαιρα, η Κουκουδάγια. Την έπνιξαν!... Την έπνιξαν!... Πέθανε!...

— Σάρρα, είπε ο Ροδόλφος, που είχε γίνει κατάλαμος κι' αυτός, συνέλθε... Απάντησέ μου... Η Κελαϊδίστρα, η κοπέλλα αυτή, την οποία έβαλες κι' άρπαξαν από το Βουκεθά, ήταν...

— Η κόρη μας! τον συμπλήρωσε η Σάρρα.

— Αυτή, Η κόρη μας!... «Όχι! «Όχι! Είσαι τρελλή!... Αυτό δεν γίνεται ποτέ!... Θα ήταν τρομερό... Συνέλθε, Σάρρα, Μίλησέ μου γαλήνιαι!... Κάθισε, ήσυχασε!... Πολλές φορές γελιόμαστε από μια όμοιότητα... «Όχι, δεν μπορεί να είναι η κόρη μας η Κελαϊδίστρα...

— Η Σάρρα έμεινε μερικές στιγμές σιωπηλή και φάνηκε πως κατέβαλε τεράστιες προσπάθειες για να συγκεντρώση τη γαλήνη της. Τέλος είπε:

— «Όταν έμαθα ότι παντρεύθηκες με μια άλλη, άποφάσισα κ' εγώ να ξαναπαντρευθώ... Δεν μπορούσα λοιπόν να κρατήσω πειά την κόρη μας κοντά μου... Ήταν τότε τεσσάρων χρόνων...

— Ναι, αλλά την ίδια εποχή σου τη ζήτησα κι' εγώ... σου τη ζήτησα με τόσες ίκεσίες! φώναξε ο Ροδόλφος με φωνή σπαράχτικη. Έσύ όμως άφηρες τις έπιστολές μου που σου τη ζητούσα, χωρίς καμιά άπάντησι. Η μόνη έπιστολή που έλυθα από σένα, μου άνήγγελλε τον θάνατό της...

* Άρχισε να εξετάζει με προσοχή τα διάφορα έγγραφα.

θανατόφορο κρίσι στην ύγεια της. Σωριασμένη στην πολυθρόνα της, είχε κυριευθή από ένα νευρικό τρόμο και περίμενε περίφορη να μιλήσει ο Ροδόλφος.

Ξεροντας το χαρκτηρήρα του πρίγκηπος, προαισθανόταν, ότι την έμηνόσει στην όποια είχε θυιστή τώρα, θα τη διαδεχόταν μια τρομερή όργη.

Και πράγματι, έξαφνα ο Ροδόλφος άνώρθωσε το κεφάλι του, σκούπισε τα δάκρυά του, σηκώθηκε όρθιος και, πλησιάζοντας τη Σάρρα, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος του, με έκφρασι άπειλητική κι' άδυσώπητη, την κύτταξε μερικές στιγμές σιωπλός, κι' έπειτα είπε με φωνή θαθεία:

— Αυτό έπρεπε να γίνει! Αυτό ήταν το δίκαιο... Τιμωρήθηκα στο παιδί μου, γιατί κι' εγώ τράθηξα κάποτε το ξίφος μου έναντιον του πατέρα μου... «Άκουσε, πρέπει να μάθης τη φοβερή αυτή στιγμή όλες τις συμφορές που μου προκάλεσε η άπεράνη φιλοδοξία σου και ο τρομερός εγωισμός σου!... «Άκουσε, γυναίκα σκληρή κι' άσυνείδητη!... «Άκουσε, έγκληματική μητέρα!...

— Έλεος, Ροδόλφε!... «Έλεος!... φώναξε η Σάρρα, άπλω- ντας ίκετευτικά τα χέρια της προς τον πρίγκηπα.

— Έλεος για σένα!... Έκανε σαρκαστικά ο Ροδόλφος. Έλεος για σένα που χωρίς να συλλογιστής ποτέ τον ειλικρινή έρωτά μου, εργαζόσουν πάντοτε καταχθόνια κ' έγκληματικά για να πραγματοποιήσης τα σατανικά σχέδιά σου!... Για σένα που άπληστος το χέρι μου έναντιον του πατέρα μου!... Για σένα που άνι να μεγαλώσης σαν μητέρα το παιδί σου, το παράδοξες στα χέρια έγκληματιών, οι όποιοι το σκότωσαν! «Ω! καταραμένη! Καταραμένη!...

— Θεέ μου!... Θεέ μου!... Κάμε τον να με λυπηθή! φώναξε η Σάρρα. Αφήσε με, λοιπόν, Ροδόλφε!... Μή μιλάς πειά!... Φύγε!...

— «Όχι, δεν θα φύγω!... Θέλω να μ' άκούσης... Θέλω να μάθης τη ζωή που έκανε η κόρη σου από τότε που την έγκατέλειψες... Θυμάσαι ένα θράδυ που ο άδελφός σου και σύ με είχατε παρακολουθήσει σ' ένα θρωμερό καταγώγιο της Παλαιάς Χώρας;

— Ναι, το θυμάμαι... Αλλά τί σέχει έχει η έρώτησις αυτή;... Καθώς έπληγαν στο καταγώγιο εκείνο, δεν είδες στίς γωνίες των γειτονικών δρόμων να στέκουν μερικές γυναίκες άλλες οίκτρες, άπ' αυτές που... Αλλά όχι... όχι... δεν τολμώ πρόσθεσε ο Ροδόλφος, κρύβοντας το πρόσωπό του με τα χέρια του, δεν τολμώ να προχωρήσω... με τρομάζουν τα ίδια μου τα λόγια... Τις είδες, λοιπόν; εξακολούθησε ο Ροδόλφος με δυσκολία. Τις είδες τις γυναίκες εκείνες, τα θδελύματα του γυναικείου φύλου; Μεταξύ αυτών δεν είδες μια κοπέλλα δεκάη χρόνων, όραία... ώ, όραία σαν άγγελος!... μια φτωχή κοπέλλα, η όποια, μέσα στον έξευτελισμό που την είχαν ρίξει από μερικών έβδομάδων, διατηρούσε μια φυσιογνωμία τόσο άγνη, τόσο σεμνή, ώστε οι κακοποιοί που τη συναναστρεφόντουσαν, την είχαν έπνομάσει Μαριάνθη;... Την είδες την κοπέλλα αυτή; Μίλα, φιλοτοργή μητέρα!...

— Όχι, δεν την είδα, άπάντησε η Σάρρα σχεδόν μηχανικά, κυριευμένη από ένα μυστηριώδη φόβο.

— Αλήθεια; Έκανε ο Ροδόλφος σαρκαστικά. Περίεργο! Έγώ όμως την είδα!... Την υπερασπίστηκα μάλιστα έναντιον ενός κακοποιού που ήθελε να τη χτυπήσει... Δεν μάντεψες, λοιπόν, ποιά ήταν η κοπέλλα εκείνη;

— Όχι! όχι!... Αφήσε με!...

— Η δυστυχισμένη αυτή κοπέλλα ήταν... η Κελαϊδίστρα, η κόρη σου, μητέρα καταραμένη! Η κόρη μου, η κόρη του μεγάλου δουκός Ροδόλφου του Γερμανιστή!...

— Θα πεθάνω, καταραμένη και κολασμένη! Ψιθύρισε η Σάρρα, γέροντας στην πολυθρόνα της και σκεπάζοντας το πρόσωπό της με τα χέρια της.

— Τότε, συνέχισε ο Ροδόλφος, άραυ την έρωσα από τον κίνδυνο

— Έλεος, Ροδόλφε! Έλεος! φώναξε η Σάρρα.

που διέτρεχε, συγκινημένος από την άνέκφραστη γλυκύτητα της φωνής της, από την άγγελική όμορφιά των χαρακτηριστικών της, ένοιωσα γι' αυτή μια μεγάλη συμπάθεια. Την έβαλα και της διηγήθηκα τη ζωή της, μια ζωή έγκαταλείψεως, θλιότητος και φτώχειας... «Ω! πρέπει ν' άκούσης τα μαρτύρια που υπέφερε το παιδί σου, κυρία κόρη σου, ένώ έσύ ζώντας μέσα στην πολυτέλεια και τον πλούτο, άνιευρούσουν στέμμα ήγεμονίδος... Η κόρη σου, κυρία, μια κόρη ντυμένη με κούρελια, γύριζε το θράδυ στους δρόμους και ζητιάνευε, θασσανισμένη από το κρύο και την πείνα... Τις νύχτες του χειμώνα κοιμόταν έπάνω σε μια ψάθα και όταν η Κουκουδάγια, που την είχε κοντά της, κουραζόταν να τη δέρνη, εφεύρισκε καινούργια μαρτύρια και της ξερίζωνε τα δόντια!...

— Ω, Θεέ μου! φώναξε η Σάρρα. Στείλέ μου το θάνατο! Χάρισέ μου το θάνατο!... Η άγωνία αυτή είναι άνυπόφορη!...

— Άκουσε ακόμα, άκουσε!... «Όταν η κόρη σου έφυγε όχτώ χρόνων, κατάρβωσε να ξεφύγει από τα χέρια της Κουκουδάγιας, μια έπειδή περιπλανιόταν άστεγη και άειτη, συνελήφθη από άλλη- τις και φυλακίστηκε... Η ζωή της κόρης σου, κυρία κόρη σου, μέσα στη φυλακή, ήταν η πιο ευτυχισμένη περίοδος του βίου της... Ναι, μέσ' στη φυλακή, εύχαριστούσε κάθε θράδυ το Θεό, γιατί δεν υπέφερε πειά από το κρύο και την πείνα και γιατί δεν την έδερνε κανείς... «Όταν βγήκε από τη φυλακή, θρέθηκε ά την προστάτευτη, όραία, άγνή, άσπιλη, μέσα στο θόρυβο αυτής της μεγαλοπόλεως... «Ω! έχεις πέτρα για καρδιά!... «Ο έγωισμός σου είναι άπέραντος!... «Ωστόσο θα έκλαιγες αν άκουγες την κόρη σου να σου διηγήται τα παθήματά της... Κι' όμως διατηρούσε μέσα στη λάσπη την άγνότητά της... ώς ότου μια μέρα, μια φριχτή μέρα που ήταν πεινασμένη και έυλασμένη άπ' το κρύο, τη θήκαν μερικές γρηές μέγαιρες, τη μέθυσαν με ρακί και... και!...

Ο Ροδόλφος δεν μπόρεσε να τελείωση τη φράσι του, αλλά έθωαλε μια τρομερή φωνή και είπε:

— Καί αυτή ήταν η κόρη μου!... η κόρη μου!...

— Καταραμένη εγώ! φώναξε η Σάρρα, κρύβοντας το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της σαν να της προκαλούσε φρίκη το φώς της ήμέρας.

— Ναι, είπε κι' ο Ροδόλφος, είσαι καταραμένη, γιατί όλες αυτές η συμφορές προήλθαν γιατί έγκατέλειψες το παιδί μας!... Ναι, είσαι δυο φορές καταραμένη γιατί, όταν εγώ τράθηξα την κόρη μας άπ' το θόρυβο και την έστειλα να ζήσει γαλήνια στην έξοχή, έσύ την άρπαξες με τους συνενόχους σου! Τρεις φορές καταραμένη! Γιατί έπειτ' άπ' την άπαγωγή αυτή, έπεσε στα χέρια του Ζάκ Φεράν!...

Καθώς πρόφερε το όνομα του συμβολαιογράφου, ο Ροδόλφος, σάπασε άπότομα. Ανατρίχασε σαν να το πρόφερε για πρώτη φορά. Και πραγματικά, για πρώτη φορά το πρόφερε από τότε που είχε μάθει πως η κόρη του έπεσε θύμα του άπιστού αυτού τέρατος.

Ένας τρομερός θυμός άπλώθηκε στα χαρακτηριστικά του με τη σκέφι πως αυτός που είχε θανατώσει την κόρη του, ζούσε ακόμα... Η Σάρρα τον είδε και τρόμαξε τόσο, ώστε, νομίζοντας πως θα τη σκότωνε, φώναξε:

— Ροδόλφε!... Μή!... Μή! Φτάνουν τα τόσα μαρτύρια που υποφέρω!

— Όχι, δεν φτάνουν!... Δεν φτάνουν καθόλου!...

— Ω, το τέρας!... Το τέρας!... Και ζή ακόμα αυτός ο κακούργος που έβαλε κ' έπνιξαν την κόρη μου! Θα τον σκοτώσω! Θα τον σκοτώσω!...

— Καί, έξαλλος, όρμησε προς την πόρτα.

— Ποδ πήγαίνεις; Μή μ' άφήνεις! φώναξε η Σάρρα, η όποια άνασκήθηκε λίγο και άπλώσε τα χέρια της ίκετευ- «κα προς το Ροδόλφο. Μή μ' άφήνεις μόνη! Είμ' ε- «μυθόνατη!...

— Μόνη!... δεν σ' άφήνω μόνη!...

(Άκολουθεί)

ΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ

(Η ζωή της ωραιότερας γυναίκας των αιώνων, γραμμένη από τον Γάλλο ιστορικό Φούνκ Μπραντάνι)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: — Ο ωραίος Πάρις, ο γιός του βασιλέως της Τροίας Πριάμου, βασανίζεται από έναν παράφορο έρωτα για την ωραιότερη των γυναικών, την πεντάμορφη Έλένη, τη σύζυγο του βασιλέως της Σπάρτης Μενέλαου. Στο τέλος, μη μπορώντας πια ν' αντισταθί στο πάθος, έξιλλίζει ένα πλοίο κι' έρχεται στην Ελλάδα. Ο Μενέλαος τόν φιλοξενεί στα ανάκτορά του, μα η Έλένη του δείχνεται αδιάφορη. Ωστόσο, ο Πάρις δεν απογοητεύεται και, έπωφελομένος ενός ταξιδιού του Μενέλαου στην Κρήτη, ξεμοναχίζει την Έλένη και της εξομολογείται τόν έρωτά του.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— 'Αλλ' άς τ' άφήσουμε αυτά! έξακολούθησε ο Πάρις. Δεν είνε τρομερό, δεν είνε φριχτό νά σέ χαίρεται κάθε νύχτα στην άγκαλιά του ο άνάξιος σύζυγός σου, ενώ εγώ ο δυστυχισμένος μόνο στο τραπέζι σέ βλέπω... Καί τότε πώς;... 'Α! ούτε στο χειρότερο έχθρό μου δεν θά εύχόμουν το μαρτύριο που υποφέρω την ώρα που τρώμε κ' οί τρεις μαζί. 'Ω! πόσο μετανοιώνω τότε γιατί δέχτηκα τη φιλοξενία αυτού του χωριάτη, του Μενέλαου, που τολμάει, μπροστά στα μάτια μου, νά περνά το χέρι του γύρω από τόν λαιμό σου... Καί μιά άπερίγραπτη ζήλεια μέ βασανίζει, καθώς συλλογίζομαι — γιατί νά μ'ήν τώ; — ότι κάτω άπ' το τραπεζομάνηλο τολμάει και χαιδεύει τά θεά σου μέλη.

»Όταν, μπροστά μου, άλλαζετε τρυφερά φιλήματα, παίρνω τό κύπελλό μου και τό θάω μπροστά τά μάτια μου για νά μή βλέπω. Χαμηλά, τό βλέμμα μου, όταν αυτός ο άγροίκος σ' άγκαλιάζει, καί μέσ' στο στόμα μου μαζεύεται τό κρέας που δεν μπορώ νά τό καταπιώ από τό κακό μου. Συχνά, δεν μπορώ νά κρατήσω σ' αυτές τις στιγμές ένα στεναγμό, ενώ εσύ — ω! μη θελήσης νά διαμαρτυρηθής... σέ είδα... — γελάς περιπαίχτικά, ακούγοντάς με νά στεναίω... Προσπαθώ κατόπιν νά πνίξω τη φλόγα μου μέσα στο κρασί, μα τό κρασί τη φουντώνει ακόμα περισσότερο.

»Καί παλεύω όσο μπορώ για νά κρύψω τη λύσσα μου, καίτοι ό,τι κι' άν κάνω τίποτε δεν μπορώ νά συγκρατήσω τόν έρωτά μου και νά μ'ήν τόν άφήσω νά δειχτή...

»Κι' εσύ ξέρεις, αισθάνεσαι τις πληγές μου... Οί θεοί νά δώσουν νά τις ξέρης εσύ μόνο! Πόσες φορές, όταν τά δάκρυά άνεβαίνουν στα μάτια μου, δεν γυρίζω άλλο τό πρόσωπό μου για νά μή τά ίδούν οί άλλοι!... Πόσες φορές, μετά τό κρασί, δεν άρχισα νά διηγούμαι έρωτικές ιστορίες, παρακολουθώντας στα χαρακτηριστικά σου τό αποτέλεσμα των λόγων μου, γιατί κάτω από ένα φανταστικό όνομα, εγώ είμαι ο ήρωας των ιστοριών αυτών... Καί, για νά μιλήσω πιο έλεύθερα, προσποιούμαι συχνά τό μεθυμένο... 'Ετσι, μιά φορά, καθώς προσποιόμουν τό μεθυμένο, έτυχε νά μισανόιξη ο χιτώνας σου και νά άφήση νά φανή τό στήθος σου, πιο λευκό από τό καθαρό χιόνι, πιο λευκό άπ' τά φτερά του κύκνου, του έραστού της μητέρας σου, Κρατούσα τη στιγμή εκείνη στα χέρια μου ένα κύπελλο: μέσα στην έκτασή μου όμως, έσκυψες για νά φιλήσης την κόρη σου 'Ερμιόνη... Μά πρόλαβα εγώ και ακούοντας δήθεν νά νά πάρω τό κύπελλο, έκλεψα χωρίς νά τό νοήσης ένα από τά φιλήματά σου αυτά...

»'Α! άν οί θεοί σ' άριζαν ως έπαθλο ενός μεγάλου άγώνος, για την άγάπη σου θά γινόμουν ο πιο δυνατός άνθρωπος του κόσμου για νά σέ κάνω δική μου.

»Τώρα πέφτω και σέ ίκετεύω νά μου έπιτρέψης, γυναίκα πεντάμορφη, νά φιλήσω τά πόδια σου... Θά σέ παντρευτώ και θά ξαναγυρίσω στην πατρίδα μου!... 'Αλλοιώς, θά πεθάνω εδώ, τό θέλος του έρωτά σου μου έχει τρυπήσει πέρα για πέρα την καρδιά...

»Πρόσεξε λοιπόν, Έλένη, μη περιφρονήσεις έναν έρωτα που τόν έπείθει ο Φ... Δείξου ευνούικη σέ μένα και θά κάνης τους θεούς ευνούικούς στα σχέδιά σου!...

»Πόσα πράγματα ακόμα έχω νά σου πώ!... Μά για νά τ' άκούσης πρέπει νά μέ δεχθής στο κρεβάτι σου, μέσα στη σιωπή της μαύρης νύχτας... Φοβάσαι μήπως προδώσης τό σύζυγό σου; Έλένη, άς μιλήσουμε σοβαρά... Νομίζεις πως μιά γυναίκα μέ πρόσωπο σαν τό δικό σου μπορεί νά παραστή σενά μονοπάτια της συζυγικής πίστωσης;... πώς νά είσαι πιστή... 'Η συζυγικές άπιστίες άρέσουν στον βα-

σιλέα των θεών, άρέσουν στην Άφροδίτη... Χάρης σέ μιά άπιστία, έχεις εσύ τόν Δία για πατέρα σου... 'Αν τά χαρίσματα των γονέων τά κληρονομούν και τά παιδιά τους, δεν μπορεί νά μείνης πιστή σύζυγος, Έλένη μου... 'Η μάλλον νά μέν πιστή σύζυγος σέ μένα, όταν θά σέ πάω στην Τροία και νά παντρευτώ!... Στο δρόμο της άγάπης, άς είμ' εγώ τό μόνο παρυστήριό σου!... Για την ώρα, άς μ'ήν μάς τρομάζει ή άπιστία, γιατί κάθε έρωτική άμαρτία μας θά σβύση μέ τους σμούς του γάμου, που θά μάς ενώσουν, όπως μου υποσχέθηκε ή Άφροδίτη...

»Εξ άλλου, μην ξεχνάς ότι κι' ο σύζυγός σου ο ίδιος γυνάς, σου σύστησε νά μέ περιποιήσαι; 'Ε, λοιπόν, μέ περιποιήθηκες καθόλου εσύ; Άπεναντίας μάλιστα, μέ παραμελείς...

»Άκολουθήσε τώρα τις συμβουλές ενός άνοήτου συζύγου και δείξου λίγο καλόθαλ... πρὸς τόν ξένο σου...

»Κατά τις μακρυνές ώρες της μαύρης νύχτας, αναπαύεσαι νη σου στο κρεβάτι σου σαν χήρα κι' εγώ κοιμάμαι μόνος σαν χήρος... Πόσες κοινές χερές θά μάς ένωσαν τις άδελφές σου πόσο ή άγάπη μας θά φωτίζε την νύχτα και θά την έαπε πιο λαμπρή κι' άπὸ την ήμέρα! Θά σου κάνω δούλους δούλους λήσεις για νά σέ πείσω νά μ' ακολουθήσης στην Τροία...

»Φοβάσαι την αποδοκιμασία που μπορεί νά ξεσπάσει είνερος σου άν τό κάνης αυτό; Παίρνω όλο τό λάθος επάνω μου, μιμούμενος ως πρὸς αυτό τό παράδειγμα του πρώτου σου συζύγου και τών δυο άδελφών σου. Μήπως δεν σ' έκλεψε αλλο-

τεύκης δεν έκλεψαν τις δυο δίδυμες κόρες της Λευκίππης; Ο τρωικός σπύλος είνε έτοιμος στο γειτονικό λιμάνι, για τόσά όπλα και πολεμιστές. Τά κομπάρσα άνεμος θά μάς έξασφαλίσουν ένα σιτομο ταξίδι. Θά περάσης μέ τη θάλασσά σου μεγαλοπρέπεια από τις πολιτείες τών χωρών μου, όπου ο λαός, θέλοντας νά θά τη πώς γεννήθηκε μιά καινούργια θεά. Σέ κάθε μέρος που θά περάσης θά κωφούν πολύτιμα ξύλα για σ' ένα κ' ή θά θά ζηλέψουν για τις τιμές που θά σου κάνουν οί συμπατριώτες μου!... Καί πόσα δώρα, ο πατέρας μου, ή μητέρα μου, οί άδελφοί μου, κ' ή άδελφή μου θά σέ γεμίσουν!...

»Μη φοβηθής εξ άλλου πως θά γίνω νένας πόλεμος γιατί μ' ακολουθήσης. Άπ' όλες τις πόλεις που κλέφθηκαν τώρα, καμμία δεν στάθηκε άφορη νά νουν αίματηρές μάχες. Ο Θησεύς κλέψε, όπως είχε κλέψει προηγουμένως την ώραία Άριάδνη, την κόρη του Μίνου.

»Αν όστόσο επιμένεις νά φαντάζεσαι πόσά λόγια. Ο Άτρείδης Μενέλαος δεν θά δείξη πὸς στην μάχη από τόν Πάρι, ούτε μεγαλύτερη άξία... 'Ημουν κόκια παιδί, εταν νίκησα' άντρες τρομερούς σαν τόν Διόφοδο. Καί δεν είμαι τρομερός μόνο στην πάλη σ' άν με σώμα. Με πολύ μακρυνά τά θέλη μου... πετυχαίνουν τό στόχο τους... Μενέλαος μπορεί νά καυχηθί ότι έχει τη δική μου επιδεξιότητα. Κι' άν ακόμα έχη όλες τις άρετές, έχει άδελφό που νά τον κρητειαί με τού ο... άδελφό 'Εκτορα, ο όποιος είνε τόν γενναίος, ώστε νά μπορώ νά τά θάλη μ' ένα ολόκληρο στρατόμα;

»Όποσδήποτε, θά μου άρεσε νά πολεμήσω για μιά γυναίκα σαν εσένα... Τόσο τό καλύτερο δέ για σένα άν ή οικομένη ολόκληρη μπλεχτή σ' ένα πόλεμο εξ αίτίας σου... 'Η δόξα σου θά μείνη αιώνια... 'Ελα λοιπόν μαζί μου στην Τροία νά γίνω σύζυγός μου!...

»Η Έλένη όμως αντιστάθηκε στις ίκεσίες του Πάριδος. Ήταν άφασίωμένη στον σύζυγό της, τόν αγαπούσε όχι έπειτα μ' ένα παράφορο πάθος, αλλά μέ μιά άγάπη ήρεμη και γαλήνια. Είχε συνηθίσει τόν Μενέλαο και δεν είχε κανένα παράπονο άπ' αυτόν. Ζούσε μέσα στο παλάτι του τιμημένη, έτρωγε καλά κοιμόταν καλά. Ένας καλός γάμος, γερός, νόμιμος, χωρίς κανόν, δεν ήταν προτιμότερος από την ταραγμένη κι' άδελφή

ζωή μιάς ένοχης συζύγου;

— Ήνε, αποκρίθηκε η Έλένη στον Πάρι, θεδήλωσε τόν ιερό χαρακτήρα της φιλοξενίας, ζητώντας νά κλέψης τόν έρωτα της γυναίκας του αφέντη αυτού του σπιτιού. Μ' αυτούς λοιπόν τους ένόχους σκοπούς διέσχισες τόν πολυκύμαντο πόντο και ήρθες στην χώρα μας; Με τέτοια προσβολή άπαντάς στην καλωσύνη που στείλει τις πύλες αυτού του παλατιού στον ταξιδιώτη που έφτασε από μακρινές χώρες; Δρασκελίσες τό κατόφλι μας σαν φίλος ή σαν έχθρός; Ίσως εσύ, τώρα, αυτές μου τις μιμητές, όσο δικαιολογημένες κι' άν είνε, τις χαρακτηρίζεις άνόητες.

»Εστω, είμαι μιά άνόητη! Άς είμαι!... Φτάνει μόνο νά μ'ήν πάω νά είμαι φρόνιμη και νά μ'ήν θγώ από τόν ίσιο δρόμο της άληθινής συζυγικής ζωής...

»Θαμάω την τόλη σου και την άφορμή που σέ κάνει νά έπιπής πως θά πετύχης... 'Επειδή ο Θησεύς μέ άπήγαγε νά σ'αρά, νομίζεις πως πρέπει ν' άπαχθώ και δεύτερη;... Δεν μπορώ θέβαινα νά θυλώσω μαζί σου. Πώς μπορεί νά θυλώσει κανείς έναντιόν ενός ανθρώπου ο όποιος τόν αγαπά; Φτάνει μόνο ή άγάπη σου, για την όποια τόσα λόγια μου είπες, νά μ'ήν είνε προσποίηση... Καί πραγματικά άμφιβάλλω γι' αυτή... Όχι γιατί δεν έχω έμπιστοσύνη στον έαυτό μου, στην όμορφιά μου... Ήρω καλά τό πρόσσπό μου...

Μά πολλές γυναίκες καταστράφηκαν από την εύπιστία μέ την όποια άκουσαν τά λόγια των άνδρών...

»Πολλές γυναίκες υπέκυψαν...

Μά είνε τάχα τόσο σπάνιο μωργαρίτσι μιά γυναίκα πιστή στο σύζυγό της;... Γιατί νά μ'ήν είμαι κι' εγώ μιά άπ' αυτές; Είνε τάχα μοιραίο νά πάθω κι' εγώ αυτό που έπαθε ή μητέρα μου; 'Η μητέρα μου έπεσε θύμα μιάς άπατηλής μεταμορφώσεως...

»Ο Ζεύς που την έπλάναψε είχε μεταμορφωθεί σέ κύκνο μέ λαμπρό πτέρωμα...

»Ποιός θά δυσπιστούσε σ' αυτόν τόν κύκνο; 'Εγώ όμως αν έγγελαστώ, δεν θά είχα άς δικαιολογία μιά τέτοια πλάνη...

Κι' ούτε θά εύρισκα την έλπίδα που έρήκε ή λήδα άπ' αυτόν άκριθώς που την έκανε, νά άμαρτήση... Πού είνε ο Ζεύς, ο όποιος, μετά την πτώση μου, θά μ' άνούνη στην εύτυχία;

»Καυχίσαι για τη ράτσα σου, για τους προγόνους σου, για τη βασιλική σου καταγωγή...

»Ο σπύλος μέσος στον όποιο ζώ δεν λάμπει μέ λιγώτερη αίγλη από τόν δικό σου... Πρέπει τάχα νά μιλήσω για τόν Δία που είνε πατέρας μου και πρόγονος του πεθερού μου ή τόν σύζυγο της μητέρας μου Τυνδάρεω και τόν Πέλοπα, τόν γιό του Ταντάλου;...

Βέβαια, παραδέχομαι τη δύναμη τού θρόνου του πατέρα σου, για τόν όποιον είσαι περήφανος. Μά κι' ο θρόνος αυτού εδώ του βασιλείου δεν είνε καθόλου κατώτερος. Κι' άν ή Τροία είνε πιο πλούσια, αυτό όστόσο δεν την έμ-

ποδίζει νά θεωρηται ως μιά χώρα θάρβυρη.

»Όσο για τ' άναριθμητά δώρα, για τά όποια μου μιλήσες, και τά όποια θά θάνατον και μιά θέα άκούη, μάθε ότι άν θελήσω θά θγώ από τόν δρόμο της άρετής, μόνο για σένα, για σένα τόν ίδιο θά γίνω αυτό κι' όχι για τά δώρα σου. 'Εσύ μόνο μπορείς νά μέ παρασύρης, κι' όχι τά δώρα σου. Κι' άν δεν τά περιφρονήσω, αυτό θά γίνω γιατί δέχεται κανείς πάντα μ' εύχαρισται τά δώρα που του προσφέρει έν' αγαπημένο πρόσωπο. Περισσότερο άπ' τό καθετί στον κόσμο αξίζει για μένα ή άγάπη σου, ή σκέψη ότι υποφέρεις εξ αίτίας μου κι' ότι πρὸς χάριν μου διέσχισες την άπέραντη θάλασσα...

»Μά άς έρθουμε στην συζήτηση σου στο τραπέζι του σπιτιού σου, τό σπιτιού του συζύγου μου. Μη νομίζεις πως δεν την έχω αντίληψη... Πότε μου ρίχνεις ένα βλέμμα γεμάτο φλόγα που τό δικό μου δεν μπορεί νά τό βαστάξει και πότε, άρπάζοντας τό κύπελλο από τό τραπέζι άκουμπάς τά χείλη σου στο ίδιο άκριθώς μέρος που άκούμπησα και τά δικά μου.

»Πολλές φορές βλέπω τά νοήματα που μου έκανες κρυφά, μέ τά δάχτυλά σου και μέ τά μάτια σου, που έμοιαζαν μέ λόγια. Κοκκινίζω μ' αυτές τις ζωηρές έκδηλώσεις σου, από φόβο μή-

πως ο σύζυγός μου αντίληφθί τίποτε και ψιθύριζα συχνά μέ φωνή σιγαλή, μα χωρίς νά παραπονούμαι: «Μά δεν φοβάται λοιπόν τίποτε»!...

»Κι' έπειτα, μπορώ νά τό όμολογήσω, έχεις μιά σπάνια όμορφιά και καταλαβαίνω τό ότι ή κοπέλλες μπορούν νά λαχταρούν τά φιλά σου. Μά εγώ πώς νά λερώσω τη φήμη μου;

»'Επειτα, και πολλοί άλλοι νέοι μέ λαχταρούν όπως εσύ, μά αυτοί ξέρουν νά κάθονται φρόνιμα... Αυτό σημαίνει πως εσύ είσαι ο πιο τολμηρός... Άν σέ γνώριζα πριν παντρευτώ, θά μπορούσα νά σέ ξεχωρίσω ανάμεσα στους άλλους μνηστήρας μου... Μά ήρθες άργά για νά κατακτήσης ένα αγαθό που άνήκει πια σέ άλλον...

»Πάμε λοιπόν, σέ παρακαλώ, ν' άναστατώνης μιά καρδιά εύαίσθητη μέ τά τρυφερά σου λόγια... Μη μέ κάνεις νά υποφέρω, έμένα που λες πως μ' αγαπάς... Άφησέ με ν' ακολουθήσω μέ δόγμα σταθερό τόν δρόμο που μου χάραξε ή Μοίρα.

»'Η Άφροδίτη, όπως μου είπες, μέ υποσχέθηκε σ' εσένα, επάνω στο όρος Ίδα, όπου παρουσιάστηκαν μπροστά σου γυνήες ή τρεις μεγάλες θεές... 'Η μιά σου πρόσφερε ένα θρόνο, ή άλλη τις δάφνες των θριάμβων και ή τρίτη σου είπε μόνο: «Θά γίνης ο σύζυγος της Έλένης».

»Αυτά τουλάχιστον μου διηγήθηκες ο ίδιος, γιατί δυσκολεύομαι νά πιστέψω ότι ή τρεις θεές καταδέχθηκαν νά θάλουν εσένα ως έκτιμητή των θελγέτρων τους κι' ότι ή Άφροδίτη θά σου πρόσφερε ως θραυείο έμένα. Πώς μπορούσε μιά θεά νά θεωρήσει τό κορμί μου ως τό μεγαλύτερο δώρο για έναν θνητό; Αυτό ως τόσο δεν μ' έμποδίζει νά κυλακεύω από τούς επαινούς σου... Δεν σου τό άρνούμαι, ο θαυμασμός μου άρέσει. Μην έξοργίζεσαι όστόσο γιατί άργώ νά πιστέψω στην άγάπη σου... Στα μεγάλα πράγματα, ή πίστις έρχεται άργά...

»Θά χαιρόμουν πολύ αν πιστευα ότι προτίμησες έμένα από τά λαμπρά δώρα που σου προσέφεραν ή Ήρα και ή Άθηνά. 'Η καρδιά μου θάταν από αίδερό άν δεν αγαπούσε τό στήθος, όπου χτυπάει μιά καρδιά σαν την δική σου... Μά διατάζω, τρέμοντας μπροστά σ' αυτό που μου φαίνεται άδόνατο... Δεν ξέρω τά παιχνίδια της Άφροδίτης κι' ο δρόμος της άμαρτίας μου φαίνεται τρομερός...

»Εξ άλλου φοβάμαι... Ο άνδρας μου, ο Μενέλαος, λείπει στην Κρήτη, μά νομίζεις ότι αυτό είνε λόγος για νά έχης εσύ κάθε έλευθερία; Ξέρεις την παροιμία που λέει: «Τό χέρι τών βασιλέων είνε μακρύ...»

»Επίσης, μην ξεφανιάζεσαι για τι φεύγοντας ο σύζυγός μου μέ άφησε μόνη μαζί σου... Έχει έμπιστοσύνη στον χαρακτήρα μου, στη ζωή μου ολόκληρη... Άν ή όμορφιά μου τόν άηνοχη, ξέρει καλά την άρετή μου και ήσυχάζει...

»'Επωφελήσου της άπουσίας του συζύγου σου, μά λες εσύ. Μά βάσεις έτσι σέ πειρασμό και μέ τρομάξεις... Συναράζεις την καρδιά μου... Ο σύζυγός μου βρίσκεται μακριά... Έσέ, κοιμάσαι χωρίς σύζυγο... 'Η όμορφιά σου μου άρέσει και ή δική μου σέ συναρπάει... Καί ή νύχτες είνε τόσο μακρές... Άπό τώρα κιόλας τά λόγια μας συμφωνούν και ή δυστυχισμένη που είμαι! — είσαι γοητευτικός... Κ' είμαστε οί δυο μόνοι στην ίδια κατοικία... Νά πεθάνω άν όλα δεν μου λένε: «Δέξου τον στην άγκαλιά σου!» Μά μέ συγκρατεί ο φόβος του συζύγου μου... Άφού τά λόγια σου δεν μπορούν νά μέ πείσουν, γιατί δεν καταφεύγεις στην βία, ή όποια θά μπορούσε νά μ' άπαλλάξη από κάθε εθύνη; Μονάχα διά της βίας θά μπορούσες νά μέ πάρης.

»Μά τί κάθεται και λέω άνοήσιες...

»Άς πολεμήσουμε καλύτερα αυτόν τόν έρωτα που βρίσκεται ακόμα στην αρχή του. Μιά φλόγα που μόλις γεννήθηκε σβύνει εύκολα μέ λίγο νερό...

(Ακολουθεί)

Ο βασιλεύς Πάρις

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΉΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΤΟΣ;... - ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΤΟΣ;

ΞΗ'

Η δὲς ΠΑΝΩΡΑΙΑ ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ (Πειραιεύς), ἀπαντᾷ:

«Άγαπητό «Μπουκέτο» ὡς τακτική ἀναγνώστριά σου πιστὴ θαυμάστριά σου σπεύδω — ἀν καὶ λίγο ἀργά — ν' ἀπαντήσω στὸν ὥραϊόν καὶ ἐξυπνο διαγωνισμό σου. «Τὶς ὁ ἰδανικός σύζυγος καὶ τίς ὁ εὐτυχής γάμος».

Ἄ ν ο ι ξ ι ς. Τ' ἀθρόνια στὰ κλαδιά ψάλλουν τὸν πρωινό τους ὕμνον στὸν Πλάστη πού τοὺς χάρισε τὴ ζωὴ. Τὰ λουλούδια χαρῶπα γελοῦν πρὸς τὸν ὀλόχρυσό ἥλιο. Παντοῦ χαρὰ Θεοῦ.

Σὲ μιὰ ὡμορφὴ θιλλίτσα, μὲ γοῦστο ἐπιπλωμένη, ἕνα νέο ζευγάρι. Αὐτὴ μιὰ μικρὴ ἀκόμα παιδούλα, ἕνας τύπος φτιαγμένος γιὰ ν' ἀρέσει. Ἐκείνος, ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς τύπους ἀνδρῶν.

Ἐνα θερμὸ φίλημα στὸ στόμα πού δείχνει μᾶλλον τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην πού τρέφει ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον — παρὰ τὴν ἀγάπην πού τοὺς ἐνώνει. Τὸ μεσημέρι σ' ἕνα καλοστρωμένο τραπέζι — πού τὸ πλημμυρίζει ἡ εὐτυχία — ἐκείνη γεμάτῃ χαρὰ τὸν κάνει νὰ ξεχνᾷ τίς σκοτοῦρες τοῦ γομφιάς του. Τὸ γέλιο της, τὰ χάδια της, τὰ φιλιὰ της καὶ τὸ πουδασιότερον ὁ καλὸς τρόπος της (ἴσως ἀργότερα καὶ ἕνας χαριτωμένος παχουλὸς μπεμπές) τὸν κάνουν νὰ ξεχνᾷ κάθε τι δυσάρεστο πού θασανίζει τὸ μυαλό του...

Κ' ὕστερα ἀπὸ κάμποσα χρόνια σὲ μιὰ ὁμοία θιλλίτσα ἡ ἴδια σκηνή, ἀλλὰ μὲ ἄλλους πρωταγωνιστὰς, ἐνῶ στὸ θάθος ἕνα ἀσπρόμαλλο πλέον ζευγάρι παρκοιοῦθεϊ ὡς θεατὴς τὴν συνέχεια τῆς ταινίας πού εἶνε παρμένει ἀπὸ τὴν ζωὴ του. Νὰ πὼς φαντάζομαι τὴν πραγματικὴ εὐτυχία «Μπουκετάκι» μου. Ἰσὼς ἡ ἰδέε μου φανερὸν ὑπερβολικὴς ἢ ὄνειρο θεινὴς νικτὸς. Γιὰ μένα ὅμως ὁ ἰδανικός σύζυγος θὰ εἶνε ἐκεῖνος πού θ' ἀγαπήσω μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς παιδιᾶστικῆς καρδιάς μου, ἀδιαφορῶντας ἐάν εἶνε μελαχροινὸς ἢ ξανθός. Μήπως, σὲ παρακαλῶ, ὅταν ὁ μικρὸς γιὸς τῆς Ἀφροδίτης ἐτοιμάζεται νὰ πληγώσῃ μὲ τὸν αἰχμῆρόν του βέλος τοῦ θύμα τοῦ κυτᾶζει ἐάν αὐτὸ εἶνε μελαχροινὸ ἢ ξανθὸ ; βέβαια ὄχι. Ὅσο γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ γάμου, αὐτὴ, κατὰ τὴν ἰδέαν μου, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν γυναῖκα — καὶ ἀπὸ τὸν ἀνδρᾶ βέβαια — ἀλλὰ ἡ γυναῖκα εἶνε πίσω ἀπὸ ἐκείνη πού τὴν στᾶσι τῆς καὶ ἰδίως μὲ τὴν καλὴ συμπεριφορὰ τῆς θὰ κἀν τὸν ἀνδρᾶ νὰ τὴν λαχταρᾷ πάντα καὶ νὰ μὴ τὴν θαρρῇ ποτέ.

Η δὲς Α. Α. ΤΑΛΙΑ (Ζάκυνθος) γράφει:

«Ἐγὼ τὸν σύζυγό μου τὸν θέλω νὰ εἶνε συμπαθητικός, ἐργατικός, καλὸς καὶ νὰ ἔχῃ θερμὴ καρδιά. Ὅσον γιὰ τὸν γάμον ὁ εὐτυχέστερος εἶνε ἐκεῖνος πού οἱ δυὸ σύζυγοι συνειννοῦνται θαυμάσια μεταξύ των».

Η δὲς Α. Β. (Σιάτιστα) ἀπαντᾷ:

«Εὐτυχισμένος εἶνε ὁ γάμος μίᾳς ἀπελπισμένης πού κερδίζει μαζὺ μ' αὐτὸν καὶ τὴν εὐτυχία».

Η δὲς ΖΩΗ ΤΣΑΜΙΧΑ (Ἀργίριον) ἀπαντᾷ:

«Ἐμφυτὴ εὐγένεια, καλωσύνη, λίγη μὀρφωσι, σχετικὴ ὕλική ἀνεξαρτησία, καρδιά πού δὲν τὴν ἀγγίξαν καὶ δὲν τὴν ἔχουν ἐκφυλίσαι ἀμφίβολες ἡδονές. Πολλὴ ἀγάπη σ' ἕνα κανονικὸ σφιχτοδεμένο ἀνδρικό κορμὶ καὶ ποιά κοπέλλα δὲν θὰ τὴν ἤθελε; «Ἐνὰ ἴσχυο νοικοκυρεμένο σπιτάκι, πού μέσα νὰ θαυσιεύῃ ἡ ἀρμονία, ἡ ἀγάπη, μιὰ ἀγάπη πού νὰ μεγαλύνῃ σιγά, μὰ σταθερά, μαζὺ μὲ τὴν ἐκτίμησιν πού θὰ μᾶς ἐμπνέῃ τὸ πρόσωπο πού ἀγαπᾷμε καὶ νὰ ἡ εὐτυχία ἡ ἀτέλειωτη».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ἄλλαι ἀπαντήσεις.

Ἀπὸ τῆς 20ῆς Σ)θρίου π. ἔ. ἤρχισε λειτουργοῦσα μοναδικὴ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς διαπρεποῦς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, — Σύνταγμα — Μητροπόλεως 14Α — ΑΘΗΝΑΙ.

Ο κ. ΑΝΤΩΝΗΣ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ (Μεσσηνία) μᾶς γράφει:

«Άγαπητὴ «Οἰκογένεια». Ὁ λόγος πού παντρεῖσαστε εἶνε νὰ ἱκανοποιήσουμε τίς ἀνάγκες μας. Ἀλλὰ ἡ σπουδαιότερη ἀπ' ὅλες τίς ἀνάγκες εἶνε ἡθικὴ. Ἡ ἡθικὴ ἀνάγκη εἶνε ἐκείνη πού αἰσθάνεται κάθε νῦν ἀγαπήσῃ καὶ ν' ἀγαπηθῇ. Γι' αὐτὸ θὰ ἀκούσετε ἀπὸ τὸν καθεὶν νὰ σᾶς λέγῃ: «Θέλω ν' ἀγαπήσω καὶ νὰ μὲ ἀγαπήσῃ» καὶ ἂν δὲν τὸ ποῦν τὰ χεῖλη του αὐτό, τὸ λέει ἡ καρδιά του. Γι' αὐτὸ ὅλα τὰ ὄνειρά μου ἀπὸ τότε πού ἀρχισα νὰ νοιώθω τὸν ἐαυτό μου σ' ἕνα καὶ μόνο ἀποβλέπων, νὰ θρῶ μιὰ γυνίκα πού νὰ μ' ἀγαπήσῃ καὶ νὰ τὴν ἀγαπήσω. Ὡ, ὥραϊα καὶ γλυκὰ ὄνειρα, μεθυστικά, ὄνειρα πού θυβίξετε εἰς ἐκστάσιν ἀνεβάζετε σὲ οὐρανοὺς εὐτυχίας καὶ σὲ παραδείσους ὑπερκοσμίων ἀπολαύσεων! Καὶ ὅμως ἡ ἀγάπη οὐ λέγουν μερικοί, εἶνε ὄνειρο, φαντασιοληξία. Ὁ δὲχι. Ὅπως τὸ σῶμα τρέφεται μὲ τὸ ψωμὶ καὶ ὁ νῦν μὲ τὴν γνῶσιν, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ τρέφεται καὶ ζῇ μὲ τὴν ἀγάπην. Ὅπως τὸ σῶμα τὸ ζῇ ἡ ψυχὴ καὶ χωρὶς τὴν ψυχὴ νεκροῦται, ἔτσι καὶ τὴν ψυχὴ τὴν ζῇ ἡ ἀγάπη καὶ χωρὶς τὴν ἀγάπην ἡ ψυχὴ εἶνε νεκρή. Ἡ ἀγάπη λοιπὸν εἶνε ἡ ψυχὴ τῆς ψυχῆς μας καὶ ἡ ζωὴ τῆς ζωῆς μας. Ἀλλὰ ὅπως δὲν μποροῦν νὰ νοιώσουν τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ὁρμήν δὲν ἐπείνασαν καὶ ἐδίψησαν ποτέ τους, ἔτσι καὶ τὴν ἀγάπην δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν παραστήσῃ οὔτε νὰ τὴν καταλάβῃ ὅσοι δὲν τὴν ἠσθάνθησαν. Ἡ ἀγάπη εἶνε τὰ χρυσὰ κλειδιά μὲ τὰ ὁποῖα θ' ἀνοίξουμε καὶ θὰ μποῦμε μέσα στὸ μαγικὸ παλάτι τοῦ ὀνείρου καὶ εὐτυχίας. Μόνον ἡ ὡμορφὴ θαρκοῦλα τῆς ἀγάπης θὰ μᾶς φέρῃ στὸ λιμανάκι τῆς χαρᾶς. Ἀχ, ἀγάπη μάλιστα, μὲ τὸ μαγικὸ ραβδί σου μεταβάλλεις τὸν γάμο σ' ἕνα περιβόητο τέτοια λουλούδια καὶ εὐδίες, μὲ τέτοιες χαρὲς καὶ ὡμορφίαις πού οὔτε στὰ παραμύθια δὲν τίς ἔχουμε ἀκουσμένες, οὔτε στ' ὄνειρό μας δὲν τίς ἔχουμε ἰδωμένες. Ἀγάπη πού μὲ μεταμορφώνει σὲ θεῖους ἀνθρώπους, σὲ ἐπιγελοὺς ἀγγέλους, πού κατεβάξουν τὸν οὐρανὸν κάτω στὴ γῆ καὶ φέρνουν ἐν τῇ γῇ ῥάδιον μέσα στὸ σπῖτι μας, πού κανεὶς τὴ ζωὴ μας ἐνὰ πού γύρι καὶ τὴ συμβίωσιν μας μέλι-γάλα. Σ' ἕνα ἐκ τῶν ὁνείρων τὴν ἐνωσὶν τὴν ἱερὴ καὶ τὸν ἄλυτο δεσμό τῆς ζωῆς τὸν δίνει ἡ ἀγάπη. Καὶ ὅταν δυὸ σύζυγοι εἰς ἀγαπήμενοι τί τοὺς μέλει γιὰ τὸν ἕξω κόσμον; Ὅ, τι χρειάζεται καὶ ὅ, τι θὰ μποροῦσαν νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὴν θείαν Πρόνοιαν γιὰ τὴν εὐτυχίαν τοὺς τὸ ἔχουν μὲ τὸν θεὸν ὁμοιωμένοι. Μόνον ἀναφαιρέτους διπλοκλειδωμένους στίς καρδιὰς τους, τὴν ὁμόνοιαν, τὴν εἰρήνην, τὴν ἀρμονίαν, τὴν ἐκτίμησιν, τὸ σεβασμὸ, τὴν ἀμοιβαιότητα, τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ἀγάπην καὶ τίς κοινὲς σκέψεις πού συμπίπτουν σάν νὰ προηγήθῃ κάποια σιωπὴ καὶ ἐννοήσῃ τὸν ψυχῶν των. Ἡ στοργή, ἡ τρυφερότης, ἡ καλωσύνη, ἡ ἀφοσίωσις, νὰ ποῖα εἶνε τὰ γλέντια τῆς ζωῆς καὶ ἡ γιορτὴς πού μπροστά τους τὰ γλέντια τῶν ἄλλων καὶ ἡ γιορτὴς τοῦ κόσμου εἶνε παρωδία. Ἡ ἀγάπη εἶνε ἡ πραγματικὴ εὐτυχία, ἡ ὑπερκόσμιος χαρὴς, ἡ οὐράνιας εὐδίας, ἡ παραδείσιος τέρψις καὶ διασκεδάσις καὶ ψυχαγωγία καὶ ἀπολαύσις. Νὰ ποῖα εἶνε ἡ ἰδανικὴ μου σύζυγος πού θὰ μὲ ἀγαπήσῃ καὶ θὰ τὴν ἀγαπήσω.

Ο κ. ΠΑΝ. ΒΡΑΝΑΣ (Κέρκυρα) γράφει:

«Θέλω τὴν σύζυγό μου νόστιμη, ἂν ὄχι ὥραϊαν. Τὴν θέλω φωτισμένην. Τὸ σπῖτι τῆς νὰ εἶνε γι' αὐτὴ ἐκκλησία, μέσα στὴν ὁποία θὰ ἱερουργῇ.

Τὰ παιδιὰ τῆς νὰ εἶνε ὁ μεγάλος τῆς ζωῆς τῆς σκοπός.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ἄλλαι ἀπαντήσεις.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Ἄν μοῦ ἀντισταθῇ πολὺ ὅμως ; ἂν φθάσῃ ὡς τὰ ἄκρα ; τότε τί θὰ γίνῃ ; ἔλεγε μονολογῶντας. Θὰ ἔχω τὴν τόλμην ἀρᾶ γὰρ τὴν σκοτώσω ; Ἀσφαλῶς ὁ Καρδινάλιος τότε θὰ ἐπιρρίψῃ σ' ἐμένα τὴν εὐθύνην τοῦ θανάτου τῆς καὶ θὰ μὲ κρεμάσῃ !... Καὶ, ἀγχρόνως, εἶνε γνωστὸ, πὼς ὁ θάνατος τῆς Δουκίσσης θὰ ὠφελήσῃ πολὺ καὶ τὸν Καρδινάλιον καὶ τὸ κράτος... Ἀλλὰ γιατί κόβομαι καὶ τὰ σκέπτομαι αὐτά ;... Ἐμπρός... Ἀς γίνῃ ὅ, τι γίνῃ !...

Καὶ ὁ Ρασκάς μὲ ὀρμή, ἀποφασισμένος γιὰ ὅλα, ἀνοίξε τὴν πόρταν τοῦ δωματίου, πού ἦτανε μπροστὰ στὴ σκάλα καὶ μπῆκε μέσα μὲ τὸ πιστόλι στὰ χεῖρα, φωνάζοντας.

— Σταθθε ! Σὰς ἱκετεύω, κυρία μου !... Μὴ μὲ ἀναγκάσῃς σὰς σκοτώσω !...

Ἡ Δουκίσσα ἐκείνη τὴν στιγμὴ θρικότανε μέσα στὸ δωμάριον καὶ περιμένα τὴ Μαρίνα μὲ τὸν Τιμῶ.

Καὶ ὅταν μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι καὶ ἔγραφε.

Μόλις ἀκούσε τὸν θόρυβον, σήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι τῆς. Κατὰπληκτὴ εἶδε τὸν κατάσκοπον Ρασκά, νὰ στέκεται ὀρθὸς καὶ κατὰπληκτὴ τῆς πόρτας τῆς καὶ νὰ τὴν σημάδεύῃ μὲ τὸ πιστόλι του.

Ἡ Δουκίσσα πετάχθηκε ἀπ' τὴν καρέκλαν τῆς κατακόκκινῃ ἰπποπόνη καὶ ἀναγκάσῃ. Θαρραλέα ὅμως καὶ ψύχραιμη, πρὸς τὴν ἀντιπαρῶσιν τοῦ Ρασκά, πρὸς τὸν καλὸγερο καὶ μὲ φωνὴν πού ἐτρεπε ἀπὸ συγκίνησιν, τοῦ φώναξε:

— Ἐμπρός, λοιπόν, ἀδελφε !... Ἐμπρός !... Κάνε ὅ, τι ἔχεις νὰ κάνῃς ! Φαίνεται πὼς ὁ ἀφέντης σου θὰ τρελλάθῃ, γιὰ νὰ σε σκοτώσῃ !...

Ἡ Δουκίσσα μὲ θάνατον μὴν ἀπόγονον τοῦ Ρουαί-Μουζαμπόν !...

— Κυρία ! Σταθθε, σὰς ἱκετεύω, ἔλαεῖτε ὁ Ρασκάς... Ἐλάτε, ἔλατε, ἔλατε !...

Ἡ Δουκίσσα ἀνέστη ἀπὸ τὴν καρέκλαν τῆς καὶ πρὸς τὸν Ρασκά, πού ἦτανε μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι καὶ ἔγραφε.

— Ἐμπρός, λοιπόν, ἀδελφε !... Ἐμπρός !... Κάνε ὅ, τι ἔχεις νὰ κάνῃς ! Φαίνεται πὼς ὁ ἀφέντης σου θὰ τρελλάθῃ, γιὰ νὰ σε σκοτώσῃ !...

Ἡ Δουκίσσα μὲ θάνατον μὴν ἀπόγονον τοῦ Ρουαί-Μουζαμπόν !...

— Κυρία ! Σταθθε, σὰς ἱκετεύω, ἔλαεῖτε ὁ Ρασκάς... Ἐλάτε, ἔλατε, ἔλατε !...

Ἡ Δουκίσσα ἀνέστη ἀπὸ τὴν καρέκλαν τῆς καὶ πρὸς τὸν Ρασκά, πού ἦτανε μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι καὶ ἔγραφε.

— Ἐμπρός, λοιπόν, ἀδελφε !... Ἐμπρός !... Κάνε ὅ, τι ἔχεις νὰ κάνῃς ! Φαίνεται πὼς ὁ ἀφέντης σου θὰ τρελλάθῃ, γιὰ νὰ σε σκοτώσῃ !...

Ἡ Δουκίσσα μὲ θάνατον μὴν ἀπόγονον τοῦ Ρουαί-Μουζαμπόν !...

— Κυρία ! Σταθθε, σὰς ἱκετεύω, ἔλαεῖτε ὁ Ρασκάς... Ἐλάτε, ἔλατε, ἔλατε !...

Ἡ Δουκίσσα ἀνέστη ἀπὸ τὴν καρέκλαν τῆς καὶ πρὸς τὸν Ρασκά, πού ἦτανε μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι καὶ ἔγραφε.

— Ἐμπρός, λοιπόν, ἀδελφε !... Ἐμπρός !... Κάνε ὅ, τι ἔχεις νὰ κάνῃς ! Φαίνεται πὼς ὁ ἀφέντης σου θὰ τρελλάθῃ, γιὰ νὰ σε σκοτώσῃ !...

Ἡ Δουκίσσα μὲ θάνατον μὴν ἀπόγονον τοῦ Ρουαί-Μουζαμπόν !...

— Κυρία ! Σταθθε, σὰς ἱκετεύω, ἔλαεῖτε ὁ Ρασκάς... Ἐλάτε, ἔλατε, ἔλατε !...

Ἡ Δουκίσσα ἀνέστη ἀπὸ τὴν καρέκλαν τῆς καὶ πρὸς τὸν Ρασκά, πού ἦτανε μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι καὶ ἔγραφε.

— Ἐμπρός, λοιπόν, ἀδελφε !... Ἐμπρός !... Κάνε ὅ, τι ἔχεις νὰ κάνῃς ! Φαίνεται πὼς ὁ ἀφέντης σου θὰ τρελλάθῃ, γιὰ νὰ σε σκοτώσῃ !...

Ἡ Δουκίσσα μὲ θάνατον μὴν ἀπόγονον τοῦ Ρουαί-Μουζαμπόν !...

— Κυρία ! Σταθθε, σὰς ἱκετεύω, ἔλαεῖτε ὁ Ρασκάς... Ἐλάτε, ἔλατε, ἔλατε !...

Ἡ Δουκίσσα ἀνέστη ἀπὸ τὴν καρέκλαν τῆς καὶ πρὸς τὸν Ρασκά, πού ἦτανε μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι καὶ ἔγραφε.

— Ἐμπρός, λοιπόν, ἀδελφε !... Ἐμπρός !... Κάνε ὅ, τι ἔχεις νὰ κάνῃς ! Φαίνεται πὼς ὁ ἀφέντης σου θὰ τρελλάθῃ, γιὰ νὰ σε σκοτώσῃ !...

Ἡ Δουκίσσα μὲ θάνατον μὴν ἀπόγονον τοῦ Ρουαί-Μουζαμπόν !...

λέως. Νά... Ἰδοὺ καὶ ἡ διαταγὴ του... Σκεφθῆτε ὅμως, κυρία μου !... Σκεφθῆτε τὸ καλὸ αὐτὸ πού θὰ σᾶς πῶ: Τώρα πού θὰ εἰσεθε πειὰ αἰχμάλωτὴ του, τώρα μόνον μπορεῖτε νὰ συμφιλιωθῆτε μὲ τὸν Καρδινάλιον...

— Ποτέ !... ποτέ !... φώναξε ἀμέσως ἡ Δουκίσσα σταθερά, μὲ μιὰ ὑπέροχην ἀποφασιστικότητα.

— Ἐάν δὲν συμφιλιωθῆτε μὲ τὸν Καρδινάλιον, τότε θὰ συμψηφισθῆτε τοῦλάχιστον μὲ τὸν Βασιλέα !... Βλέπετε, κυρία μου, πὼς εἶμαι ἕνας δυστυχὴς ἀνθρώπος, τὸν ὁποῖο χρησιμοποιοῦν ὡς πρᾶξις τόσο ἐξευτελιστικῆς, ποταπῆς, σάν αὐτὴ πού κάνω ἐντὶ τῆς στιγμῆς. Μόνον ἕνας Ρασκάς θὰ τολμοῦσε ν' ἀπειλήσῃ μὲ θάνατον μιὰ Ρουαί-Μουζαμπόν, νὰ τῆς προτείνῃ τὸ πιστόλι καὶ νὰ τῆς φωνάξῃ κατὰμουτρα ὅτι τὴν συλλαμβάνει !...

Ἡ Δουκίσσα ἀνέστη ἀπὸ τὴν καρέκλαν τῆς καὶ πρὸς τὸν Ρασκά, πού ἦτανε μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι καὶ ἔγραφε.

— Ἐμπρός, λοιπόν, ἀδελφε !... Ἐμπρός !... Κάνε ὅ, τι ἔχεις νὰ κάνῃς ! Φαίνεται πὼς ὁ ἀφέντης σου θὰ τρελλάθῃ, γιὰ νὰ σε σκοτώσῃ !...

Ἡ Δουκίσσα μὲ θάνατον μὴν ἀπόγονον τοῦ Ρουαί-Μουζαμπόν !...

— Κυρία ! Σταθθε, σὰς ἱκετεύω, ἔλαεῖτε ὁ Ρασκάς... Ἐλάτε, ἔλατε, ἔλατε !...

Ἡ Δουκίσσα ἀνέστη ἀπὸ τὴν καρέκλαν τῆς καὶ πρὸς τὸν Ρασκά, πού ἦτανε μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι καὶ ἔγραφε.

— Ἐμπρός, λοιπόν, ἀδελφε !... Ἐμπρός !... Κάνε ὅ, τι ἔχεις νὰ κάνῃς ! Φαίνεται πὼς ὁ ἀφέντης σου θὰ τρελλάθῃ, γιὰ νὰ σε σκοτώσῃ !...

Ἡ Δουκίσσα μὲ θάνατον μὴν ἀπόγονον τοῦ Ρουαί-Μουζαμπόν !...

— Κυρία ! Σταθθε, σὰς ἱκετεύω, ἔλαεῖτε ὁ Ρασκάς... Ἐλάτε, ἔλατε, ἔλατε !...

Ἡ Δουκίσσα ἀνέστη ἀπὸ τὴν καρέκλαν τῆς καὶ πρὸς τὸν Ρασκά, πού ἦτανε μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι καὶ ἔγραφε.

— Ἐμπρός, λοιπόν, ἀδελφε !... Ἐμπρός !... Κάνε ὅ, τι ἔχεις νὰ κάνῃς ! Φαίνεται πὼς ὁ ἀφέντης σου θὰ τρελλάθῃ, γιὰ νὰ σε σκοτώσῃ !...

Ἡ Δουκίσσα μὲ θάνατον μὴν ἀπόγονον τοῦ Ρουαί-Μουζαμπόν !...

— Κυρία ! Σταθθε, σὰς ἱκετεύω, ἔλαεῖτε ὁ Ρασκάς... Ἐλάτε, ἔλατε, ἔλατε !...

Ἡ Δουκίσσα ἀνέστη ἀπὸ τὴν καρέκλαν τῆς καὶ πρὸς τὸν Ρασκά, πού ἦτανε μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι καὶ ἔγραφε.

— Ἐμπρός, λοιπόν, ἀδελφε !... Ἐμπρός !... Κάνε ὅ, τι ἔχεις νὰ κάνῃς ! Φαίνεται πὼς ὁ ἀφέντης σου θὰ τρελλάθῃ, γιὰ νὰ σε σκοτώσῃ !...

Ἡ Δουκίσσα μὲ θάνατον μὴν ἀπόγονον τοῦ Ρουαί-Μουζαμπόν !...

— Κυρία ! Σταθθε, σὰς ἱκετεύω, ἔλαεῖτε ὁ Ρασκάς... Ἐλάτε, ἔλατε, ἔλατε !...

Ἡ Δουκίσσα ἀνέστη ἀπὸ τὴν καρέκλαν τῆς καὶ πρὸς τὸν Ρασκά, πού ἦτανε μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι καὶ ἔγραφε.

— Ἐμπρός, λοιπόν, ἀδελφε !... Ἐμπρός !... Κάνε ὅ, τι ἔχεις νὰ κάνῃς ! Φαίνεται πὼς ὁ ἀφέντης σου θὰ τρελλάθῃ, γιὰ νὰ σε σκοτώσῃ !...

Ἡ Δουκίσσα μὲ θάνατον μὴν ἀπόγονον τοῦ Ρουαί-Μουζαμπόν !...

— Κυρία ! Σταθθε, σὰς ἱκετεύω, ἔλαεῖτε ὁ Ρασκάς... Ἐλάτε, ἔλατε, ἔλατε !...

Ἡ Δουκίσσα ἀνέστη ἀπὸ τὴν καρέκλαν τῆς καὶ πρὸς τὸν Ρασκά, πού ἦτανε μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι καὶ ἔγραφε.

— Ἐμπρός, λοιπόν, ἀδελφε !... Ἐμπρός !... Κάνε ὅ, τι ἔχεις νὰ κάνῃς ! Φαίνεται πὼς ὁ ἀφέντης σου θὰ τρελλάθῃ, γιὰ νὰ σε σκοτώσῃ !...

Ἡ Δουκίσσα μὲ θάνατον μὴν ἀπόγονον τοῦ Ρουαί-Μουζαμπόν !...

— Κυρία ! Σταθθε, σὰς ἱκετεύω, ἔλαεῖτε ὁ Ρασκάς... Ἐλάτε, ἔλατε, ἔλατε !...

Ἡ Δουκίσσα ἀνέστη ἀπὸ τὴν καρέκλαν τῆς καὶ πρὸς τὸν Ρασκά, πού ἦτανε μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι καὶ ἔγραφε.

— Ἐμπρός, λοιπόν, ἀδελφε !... Ἐμπρός !... Κάνε ὅ, τι ἔχεις νὰ κάνῃς ! Φαίνεται πὼς ὁ ἀφέντης σου θὰ τρελλάθῃ, γιὰ νὰ σε σκοτώσῃ !...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ ΠΕΡΑΣΕ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ...

Η χαριτωμένη Καίτη, μιά νεαρή και ξανθή «γκαρσόν» στο ρεστωράν πολυτελείας «Κρυστάλ-Παλάς», αισθανόταν κά-
θε βράδυ μιά ιδιαίτερη λαχτάρα. Έκει απέναντι, στο
γωνιαίο τραπέζι, κοντά στη τζαμωτή γαλαρία της
αίθουσας πήγαινε πάντα και καθόταν ένας κομψότατος και σο-
βαρός τζέντλεμαν.

Ήταν βέβαια σαραντάρης ο τζέντλεμαν αυτός. Τό αυστηρό
του κι' ανδρικό πρόσωπο σπάνια χαμογελούσε, κι' όμως δεν
προξενούσε φόβο. Προκαλούσε μονάχα το σεβασμό σε όσους
τον έβλεπαν και το θαυμασμό στην Καίτη, η οποία έλκυόταν
μυστικά από την επιδερμική φυσιογνωμία του άμemptου κομψό-
τητος τζέντλεμαν αυτού.

— Ούφ, νάτος πάλι πούρχεται! ψιθύρισε κάποιο θράδυ η Καί-
τη, δαγκώνοντας με πείσμα τὰ ρόδινα χείλη της και συγκριτών-
τάς με προσοχή το καρδιοχτύπι της. Θά καθήση θλοσυρός...
Θά τού πιάω τόν κατάλογο... Θά τόν κυττάξω, πιά θλοσυρός
ακόμα... Καί θά μού παραγγείλω τί θέλει, στο έπακρο πιά της
θλοσυρότητός του και της σοβαρότητός του, ο κρύος και πα-
γαμένος αυτός δανδής!

Και με παράπονο τώρα στη φωνή της, πρόσθεσε η φτωχούλα
Καίτη:

— Κι' όλη αυτή η ιεροτελεστία θά γίνη όπως γίνεται πάντα
κάθε βράδυ: Δεν θά σηκώση ούτε γιά μιά στιγμή τὰ υπερήφα-
να μάτια του, γιά νά εξακριβώση, επί τέλους, αν είμαι νέα ή
γρηγορά, ή αν είμαι άσχημη ή νοστιμούλα!

Υστερα απ' τόν περιέργο αυτόν μονόλογό της, η άτυχη και
τόσο θελκτική και χαριτωμένη Καίτη, πλησίασε τόν τζέντλεμαν
πελάτη, καταφορκισμένη.

— Χμ... Έννοια σου και θά σου δείξω έγω! είπε μέσα της, πε-
τώντας του σχεδόν απότομα τόν κατάλογο τών φαγητών.

Ο «σοβαρός» πελάτης, δεν έδειξε καμιά συγκίνηση. Πήρε γα-
λήνια τόν κατάλογο και περιωρίστηκε νά πη:

— Άλλοτε μού λέγατε και «καλησπέρα» σας, σέρ!... Γιατί
αυτός ο τρόπος άπόψε, δεσποινίς;

Και χωρίς νά δώση σημασία περισσότερη, στο αν θά τού ά-
παντούσε ή όχι η δεσποινίς Καίτη — και πρό πάντων, χωρίς νά
σηκώση τὰ μάτια της από πάνω της, ο άθλιος! — έρριξε τήν έ-
ρευνητική κι' αδιάφορη ματιά του, στον κατάλογο...

— Θά ήθελα ένα μισοψημένο μπιφτέκι, με πουμε σπανάκι, δε-
σποινίς! είπε τέλος, πάντοτε χωρίς νά κυττά ην Καίτη, η ό-
ποία είχε μείνει πραγματικά σιωπηλή απ' τὸ πείσμα
της, εν τῷ μεταξύ.

— Μπιφτέκι υπάρχει, σέρ, μὰ ο πουμε σπανάκι σῶ-
θηκε! άπάντησε ξερά η Καίτη, κρατώντας έτοιμη τὸ
καρνέ της γιά νά σημειώση τὰ φαγητά. Θέλετε πουμε
από πιτάτες;

— Όχι, δεσποινίς!... Φέρτε μου τότε «σνίτσελ» δι-
ενέζικο, γαρνιρισμένο με μανιτάρια!

— Σνίτσελ διενέζικο υπάρχει, σέρ, μὰ σώθηκαν
τὰ μανιτάρια μας!... Ξανάπε η Καίτη. Θέλετε γαρ-
νίρισμα από σπαράγγια;

— Όχι, δεσποινίς! άπάντησε ξανά ο «θλοσυρός»
τζέντλεμαν, χαμηλοθέποντας διαρκῶς, κι' άτάραχος.
Φέρτε μου τότε σούπα γαλοπούλας, με σαμπάνια
«κορντόν ρούζ»!

— Σούπα γαλοπούλας υπάρχει, σέρ, μὰ σώθηκε η
«κορντόν ρούζ»! έξακούούθησε η Καίτη. Θέλετε
σαμπάνια «κορντόν μπλέ»;

— Φωνάζτε μου τόν μαίτρ-ντ' ότέλ, δεσποινίς! εί-
πε τότε ξαφνικά θυμωμένος, αλλά πάντοτε άθροος και
ψυχρός, ο άγνωστος εκείνος τζέντλεμαν.

Η φτωχούλα Καίτη, τρεμούλιαξε... Αυτό ήταν ή
σίγουρη άπόλυσι της απ' τή θέσι
της, μόλις έρχόταν εκεί ο άμειλι-
χτος μαίτρ-ντ' ότέλ, ο άμεσος προϊ-
στάμενός της, κι' άκούγε τὰ πα-
ράπονα τού τόσο έκλεκτού εκείνου
πελάτου: Τίποτα άπολύτως «δεν
είχε σωθή» στο υπεραριστοκρατικό
αυτό ρεστωράν... Κ' η Καίτη θά
πιανόταν νά λήψή μερικά άδικαιο-
λόγητα και πολύ επιζήμια μάλιστα
γιά τή φήμη και γιά τὰ συμφέ-
ροντα τού καταστήματος!

Ωστόσο, η τρεμούλα της ή κρυ-
φή έσθυσε παρευθύς, και με άγαλ-
λάσι ξαφνική, με άνέκφραστη χα-
ρά μάλιστα, έτρεξε νά έκτελέση
τήν φοβερή παραγγελία τού πελά-
του...

— Μπιφτέκι υπάρχει, σέρ, μὰ ο πουμε σῶθηκε.

Γιατί;

Γιατί... είχε επί τέλους σηκώσει τὰ μάτια του — καστούρι-
μα, γλυκά κι' αυστηρά μαζί μάτια — και τήν είχε κυττάσει
λίγες στιγμές επίμονα, παραξενεμένος λίγο κι' άμίλητος!

Ο φοβερός μαίτρ-ντ' ότέλ ήρθε, ή φοβερή έξηγήσις έπα-
λούθησε, τὸ μπιφτέκι με πουμε σπανάκι ύπήρχε και παρα-
υχε, και...

Και ο αυστηρός πελάτης άρχισε νά τρώη με όρεξη τὸ είνυ-
μενο φαγητό του, ενώ... ή άτυχη Καίτη διετάχθη άμέσως —
στο γραφείο βέβαια της διευθύνσεως, κι' όχι μπρος στον πελά-
τη — νά παραδώση τήν ύπηρεσία και νά φύγη, τήν ίδια αὐτή
δυά!

.....

Η όρεξη περνούσαν... Μισή, μιά, μιά-μισή, δυό ώρες πέρα-
ναι... Κόντευαν μεσάνυχτα... Θόρυβος και κοσμοκωπία ή-
σαν, γέμιζαν τήν άτμόσφαιρα τού λαμπρού ρεστωράν... Πα-
λεις τουαλέτες γυναικών, κομψά φράκα άνδρών, φῶτα άσπ-
ρα φτερά πολυελαίων, ήχοι συναρπαστικού της τζάζ-μπάντ...

Ο γελούσαν, θορυβούσαν και χόρευαν εκεί μέσα, έκτός απ' τὸ
αίνιγματικό εκείνον άγνωστο: Ζαρωμένος στη γωνία του, ο
φοβός σιγά-σιγά τήν παγωμένη σαμπάνια του και τὸ θέ-
μα του κυτούσε στην όρμη, άπλάνες και δίχως έκφρασι!

Τι άναιρευόταν, άρά γε;... Τι σκεπτόταν;... Η άναιρευό-
σε;... Μονάχα ο ίδιος θά μπορούσε νά μὰς τὸ πη!

Τέλος, κάποια στιγμή πλήρωσε τόν λογαριασμό του, κι'
φυγε άνάμεσα απ' τις ευλαδικές ύποκλίσεις τών γκαρσονι-
ών... Έξω στο πεζυδρόμιο πιά, θάδισε προς τήν κομψή και πολυ-
«κούρα» τού κι' έκανε νά μη...

Μιά δειλή σιλουέτα κοπέλλας τόν πλησίασε τότε... Κά-
νε νά τού πη, μὰ ή φωνή της κόμπιασε από λυγμούς έπ-
κούς... Ο άγνωστος τήν λοξοκύτταξε... Τήν είδε νά κρα-
ναι μικρό μπόγο ρούχων στη μασχάλη της, τή νόμιζε γιά
μιά έπατίδα δυστυχισμένη και τής άπλωσε ένα νόμισμα χα-
ρι...

— Ναι, εύχαριστώ γιά τήν έλεημοσύνη, σέρ! ψιθύρισε
παραπονηρική φωνή. Πρώτα μού κάνετε ένα άφάταστο
και τώρα ζητάτε νά μ' έξευτελίσετε κιόλας!... Μπράβο
σέρ!

Ο άγνωστος ξαφνίστηκε, απ' τόν γνώριμο ήχο της φων-
ής... Σήκωσε τὸ κεφάλι του, είδε με κατάπληξι τήν ξανθή ύπαυλη
τού ρεστωράν κι' είπε:

— Έσείς έδω άκόμη, δεσποινίς;... Τι ζητάτε
τοια ώρα, στους δρόμους;... Δεν πήγατε στο
τι σας;

— Μάλιστα, ναι στο σπίτι μου! Έκανε
πονιάρικα εκείνη. Πού νά τὸ θρώ τὸ σπίτι, σέρ;
Κοιμόμουν σ' ένα δωμάτιο τού καταστήματος...
Χα εξασφαλίσει, τρείς μήνες τώρα πού ήρθα
τάραξη από τήν έπαρχία μου, ένοίκιο, φάρ-
μακα, φαγητό... Ήμουν τόσο εύχαριστημένη απ' τὸ
λεϊά μου!... Κ' ήμουν τόσο εύτυχής έπίσης...
Έτυχε σέ μένα ή γωνιά εκείνη, στην όποια
θόσατε ταχτικά και σὰς ύπηρετούσα...

Διακόπηκε από ένα λυγμό. Και πνιγνόντας
έξακολουούθησε νά λήη με θορυ-
βό μέσα μάτια, στον άγνωστο πού
κυτούσε έκθαμβός:

— Ω, ήμουν τόσο υπέρφο-
ρος γιά σὰς... Λαχταρούσα τόσο
νά σὰς κυττάζω και νά σὰς κοι-
καμαρώνω!... Μὰ έσείς, ποτέ
ρίζατε τὰ μάτια σας επάνω μου;
Έσείς, ποτέ δεν καταδεχτήκατε
κυττάδετε ένα φτωχό και περ-
νημένο πλάσμα, σάν κι' έμένα;
όρφανή σερβιτόρισσα!... «Όχι,
σποινίς» και «δεσποινίς» μού
τε με μιά ψυχρότητα πού με
νούσε στην καρδιά!...

Και φωνάζατ με πείσμα, ά-
ναχτισμένη, πρόσθεσε:

— Ποιός είσθε λοιπόν έσείς;
τέλους, πού τόσο σὰς τρέμω
κεί μέσα;... Ποιός είσθε έσείς;
με μιά λέξι σας διώχνετε
πάλι στο φτωχό και καταστρε-
τό μέλλον του;

— Δεν τὸ ρωτούσατε αὐτό,
σποινίς; άπάντησε μιλώντας
θέλα του συγκινημένος, ο
...

ΤΟΥ ΦΡΑΝΚ Ρ. ΑΝΤΑΝ

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

τὰ μεγαλ εἰτερα ἑλληνικά μουστάκια

(Άπαντούν οι κ. κ. Διον. Λαυράγκας, Ι. Γουναρόπουλος, Δημ. Γαλάνης και Κ. Καρθαίος)

Β'

Ίδου σήμερα ή συνέχεια τών άπαντήσεων περι τών πάλαι
ποτέ ιστορικών ελληνικών μουστακιών:

Ο μουσικοσυνθέτης κ. ΔΙΟΝ. ΛΑΥΡΑΓΚΑΣ μὰς λέγει:

— Μπορεί κανείς νά ξεχάση τὸ τόσο «ήρωικό» μουστάκι τού
συναγματούχου Γ. Μαυρομιχάλη, πού ήταν τὸ ζήτημα της ή-
μέρας και σύμβολον — μπορεί νά πη κανείς — της λεθεντιάς
και της άρχοντίας;

Ο ιστορικός συγγραφέας και άκαδημαϊκός κ. ΔΗΜ. ΚΑΜ-
ΠΟΥΡΟΥΛΟΥΣ μὰς άπαντά:

— Δεν είμαι σέ θέσι νά σὰς πῶ γιά τὸ ιστορικώτερο και ή-
ρωικώτερο μουστάκι, αλλά γιά τὸ... παχύτερο και λευκότερο.
Θυμάμαι λοιπόν πῶς ήταν τού συναγματούχου Τουρέτ, τόν
όποιο θά θυμούνται όλοι οί παλιοί 'Αθηναίοι, κι' ο οποίος, θ-
ταν διάταξη ή βασίλισσα 'Αμαλία νά ξυρίσουν όλοι οί αξιωμα-
τικοί τὰ ύπογείνια τους, ξυρίστηκε κι' αὐτός και παρουσιάσθη-
κε στο παλάτι με τὸ μουστάκι θαμμένο μαύρο.

Η 'Αμαλία, θέλοντάς τον έτσι τόν ρώ-
τησε:

— Τι είνε αὐτά, κ. Τουρέτ; Γιατί μαυρίσα-
τε έτσι τὸ μουστάκι σας;

Και ο αδιόρθωτος Τουρέτ άπάντησε:

— Πιναί γιά τόν θάνατο τού ύπογενείου
μου, Μεγαλειότηά!

Ίδου και ή άπάντησις τού ζωγράφου κ. Ι.
ΓΟΥΝΑΡΟΠΟΥΛΟΥ:

— Τρία μουστάκια έχω στον νοῦ μου από
τότε πού γνώρισα τόν κόσμο, γιάτί μού έκα-
ναν τήν πιό ξεχωριστή και θαυρία έντύπωσι:
Τὸ ένα είνε ελληνικό καθαρό: τού Παλαμά.
Πάντα μού έκαμε έντύπωσιν από τόν καιρό
πού τὸ πρωτοείδα, ὡς τώρα ακόμα! ξεχωρί-
ζει απ' όλα τ' άλλα. Τὸ δεύτερο είνε τού Νί-
τσι. Παλὶ μικρό τὸ έβλεπα πάντα με θαυμα-
σμό στα θείλια, στις έφημερίδες, στα περιο-
δικά. Και τὸ τρίτο, τὸ πιό σύγχρονο, αλλά
πραγματικά ήρωικό, ήταν τού Χιντεμ-
πουγκ, πού μού κινούσε πάντα τόν θαυμασμό.

Ο έν Παρισίος έγκατεστημένος 'Ελλην
καλλιτέχνης ΔΗΜ. ΓΑΛΑΝΗΣ, μὰς έστειλε
τὴν έξής άπάντησι:

— Δεν είμαι πιαρὰ μόνον ὡς τὰ δεκαεφτά μου χρόνια στην
αὐτο, ο οποίος περιεργαζόταν τώρα με θαυρία προσοχή κι' έν-
διαφέρον τὸ άγνό και θελκτικό πρόσωπο της ξανθής κι' άφελούς
μικρούλας.

Έδω κόμπιασε φριχτά ή Καίτη:

— Δεν τολμούσα! μουρμούρισε πνιχτά. Σὰς είχα δώσει μια
τέτοια θέσι στην... στην καρδιά μου, ὡστε... φοβόμουν μήπως
προδοθῶ, άν... ρωτούσα κανέναν γιά σὰς!

— Είμαι ο ναύαρχος - λόρδος Πέτερ Μάκ - Κράφτ! είπε
τότε απλά ο άγνωστος, με άνέκφραστη τρυφερότητα στο πρην
αυστηρό πρόσωπό του. Άφού δεν έχεις σπίτι, έλα στο δικό μου...

Θά πάρῃς εκεί τή θέσι της νοικοκυράς, κοντά στο μικρό παιδί
μου, τὸ όποίου ή ανάξια... μητέρα...

Δεν είπε άλλα ο ναύαρχος Μάκ-Κράφτ, αλλά πόνος κρυφός
και διαπεραστικός δάγκωσε τήν καρδιά του. Έσκυψε τὸ ὥρασι
κι' αὐστηρό κεφάλι του, άνοιξε τήν πόρτα τού αυτοκινήτου του,
έσπρωξε τρυφερά μέσα τήν έκθαμβή κι' άφωνή κοπέλλα, κάθη-
σε πλάι της στη θέσι τού σωφέρ, και τράβηξε ὀλοταχῶς γιά τὸ
μέγαρό του...

Σήμερα, ή άγνή κι' άφελής Καίτη Καίτην, πρῶν γκαρσόνι
στο «Κρυστάλ - Παλάς», είνε... μολαίδη Μάκ-Κράφτ! Έγινε ή
τυχημένη κι' άφωτισμένη σύζυγος τού ευγενικοῦ ναυάρχου, τόν
όποιον είχε εγκαταλείψει — καθῶς και τὸ παιδί της — ή πρώτη
άνδρα γυναίκα του, γιά νά φύγη κρυφά μ' έναν φίλο της...

Αθήνα. Λόγω δὲ της αὐστηρότητος τού πατέρα μου, δεν έκυ-
κλοφορούσα και πολύ έξω, ὡστε νά προσέξω και νά κρατήσω
στην μνήμη μου τὸ πιό άρειμάνιο και πιό μεγαλοπρεπές μου-
στάκι. Άλλωστε τήν έπυχή εκείνη όλοι οί 'Αθηναίοι από πόδον
και συνήθεια διατηρούσαν αλησμόνητα, γιά τούς σημερινούς
πού τὰ ξυρίζουν, μουστάκια. Οί στρατιωτικοί π. χ. ξεχώριζαν
από τὸ άρειμάνιο μουστάκι των και τὸ υπερβολικά κομικό κομ-
ψό τους ντύσιμο. Δεν θά ξεχάσω ὡμως — και σὰς τὸ αναφέρω,
άφού έπιμένετε νά σὰς ξεχωρίσω ένα — τὸ μουστάκι τού μα-
καρίτη Γαβρηλίδη: Ήταν συνηθισμένο, ὡπως όλων, με τίποτε
τὸ ξεχωριστό και τὸ ήρωικό, αλλά ξεχώριζε άμέσως - άμέσως
γιάτί άνηκε στον σοφό Γαβρηλίδη, τόν άνήσυχον, τόν επαναστά-
τη, τόν ήρωα. Τὸ μουστάκι εκείνο ένέπνεε σ' όλους, πού τὸ άν-
τικρύζαμε τότε, τόν σεβασμό, τήν ειλικρίνεια, τὸ μεγαλείο!

Αργότερα, όταν μετεφευέθην στην Γαλλία κι' άπομακρύν-
θηκα με λύπη μου από τήν 'Αθήνα, ένα άλλο μουστάκι με πα-
ρηγορούσε στην ξενιτειά μου: Τὸ μουστάκι
τού Ζάν Μωρεάς. Είχε τήν μεγαλοπρέπεια
τού σοφοῦ, τού 'Ελληνα, πού αντιπροσω-
πεύει και τιμὰ τόν τόπο του σ' άλλο μέρος.
Τὸ μουστάκι τού Μωρεάς πού τὸ διατήρησε
ὡς τὸ τέλος του και τὸ πήρε μαζί του ή-
ταν γιά μένα τὸ αληθινά μεγαλοπρεπέστερο
μουστάκι πού γνώρισα, πού εξετίμησα και
πού έσεβόμουν.

Ο ποιητής κ. Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ μὰς άπαν-
τά:

— Δεν μού έκαμαν ποτέ καμιά έντύπωσι
τὰ μουστάκια. Τουναντίον μού έκαναν καλήν
έντύπωσι τ' άμούστακα χείλη. Πάντως στην
έποχή πού ήμουν παιδί ακόμα, θυμάμαι τὸ
τρομερό μουστάκι πού έφύετο στα χείλη τού
στρατηγού Γ. Μαυρομιχάλη.

Τὰ μουστάκια είνε σημάδια της θαρραρό-
τητος.

Πολιτισμό δείχνει μόνο τὸ πρόσωπο πού
κατορθώνει νά έχη επάνω του τις λιγότερες τρίχες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Άλες άπαντήσεις.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΥΝΗΤΩΝ

ΚΑΤΙ ΗΞΕΡΕ ΤΟ ΣΚΥΛΙ

Ο Φλικάι κολακευόταν κάθε τόσο λέγοντας στους φίλους του
ότι δεν ύπήρχε κανείς άλλος κυνηγός και σκοπευτής σάν κι
αὐτόν.

— Δεν φέρουμε αντίρρηση, τούλεγαν οί φίλοι του. Είσαι!

Μιά μέρα, ο Φλικάι αποφάσισε νά πάη κυνήγι και παρακάλε-
σε έναν από τούς φίλους του νά τού δανείσῃ τὸ σκυλί του. Η
παράκλησις του εισηκούσθη και τήν άλλη μέρα ο Φλικάι ξεκί-
νησε γιά τήν έξοχή. Πύρισε ὡμως έπειτα από λίγη ώρα κατα-
φιασμένος δίχως κανένα πουλί στο σακκιδίό του.

— Τί νέα, Φλικάι; τόν ρώτησαν οί φίλοι του.

— Αὐτός ο σκύλος, τούς άπάντησε μού τάκανε θάλασσα! Μό-
λις πήγαινα νά σκοπεύω έρχόταν και μπερδευόταν στα πόδια
μου.

— Και πού ήθελες νά πάη; τού είπε ο κάτοχος τού σκύλου.

— Μήνουν εκεί ήταν σέ ασφάλεια!

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΡΙΑ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΑΤΑ

Ο Μαρσέλ Ροσέ, ύστερ' από δυό χρόνια, είχε πραγματοποιήσει τ' όνειρό του. Είχε αρραβωνιαστή τη Ροζίνα Γκρενιέ.

Η Ροζίνα ήταν μία κατ'εξοχή, δροσερή κι' όμορφη νέα. Όρφανή, δεν είχε τίποτε άλλο από τα συνηνευτικά θέλητρά της, παρά μονάχα ένα ελάττωμα: ήταν ζηλιάρα. Γι' αυτό είχε κάνει τον Μαρσέλ να περιμένει δυό ολόκληρα χρόνια ώσπου ν' αποφασίσει να δεχθί τους αρραβώνες. Νόμιζε πως ο Μαρσέλ ήταν επιπόλαιος, γυναικάς, άστατος. Κ' ήθελε να θεωρωθί πρώτα αν την αγαπούσε στ' αλήθεια κι' αν άξιζε να γίνει γυναίκα του.

Μά ο Μαρσέλ της ήταν πιστός, τη λάτρευε. Από τη μέρα που την είχε γνωρίσει, δεν είχε ξανακυτάξει άλλη γυναίκα. Όλες ή παλιές του περιπέτειες, τυφ φαινόντουσαν άνοστες, άστειες, άσημαντες.

Έκείνο το πρωί, εύθυμος, δόξαρος, θγήκε από το σπίτι του για να πάη σ' ένα φωτογραφείο του «Έτουάλ», όπου είχε φωτογραφιστή η Ροζίνα και να πάρη τις φωτογραφίες της.

«Αριθμός 99... είπε στην υπάλληλο που τον δέχτηκε. Είνε ή φωτογραφίες μιας όμορφης νέας, της αρραβωνιαστικιάς μου! Η υπάλληλος τον άφησε στο σαλόνι, χάθηκε στο εργαστήριο και ξαναγύρισε μ' ένα φάκελλο, τυλιγμένο και δεμένο με μία λεπτή κορδέλλα.

— «Ελπίζω, ότι θα μείνετε ευχαριστημένος, κύριε...» το είπε. «Η αρραβωνιαστικιά σας ε'νε' ακόμη τι' όμορφη στη φωτογραφία!»

Ο Μαρσέλ Ροσέ τήρη τό φάκελλο, την ευχαρίστησε κι' έφυγε δόξαρος. Κατέθηκε στην υπόγειο σιδηρόδρομο και μόλις κάθισε σ' ένα θάσι, ξέδ'ωσε το φάκελλο. Τά χέρια του έτρεμαν από την ανυπομονησία. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά σαν να ήθελε να σπάση. «Εθγαλε τέλος τις φωτογραφίες, έρριξε μία ματιά γωμάτη θαυμασμό κι' έκανε να τις φέρη πιδ κοντά στο πρόσωπό του, όταν ξαφνικά έρριξε μία κραυγή γεμάτη έκπληξη κι' απογοήτευση:

— Μπα! Ποιάς είνε αυτές ή φωτογραφίες;

— Είνε της αρραβωνιαστικιάς μου! το άπάντησε με λύσσα μία άραυγή φωνή.

— Ένας νέος, που καθόταν δίπλα του, είχε γίνει πράσινος από τό θυμό του.

— Πώς; άπόρησε ο Μαρσέλ. Δεν είνε δυνατόν!..

— Είνε της αρραβωνιαστικιάς μου, σ'ας λέω! το φώναξε ο άλλος. Πώς βρίσκονται σ'α χέρια σας ή φωτογραφίες της; Αυτή ή νέα είνε ή Ραυμόνδη Μπραζιέ! Θά παντρευόμμε ύστερ' από λίγες μέρες!...

Ο Μαρσέλ, ταραγμένος, έρριξε μία ματιά στις φωτογραφίες που κρατούσε σ'α χέρια του. Τό φως έπεφτε καλύτερα κι' έτσι μπόρεσε να δ'η ότι ήσαν στ' αλήθεια ή φωτογραφίες μιας άλλης, μιας μελαχροινής νέας, με λεπτά χείλη και με μικρά μάτια που αλοθωρίζαν λιγάκι. Τό περίεργο μάλιστα ήταν ότι ή νέα αυτή δεν έμοιαζε διόλου με τη Ροζίνα του.

— Σ'ας ζητώ συγγνώμη, είπε δειλά στον άγνωστο νέο. «Εγίνε κάποιο λάθος.

— Έκείνος, όμως, αντί να ήσυχάση, άγρίεψε περισσότερο. — «Α, φοβόστε τώρα και μου ζητάτε συγγνώμη! φώναξε ξεαλλος. Μά είνε άργα πια. Καζανόθα! Ποιάς ξέρει πώς ξεπλύνεψτε την αρραβωνιαστικιά μου. Μά θα μου τό πληρώσεις!...

Ο Μαρσέλ έχασε την ύπομνη του. — «Αφήστε με ήσυχο μ' αυτό τό τέρας σας! Έκανε με περιφρόνησι.

Μόλις, όμως, τελείωσε τη φράσι του, δέχτηκε δυό ήχηρά χαστούκια. Κι' έπειτα μία θροχή από γροθιές στο κεφάλι, στο στήθος, στο πρόσωπο. Οι άλλοι επιβάτες έπεσαν στη μέση για να τους χωρίσουν. Έκείνη τη στιγμή, εύτυχώς, στάθηκε ο υπόγειος σιδηρόδρομος. Οι δύο αντίπαλοι τότε άρμησαν έξω. Ο Μαρσέλ Ροσέ, για να διατηρήση την αξιοπρέπεία του, έδωσε

την κάρτα του στον έξαλλο νέο, σαν να τον καλούσε τάχα να μονομαχίσι. Έκείνος ξέσπασε σ' ένα σαρκαστικό γέλιο και έφύγε, το φώναζε:

— «Έννοια σου! Θά σ'ε ξαναθρῶ!...

Ο Μαρσέλ, με ματωμένο πρόσωπο, γύρισε στο σπίτι του. Δεν μπορούσε να πάη πίσω στο φωτογράφο μ' εκείνα τά χείλη που είχε.

— Θά περάσω τό θράδυ από εκεί... συλλογίσθηκε. Καί, έπάρη ο διάβολος την υπάλληλο που έκανε τό λάθος!... Έπειτα θά πάρω τις φωτογραφίες της Ροζίνας και θά της τις πιδ στο σπίτι. Έλπίζω, ότι δεν θά θυμώση γι' αυτή την άρσενία μου.

Πέρασε λοιπόν την ήμέρα του, θάζοντας ζεστές κομπρέσες στο πρόσωπό του και τό θράδυ, όταν διωρθώθηκε λιγάκι, έτοιμ' οθηκε να θγῆ, όταν κάποιος χτύπησε στην πόρτα του.

Πήγε ν' άνοίξη και θρέθηκε κατάπληκτος μπροστά σ'ε μία νέα, που δεν την ήξερε, μά που θυμόταν ότι κάπου την είχε δ'η.

— Κύριε, τοῦ είπε εκείνη, μόλις μπήκε στο σαλόνι του, είνα ή Ραυμόνδη Μπραζιέ!... Ο αρραβωνιαστικός μου διέλυσε σήμερα τους αρραβώνες μας εξ αίτίας σας! Τί συμβαίνει; Πού θρέθηκαν ή φωτογραφίες μου σ'α χέρια σας;

— «Α! Ήταν αυτή!... Η Ροζίνα, δη Μπραζιέ! Τώρα την άναγνώριζε. Πόσο την κολάκευε ή φωτογραφία!... Τά μάτια της δεν ήσαν μόνο αλλοιθώρα, μά είχαν και έκφρασι κακίας. Όσο για τό στήμα της, ήταν άπαίσι! Τέλος πάντων, που δεν φαινόταν στη φωτογραφία, είχε στραβά πόδια και περπατούσε σαν πάπια!

Ο Μαρσέλ είχε άπομείνει κατάπληκτος. Είχε χάσει τη μιλία του. «Όταν όστόσο συνήλθε κι' έταμύσθηκε να διαμαρτυρηθί με άγανάκτησι, άκουσε πάλι τό κουδούνισ της πόρτας.

— Με συγχωρείτε... της είπε. Κι' έτρεξε ν' άνοίξη. Ήταν Ροζίνα Γκρενιέ, πιδ όμορφη, πιδ έπιθυμητή από κάθε άλλη γυναίκα. «Α! Τί τυχερός που ήταν! Είνα μία αρραβωνιαστικιά πεντάμορφη σαν νεράιδα, κι' όχι σαν την Ραυμόνδη Μπραζιέ. Η Ροζίνα, όμως, αντί να τόν άγκαλιάση άμέσως, να τόν φιλήσει, στάθηκε μία στιγμή καχύποπτη, και τόν κύτταξε στα μάτια. «Επειτα, έρριξε μία ματιά τριγύρω της, μύρισε τόν άέρα και άπότομα, με θυμωμένη έκφρασι, τοῦ είπε:

— Αυτό δεν είνε τό άρώμα μου! Έχεις κάποια γυναίκα εδώ; Ο Μαρσέλ δυσκολεύτηκε να της εξηγήσι τί είχε συμβῆ. Πρεπε να παραλειψη τό ξύλο που είχε φάει στον ύπογειο σιδηρόδρομο, για να μη μειωθῇ σ'α μάτια της αρραβωνιαστικιάς του. Γι' αυτό, τά έχασε, και ψιθύρισε ταραγμένος:

— Ήρθε κάποια δεσποινίς για κάτι φωτογραφίες... Μία νερεξήγησις...

Η Ροζίνα δεν στάθηκε ν' άκούση περισσότερα. «Όπως ήταν ζηλιάρα, άναψε άμέσως κι' άρμησε στο σαλόνι, όπου έβρισκε μπροστά της Ραυμόνδη Μπραζιέ.

— Τί θέλετε, δ'ωδ πέρα, δεσποινίς; τη ρώτησε. Μου φαίνεται πως έχω τό δικαίωμα να τό μάθω!...

Η Ραυμόνδη είχε κάνει την καλή, στην αρχή. Τώρα όμως δεν μπορούσε πια να συγκρατηθῇ. «Επί πλέον, είχε κι' ε'να μάρτυρα...

— Αυτός ο κύριος, άπάντησε της Ροζίνας, δείχνοντας ο Μαρσέλ, μου χάλασε τό γάμο μου! Με εξέθεσε με τόν χειρότερο τρόπο! Με κατέστρεψε!...

— «Ω! φώναξε οπαρκτικά ή Ροζίνα, κατάπληκτη από προδοσία εκείνη του αρραβωνιαστικού της. Κι' άσυγκράτητη, τόν κεραυνοβόλησε με τη ματιά της κι' έφυγε για να φύγη.

— Άναίσθητε! Άδιάντροπε! τοῦ πέταξε κατάμουτρα, ζερα πως ήσαν άστατος, μά δεν φανταζόμουν ποτέ πως ή...

(Η συνέχεια εἰς την σελίδα 48)

ΤΟ «ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ»

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 31)

πάντοτε. Δεν χρειάζοταν μεγάλος κόπος για να άντιληφθῇ κανείς την ηλιθιότητα του. Χαχανίζε σε κάθε λέξι, και έλεγε κάθε λίγο και άνοστα άστεία.

Σε μια άνοησιά του, μεγαλύτερη απ' τις άλλες, ο Νταρνέ κύτταξε πρὸς τό μέρος της κ. Άρανού, σαν νάθελε να την έπικαλεσθῇ ως μάρτυρα της ηλιθιότητος τοῦ έπισκέπτου του. Η κ. Άρανού όμως δεν άπρσσε διόλου τά μάτια τοῦ ζωγράφου. Ήταν άπορροφημένη, καταμαγευμένη από την όμορφιά αὐτοῦ τοῦ νέου και τόν εκύτταζε κατάματα, με φανερό θαυμασμό.

Κι' είχε μία τέτοια αλλόκοτη έκφρασι, καθώς τόν εκύτταζε, ώστε ο ζωγράφος είχε μείνει κατάπληκτος. Άλλά δεν άργησε να καταλάβῃ την τραγική αλήθεια, που τόν έσοκάνε...

Εμπέτυσε άμέσως τη μυστηριώδη συνεινότη των δυό αὐτῶν πλασμάτων και την άμοιβαία έλξη της θάνατης νεότητος... Ήταν πραγματικά ηλιθίος ο Μαρσέλ Πορτό, αλλά πρὸς πάντας ήταν νέος και ώραίος κι' αὐτή ή διπλή γοητεία τῶν δυό νέων καταλάβαινε την προσοχή και τό ενδιαφέρον της κ. Άρανού. Εὖν' αὐτός, ο Νταρνέ κι' όταν ακόμα κατανικούσε την άντιστάσι της και την κοκετταρία της και τήν έκανε να πιστεῇ στον έρωτά του, ποτέ έν τούτοις δεν είχε διακρίνει αὐτό τό δέλεμα της συγκινήσεως καί τοῦ πόθου, που έβλεπε τώρα όλοφά...

Κι' έβλεπε ο φτωχός Νταρνέ συναισθανήθηκε την ηλικία του και την τραγική του πτώσι... Μέσα του τώρα έννοιωθε ένα συκαυλισμό άγνης καί θλίψεως... Γι' αὐτό λοιπόν ο Νταρνέ οὔδέποτε κατόρθωσε ν' άποτελειώση εκείνο τό πορτραίτο της κ. Άρανού, γι' αὐτό εκείνο ήταν τό τελευταίον γυναικείο πορτραίτο που προσπάθησε να ζωγραφίσῃ...

Δυστυχῆς μέρες άργότερα ή κ. Άρανού δεν ξαναπήγε πια στο σπίτι τοῦ ζωγράφου...

Ο Νταρνέ όμως εβύλαξε την εικόνα της και ένῶ μου την έδειχνε, τά μάτια του είχαν γεμίσει δάκρυα...

Και ο δούξ ντε Λερν, τελειώνοντας την ιστορία τοῦ φίλου του, άμέσως απ' τόν καπνὸ τοῦ τσιγάρου του, εκύτταζε στον τυγχο μελαγχολικά τόν Λερν που στο βάθος τοῦ κάδρου του, φαινόταν ότι άψηρούσε ειρωνικά, τά χτυπήματα τοῦ χρόνου...

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΓΙΑΝΝΗΣ ΤΗΣ ΘΟΟΝΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 27)

πρὸς τόν θιασό του κι' όταν μία ήμέρα μ' άκούσε να τραγουδῶ, ένθουσιασθηκε και μου έδωσε τό πρώτο «νούμερό» μου.

Επὶ τέλους! Είχα καταφέρει κάτι στη ζωή μου!... Κι' έτσι, άπὸ τότε χρόνια γυρίσι από ένα έπαρχιακό μουζίκ - χόλλ στο άλλο, όπου ήρθε ο πόλεμος και στάλθηκε στο μέτωπο. Έκει, είνα πια άνδρας και σοβαρεύθηκε. Κι' όταν, μετά την άνακαυχή, ξαναγύρισα στο Παρίσι παράτησα την έπιθεώρησι και την καμωδία για τό δράμα! Μάλιστα, ο πόλεμος, τό χαρακώμα, ή τραγική ζωή εκεί κάτω, με μεταμόρφωσαν σε δραματικό ήρωα... Κι' αὐτός ήταν ο αληθινός δρόμος μου.

Μία ήμέρα παρουσιάθηκε στο καμαρίνι μου ο μεγάλος ήθοποιος και σκηνοθέτης Φ. Ζεμπε και μου έπρότεινε να με προσλάβῃ στον θιασό του, στο «Οντέον». Έκει έσημείωσα τόν πρώτο θριαμβό μου στο «Έγκλημα και Τιμωρία». Έπαιξα τόν ρόλο τοῦ Ρασκολνίκωφ μ' ένα πρωτότυπο τρόπο που ένθουσίασε όλους τους θεατρικούς κριτικούς.

Είχα γίνει πια γνωστός στο Παρίσι. Όλοι οι θιασάρχαι με ήθελαν στο θέατρό τους. Κι' όχι μόνο αὐτοί, αλλά κ' οι σκηνοθέται τοῦ κινηματογράφου.

Ο κινηματογράφος! Τί όνειρο που ήταν για μένα... Μου άρεσε περισσότερο από τό θέατρο. Κι' όστόσο, δεν ξέρα γιατι, είχα την έντύπωσι πως δεν έκανα για την δόδλη. Η ξεχνάτε πως είμαι ένας... γίγας. Έχω ύψος 1.83 και ζυγίζω σαστά 93 κιλά.

Μία ήμέρα, όμως που μου έπρότειναν να ύποδυθῶ τόν ρόλο τοῦ Γιάννη Άγιάννη στοῦς «Αθλίου», τόση ήταν ή χαρά μου, ώστε πιστέψα ότι ο Βίκτωρ Ουγκό είχε γράφει αὐτό τό άδάμιο μυθιστόρημα, επειδή είχε προβλέψει, ότι μία ήμέρα θά ένθουσιασθῃ εγὼ τόν άξέχαστο ήρωά του.

Η έπιτυχία μου λοιπόν στοῦς «Αθλίου» είνε γνωστή. Ο ρόλος τοῦ Γιάννη Άγιάννη μ' έκανε τόσο δημοφιλή στη Γαλλία, όσο δεν είνε οὔτε ο πρόεδρος της Δημοκρατίας! Ακόμη και τα μικρά παιδιά μ' άναγνωρίζουν άμέσως και λένε τ' όνομά μου. Α! Η δόξα! Είνε όμορφο να είνε κανείς γνωστός σ' όλον τόν κόσμο. Μά, όπως είδατε, για να φτάσω στη σημερινή θέσι μου, πέρασα πολλές συμφορές και υπερνίκησα ανερίθητα έμπεδοι. Κι' έτσι σήμερα έχω μία όμορφη βίλλα, σπάνια τριανταφυλλιά, νύστιες κερασιές κι' όποτε έχω διακοπές, μπορώ να περάω με από τις πιο μεγάλες όπολαύσεις της ζωής μου: τό θέαμα μου!

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΓΚΑΜΠΡΙΩ

Η... «ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ»

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 26)

γίες μόνο λιγάκι να τ' άποφασίσει... στο τέλος όμως τά καταφέρει μία χαρά... Τώρα να ιδῆς, θά σ' αφήσουν πια ήσυχο!...

Σίγουρος ότι δεν θά τόν παρατηρούσαν πια οι άλλοι, ο Ζάν Ρουντι, ταραγμένος από τόσα νέα πράγματα που είδε και συγκινημένος ως τα βάθη της ψυχῆς του, αισθανήθηκε μία άκατανίκητη άνάγκη να κλάψῃ. Ο Μπουτάρ τό κατάλαβε και τόν παρμόνεψε, άνήσυχος, φοβούμενος, παρ' όλη την γενναιότητα που είχε δείξει μήπως λιγοψυχῇ τώρα... Βλέποντας ότι ο Ρουντι ήταν έτοιμος να ξεσπάση σε λυγμούς, σήκωσε τό δάχτυλό του στον άέρα και τοῦ είπε έπιτακτικά:

— Τά κλάματα άπαγορεύονται. Α!... θέβαια... άπαγορεύονται περισσότερο από κάθε τι άλλο... «Δεσποινίς»!...

Τό παρατσούκλι αὐτό ο Μπουτάρ τό είπε, τη φορά αὐτή, με ένα τόνο έλαφροῦ πειράγματος, που κάνει άδελφός σε μικρότερο άδελφό. Και ο Ρουντι κατάλαβε ξεαφνα ότι τά κλάματα που τόσο άφθονα τά έχυγε στο σπίτι του, κοντά στη μητέρα του, θά ήσαν σ' εκείνη εκεί την αὐλή τοῦ σχολείου, κάτι τό άνανδρο και τό δεξιολιστικό. Άναπτύσσοντας λοιπόν όλη την ενεργητικότητα του, κατάπιε τά κλάματα του και δεν έχυσε παρά μόνον δυό διακριτικά δάκρυα, τά όποια δεν έτρεξαν σ'α μάγουλά του, οὔτε καν στις θλεφαρίδες του, αλλά ξαναθυβίστηκαν κρυφά σ'α μάτια του...

Και ο Μπουτάρ, που εξακολουθοῦσε να τόν κυττάζῃ σοβαρά, τόν έπεδοκίμασε με ύφος εύχαριστημένο και έμπερο: — Μπράβο!... Πολύ καλά... Δεν φαίνεσαι καθόλου... Πονεῖ κανείς, περισσότερο έτσι, όταν κλαίῃ από μέσα του, αλλά έτσι μόνο έχουν τό δικαίωμα οι άντρες να κλαίνε!... Δεν έχω δίκην Ρουντι!

Και ο Ρουντι, από την ήμέρα εκείνη έμαθε να κλαίῃ και να φαίνεται σαν άντρας!...

ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΟΛΕΥ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΤΟΛΣΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 53)

χει έξωτερωκά πολύ άθλιο και από τις φωνές του φαίνεται ότι είνε μεθυσμένος. Έπιμένει ότι εσεις τόν γνωρίζετε προσωπικάς. Έλάτε να τόν ιδῆτε, διότι δεν έννοῖ να φύγη απ' την πόρτα...

Ο Διευθυντής κατέθηκε γοήγορα τη σκάλα, και μόλις εφθασε στην είσοδο τοῦ θεάτρου, άναγνώρισε τόν Τολστόι, ο οποίος φορούσε μία χωριάτικη μπλούζα, καπέλλο μουζίκου και παπούτσια απ' εκείνα που φοροῦσαν οι πιο φτωχοί χωρικοί της Ρωσίας!

Ο Τολστόι πέθανε τό θράδυ τῶς 20ῆς Νοεμβρίου τοῦ 1910. Τρεῖς ήμέρες ύστερα απ' τό θάνατό του, ο Τσάρως Νικόλαος II έγραψε στην Αυτοκράτειρα μητέρα του:

«Ο Τολστόι πέθανε δεν ύπόχει πια. «Όλη ή Ρωσία μίλει άπό μα γι' αὐτόν και ο τύπος είνε γεμάτος από άνεκδότα της ζωῆς του. Εὖν' αὐτός ο θάνατός του ύπὸρξε ξαφνικός, ο δε ένστικτικός τόν γοηγορός. Αὐτό εβόλαβε πολλά έπεισόδια στις λαϊκές τάξεις. Την κηδεία του άκολούθησαν πολλοί διανοή ύπαδοί του, όσα προέλαβαν και έβρεσαν εργαζόμενους στη Γισσάνγια Πολιάνα».

Παράλληνως με την έπιστολή αὐτή τοῦ Τσάρου, όλος ο τύπος της Πετροουπόλεως, έγραψε την ίδια ήμέρα:

«Ο θάνατος τοῦ Τολστόι βόηθε σε πένθος όλη τη Ρωσία. Όλοι μας δακρυοσπένει, σκεπόμε σήμερα επάνω στο ναῖο τάρου τοῦ μεγάλου, τόν άγαπῶτο μας νεκρό και προσευχόμεθα για την άνάπασι της υπέρτατης ψυχῆς του».

Η άγωνία και τό βαρύ πένθος για μία τέτοια ύπόλεια είνε ξεχωρισμένα σ'α πρόσφατα όλων τῶν Ρωσών.

Η μνήμη του θα μείνῃ σ'αίς αἰῶνες τῶν αἰώνων».

ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ ΤΗΣ ΟΝΤΡΕΤ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 4)

γιο. «Όταν είδα αὐτή την κωμωδία, τῶς οὔτε αὐτές κοινοῖνες γαί τό άσπρο κρεβάτιάκι της ζωῆς μας, άμέσως θυμηθήκα τη περσινή μου. Κι' είδῶς, χωρίς να τό θέλω, ήμυνα να συγκινηθῶ τό πολύ μου τραγουδῶ... «Μη με ξγνάς» θυμάσαι...

Ανάστανε δαδύ. Η σκηνή τῶν έπινε, τοῦ έκοβε τη φωνή. Με μεγάλη προσπάθεια, σκεδόν με δία, συνέχισε πιδ σιγανά:

— «Αν έβλεπα την Όντρετ όρθή, μπροστά μου, ίσως γα την γυποῦσα. Έτσι όμως καθώς την είδα ξαπλωμένη, δεν είχα πια αὐτό τό θάρος, άφοῦ άλλωστε κι' εκείνη μόλις μ' αντίλασε μου μίσησε τόσο νηικά:

— «Ω! μπαμπά μου... καί μου μπαμπά... τραγουδῶ μου τῶν λίγα... Νανούρισε με... Νάξερε πῶς καλὸ θά μου γάνη...

Όταν άκουσα τά λόγια αὐτά, άδεια τά χείλη μου άρμησαν να αγοραγορῶνται τό παλὸ εκείνο, τό δυναμένο μου τραγουδι... και τῶ νανούρισα, την νανούρισα νηικά... πῶς νηικά...

Και τόρα σιωπή. ταμπονιά... Ας φύγωμε άμέσως σιγά, προσεγτικά...γιατί μου φαίνεται πῶς ή κορούνα μας κοιτάει...

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 3)

τρόσωπο θα μπορούσε να μάς βοηθήσει...

— Και ποιο εινε αυτό το πρόσωπο; απόρησε ο Τζόν.
— Η λαϊδή Τσέστερ, τ' άπάντησε μ' άπάθεια ο ψυχίατρος. Μόνο αυτή ή γυναίκα θα έκανε καλά τόν φίλο σας.

Ο Μπουλιν έμεινε σκεπτικός. Άλήθεια, ή λαϊδή Τσέστερ ήταν μία υπέρβολικά ρωμαντική και πονετική γυναίκα. Ίσως θα δεχόταν να τούς βοηθήσει να σώσουν τόν φίλο του. Και στην άπελπισία του κάθισε και τής έγραψε ένα συγκινητικό γράμμα. Η άπάντησής φυσικά δέν άργησε να έρθη. Η όμορφη λαϊδή άκουσε τήν παράκλησι του Μπουλιν. Έγραφε μάλιστα ότι αυτός ο έρωσ του Τσάρλυ τήν είχε συγκινήσει να λαμβάνη κι' ότι έπειτα από λίγο πού θα γύριζε στο Λονδίνο θα ήθελε πολύ να γνωρίσει αυτόν τόν τόσο άφώτιστο θαυμαστή της.

Κι' από εκείνη τήν ήμέρα ο Τσάρλυ άρχισε να λαμβάνη κι' από ένα ευγενικό και τρυφερό γράμμα. Η άλήθεια εινε ότι ή λαϊδή Τσέστερ διασκέδαζε μ' αυτήν τήν τόσο ρωμαντική περιπέτεια. Έπειτα όμως από λίγον καιρό άρχισε να νοιώθη κάποια συμπάθεια γι' αυτόν τόν άγνωστο καλλιτέχνη πού τής έγραφε τόσο αίσθηματικά γράμματα. Και μία μέρα κατάλαβε ότι κι' εκείνη τόν είχε αγαπήσει με έναν παράφορο έρωτα. Και όπως ήταν συνηθισμένη να μη κρύβη τά αίσθήματά της, δήλωσε με ειλικρίνεια στον άνδρα της:

Μου φαίνεται ότι έπαυσα να σ' αγαπώ. Καλύτερα λοιπόν θα ήταν να πάρουμε διαζύγιο.

Και πράγματι, χάρισε από τόν σύζυγό της και γύρισε στο Λονδίνο. Άνυπομονούσε να γνωρίσει τόν άνθρωπο πού τόσο τήν είχε έρωτευθεί. Ο Τζόν προετοίμασε τόν Τσάρλυ γι' αυτήν τήν δυνατή συγκίνησι πού θα δοκίμαζε. Και ύστερα άφησε τήν λαϊδή Τσέστερ να έπισκεφθ τόν έρωτευμένο ζωγράφο. Ο Τσάρλυ δέν πίστευε στην εύτυχία του. Εσφίξε τήν όμορφη λαϊδή στην άγκαλιά του τρελλός από τήν μεγάλη του χαρά.

— Αυτό τ' όνειρό μου, τής δήλωσε ποτέ δέν είχα τολμήσει να τ' ζωγραφίσω. Ήταν κάτι πού ξεπερνούσε τήν φαντασία μου. Ήταν ένα έργο του μεγάλου έρωτός μου.

Και φίλησε τρυφερά τήν λαϊδή Τσέστερ, τήν μοναδική γυναίκα πού είχε αγαπήσει και ή όποία ύστερα από λίγο θα γινόταν σύζυγός του και θα τόν έφερνε πάλι στον κόσμο, πρὸς τήν χαρά τής ζωής!

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΟΒΕΡΜΑΝ

ΤΡΙΑ ΑΡΡΑΘΩΝΙΑΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 46)

ροδες να με άπατήσης μ' ένα τέτοιο πλάσμα!...

— Σ' έξορκίζω, Ροζίνα, στάσου! ούρλιαξε με άπόγνωσι ο Μαρσέλ. Άκουσέ με! Ήρθε να πάρη τις φωτογραφίες της...

Μά ή Ροζίνα, αντί ν' άπάντησ, τού χτύπησε τήν πόρτα στά μούτρα.

Ο Μαρσέλ σωριάσθηκε μισολιπόθυμος σέ μία πολυθρόνα. Ένας κρύος ιδρώτας τόν είχε περιούσει.

— Με κάνετε να μάλώσω με τήν άρραθωνιαστικά μου! στέναξε.

Η Ραυμόνδη, δλόχαρη, έρριξε μία κραυγή θριάμβου:

— Θαυμάσια! Θαυμάσια! Κι' έμένα μ' άφησε ο άρραθωνιαστικός μου. Θα παντρευθώ με λοιπόν κι' έμεις για να τούς εκδικηθώμε!...

Τό διαμέρισμα τού νέου τής άρεσε. Έβγαλε τὸ καπέλλο της, έρριξε τὸ μαντώ της πάνω σὸ ντινάνι και γονάτισε μπροστά σὸν άτυχο Μαρσέλ.

— Πού... με είχες δει, άγάπη μου; Μ' αγαπᾶς από πὸλὸν καιρό; τὸν ρώτησε.

Μά εκείνος δέν είχε πειᾶ οὔτε τήν δύναμι ν' άνοιξη τὸ στόμα του. Τὸ μοιραίο τὸν είχε συντρίψει. Κι' άρραθωνιάσθηκε τή Μπραζιέ...

ΜΠΕΡΝΑΡ ΝΑΜΠΟΝ

ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙ' ΤΑ Κ'ΤΑΛΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 40)

χωρίς τὰ χτυπήτᾶ του άμφια και διάθεσε ένα χαρτί, τὸ «εξαφοριστικό» σὸν νοῦο τὸ πλῆρωμα, πὸν από τήν άγωνία, οὔτε άναπνοή δέν έπαυε:

Σύντομο και λιγλόλογο, σάν στρατιωτική διαταγή τὸ «εξαφοριστικό» αυτό:

«Ηπειδὴ ή Καραγιώργους, ίέχασι τὰ κ'τάλια κ' ίέβγαλι άφουρισμό.

Κι' ήπειδὴ ή Καραγιώργους, ήρθηκε τὰ κ'τάλια τ' πάει πὸν οὐ άφορισμός»!

Και έτσι άποκατασταθήκανε τὰ πάντα κ' ήούχασαν οί χωρικοί κ' ήούχασε κι' ο "Αδης, ή Γη και τὸ στερέωμα, πὸν είχανε για τὸν Καραγιώργου τὰ κουτάλια έπιστρατευθῆ για μία στιγμή...

Ήσυχαι τὼρα κ' οί χωρικοί ξαναβῆκαν τήν παλιά ζωή τους. ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.

ΕΝΑΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 35)

Οί επιβάτες έσπευσαν άμέσως να πληροφορησουν τόν επιβαλῆς τὸν άποσπάματος, ότι είχαν αίχμάλωτο μέσα σὸν τὸν Γαλαρικό.

Στὸ άκουσμα αυτό ο επί κεφαλῆς τὸν άποσπάματος χαίρεται πολύ και τούς ζήτησε να του τὸν παρυδώσουν για περισσά ασφάλεια, εκείνος δὲ εις ἀντάλλαγμα θὰ τούς έδινε μία δειξί για να μπορέσουν να ζητήσουν απ' τις άρχες τήν άπόδοή.

Ο Γαλαρικό δέν έφερε καμιά δυσκολία σ' όλη εκείνη διαδικασία. Ζήτησε μόνο να τὸν επιτραπῆ ν' αφήσει ένα ματάκι στην κυρία ντὲ Καστελμπάρκο...

Πράγματι πήρε ένα κομμάτι χαρτί, έγραψε μερικές λέξεις, τὸ έδωσε στην άρραία συνταξιδιώτισσά του παρακαλώντας να τὸ διαβάσῃ, μόνον όταν τὸ άμείξει θὰ προχωρούσε ένα μετρο παρακάτω.

Άποχαίρετηθήκανε και άποχωρίστηκαν. Τὸ ταχυδρομείο μάξι συνέχισε τήν πορεία του και οί χωροφύλακες με τὸν μάλωτὸ τους προχώρησαν πρὸς τὸ αντίθετο μέρος.

Πιστὴ στην υπόσχεσί της ή Κορίνα ντὲ Καστελμπάρκο ταν τὸ άμείξει προχώρησε δυο-τρία χιλιόμετρα, άνοιξε τὸν μα πὸν της είχε δώσει ο Γαλαρικό και με ένδόμυχη εὐχαρσία, διάβασε τὰ έξῃς:

«Μην άνησυχείτε για μένα. Οί συνταξιδιώτες σας δέν έκαναν να θριάμβω. Εγὼ καλύπτω πρὸς τὸ λιμῆρι μου με τὸς σφαίρες μου, πὸν τὸς είδοσῆσα να μεταμεισθῶν σὲ χωροφύλακες. Μπορέσουν να με άπελευθερώσουν χωρὶς να κυθῆ αἷμα! Σε τὸν τὼ και εύχομαι κάθε εύτυχία.

ΤΑΛΑΡΙΚΟ

ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 6)

Ύστερα έγειρε στην πολυθρόνα της μισολιγοθυμισμένη, έχοντας πειᾶ τήν δύναμι, παρὰ να μουρμουρίζη άδύνατα με ίκετευτική πνοή.

— Συγχωρήστε με!...

— Σᾶς συγχωρῶ... Σᾶς συγχωρῶ!... ψιθυρίσει ο Ζαν, χωρίς κανένα διαταγμό, μ' ένα αὐθόρμητο κίνημα τής και άπλοϊκής του καρδιάς...

Και τὸ είπε αυτό άμέσως, σχεδόν αὐτοστιγμει, έτσι για τὴν κἀνή να υποφέρῃ, έξ αιτίας του, οὔτε ένα λεπτό, ή γυναίκα τή πὸν τόν είχε βασανίζει τριάντα δλόκληρα χρόνια...

Τή στιγμή εκείνη, χτυπήματα άκούστηκαν σὲ μία από τῶν γάλες πόρτες. Η καμαριέρα ξυναπαρουσιάστηκε, δώδησε γυρα τὸν Ζανθάλ στον σκοτεινὸ διάδρομο και τὸν άφησε ὡρα πολλή, σάν τρελλό, χαμένον σὸ πὸν σκοτεινὸ όνειρο, σπου πάλιν ή ίδια τὸν κατέβασε κάτω.

Στην είσοδο ο Ζανθάλ βρέθηκε πλάι σὲ τέσσερους άδελφους, τὸν κύριο Έρμενζέ και τρεις γιατρούς.

Ο Έρμενζέ έλεγε:

— Σ' όλη της τή ζωή, τήν προφυλάξαμε και απ' τις πρὸς κρότερες συγκινήσεις... Ὡστόσο φαίνεται πὸς πρὸ δόλῳ, στη κάποιον μεγάλο κλονισμό, πὸν τήν πλῆγωσε καίρια, τήν σκότωσε...

Και ο Ζανθάλ σκεπτόμενος ότι τή συγκίνησι αυτή τήν προκαλέσει ο ίδιος με τήν παρουσία του, αἰσθάνθηκε για τή φορά, στη ζωή του να τὸν δονῇ και να τὸν συγκλονίσει μεγάλη άνατριχίλα τὸν έρωτος...

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΙΑΣ ΝΥΧΤΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 9)

αὐτὸν τὸν δρόμο, στην ηλικία πὸν εἶνε...

— Ποιὰν ηλικία; άποκρίθηκε ο δήμαρχος σκασμένος σὸν λια... Δέν εἶνε οὔτε τριάντα χρονών! Δέν τὰ ξέρετε; Εἶνε άφισοθῆ σὲ γέρο, γιὸ να μη τὸν άναγνωρίσουν... Έτσι νομίζω, μὰ μόλις έφτασε σὸ Βέλγιο, κι' έβγαλε τήν περὶ του, ο γυιὸς μου βρέθηκε μπροστά σ' ένα νεο κι' όμορφο ληκάρι...

— Α!... ψιθύρισε κατακόκκινη ή Νανίνα.

Και τήν ίδια στιγμή, χωρίς να θέλῃ, στην άνάμνησι τὸν έρωτικών στιγμῶν πὸν πέρασε μαζί του, ή Νανίνα έδάκρυσε έδάκρυσε πικρά!...

Άλλοίμονο, ποτέ πειᾶ ίσως δέν θὰ τις ξαναζῶσε, δέν ξανάβλεπε τὰ άρραία του μάτια...

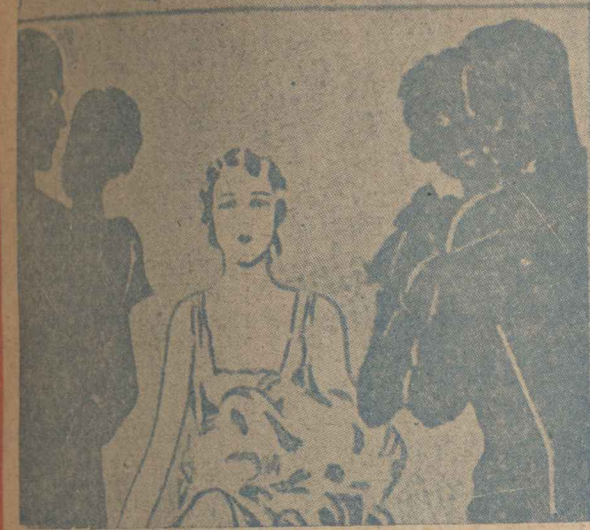
Όταν ο κόμης ντὲ Φρεμπά, γύρισε σὸ 1815 μαζί με θασυλέα Λουδοβίκο 18ο, ήταν πειᾶ ώριμος στην ηλικία και γκριζα μαλλιά.

Έφρόντισε άμέσως να πληροφορηθῇ τὸν πογίνε ή δεσποινὶς ντὲ Σενιέλ... Κι' όταν έμαθε πὸς ήταν τὰ έλεύθερη, πήγε και τήν είδε, τή βρέθηκε έλκυστική άκόμα δλα τὰ σαράντα χρόνια και τήν πήρε γυναίκα του.

Έτσι πραγματοποιήθηκε για τή Νανίνα τὸ όνειρο τῆς τῆς Ὑπαπαντῆς...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΑΛΕΞ

Καὶ Ἦμην Ἀξιολύπτῃ

— Δὲν εἰνῶρίζα διατὶ συχνά δέν μ' έπρόσεχαν, ένῶ αἱ άλλαι νέαι είχαν θαυμαστά. Όταν μίαν ήμέραν ήκουσα τήν συζῆτησι δυο εκ τὸν φίλων μου:

— Κρίμα να έχῃ μύτη γυαλιστερή και λιπαρόν πρόσωπον... θὰ ήτο άλλως πολύ άρραία.

— Να, θὰ ήθελα πολύ να τῆς συστήσω τήν χρῆσιν τῆς Mousse de Crème. Η κοινή πούδρα δέν άξίζει τίποτε.

Καὶ μου έλεγε ότι άμιλοῦσαν για μένα. Τήν ίδια ήμέρα ήρώτησα τὸν φαρμακοποιό μου τί εἶνε ἡ Mousse de Crème.

Μου εξήγησε ότι εἶνε μία κρέμα άνωτέρας ποιότητος κτυπημένη εις πολύ έλαφρόν άφρό σάν τὸ πτερό, και άνακατωμένη κατόπιν με τήν πούδρα. Άφαιρεί ο λωσθιδιου τήν γαλάδα τῆς μύτης και τὸν προσώπου και κάμνει τήν πούδρα να κρατᾶ δλόκληρον τήν ήμέρα, παρὰ τήν έπίδωσιν τήν προερχομένην από τὸν χυρόν και τὰ σπῆρ. Εἶνε έκτακτον τωνατικόν δια τήν έπιδερμίδα και έτ' πλῆον τὸνώνει τούς ίστούς, χωρὶς να φράζῃ τούς πόρους. Και τώρα, έχω πάντοτε έπιδερμίδα γλυκεία, καθαρά και λεπτήν, όπου τήν ζηλεύουν αἱ δεσποινίδες και τήν θαυμάζουν οί άνδρες.

Εἶπὸς τριῶν έβδομαδῶν έχω τρεῖς προτάσεις γάμου. Καθένας από τούς ύποψηφίους μου λέγει ότι εκείνο τὸ όποιον πρὸ πάντων τὸν έμάγευσε ήτο τὸ γυμνευτικό μου γράμα.

Σ η μ ε ι ω σ ι ς: Η Mousse de Crème εἶνε άναμεμιγμένη εις τήν πούδρα Τ ο κ α λ ὸ ν κατὰ μίαν μέθοδον πιντεταρισμένη.

Κάθε γυναίκα δύναται τώρα να στολισθῇ με νέα δροσά και έκπληκτική άραιότητα άκόμη και εις τὰς χειρὶστας περιπτώσεις γυαλιστῆς έπιδερμίδος. Δοκιμάσατε τήν πούδρα Τ ο κ α λ ὸ ν και δέν θὰ θελήσετε ποτέ καμμίαν άλλην.

Γεν. Άντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, δδὸς Πραξιτέλους 42, Αθήναι.

VANISENIG CREAM - COLD CREAM LEMON CREAM DE

JOHN'S

Εἶνε τὰ καλλυντικά, τὰ όποία χάρις στην άπαράμιλλη ποιότητά των, χρησιμοποιούνται άποκλειστικῶς από όλες τις κυρίες και δεσποινίδες πὸν ενδιαφέρονται πραγματικά για τήν ώμορφία των.

Πωλοῦνται σὲ όλα τὰ καλά μωροπωλεία, φαρμακεία και σὲ μεγαλύτερα έμπορικά καταστήματα.

ΚΥΡΙΕΣ εἰν θέλετε να ἔχετε γρηγορα κατάσπρα και γυαλιστερά δόντια ακολουθήσατε τή συμβουλή μου.

Μεταχειρίζεσθε αυτή την ειδική οδοντόκρεμα ή όποία αφαιρεί τις κίτρινες κηλίδες.

Σεις πὸν φοβείσθε να γελάσετε, μάθετε ότι τὰ θαμὰ και κιντρινόμενα δόντια μετασχηματίζονται άμέσως σὲ κατάσπρα και γυαλιστερά, άληθινά μαργαριτάρια, χάρις εις τήν ΚΟΛΥΝΟΣ.

Τ' άποτελέσματα εἶνε άπροσδόκητα. Ένα μόνο βούρτσισμα με ΚΟΛΥΝΟΣ επί ξηρᾶς πηκτρᾶς.

Θά σᾶς πείση περὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς άντισηπτικής αὐτῆς κρέμας. Η ΚΟΛΥΝΟΣ χρησιμοποιεῖ συστατικά πρῶτης ποιότητος μή

λαμβάνουσα ὀπ' ὀψιν τήν τιμῇ αὐτῶν.

Με μία καταπληκτική ταχύτητα τὰ δόντια σας θὰ πάρουν μία καινούργια λάμψη και λευκότητα πὸν δέν είχαν ποτέ, τὰ δὲ οὐλα σας θὰ έξυγαιανθῶν. Βεβαιώσατε σεις ή ίδιες τὸ καταπληκτικὸν άποτέλεσμα τῆς ΚΟΛΥΝΟΣ.

Από σήμερα χρησιμοποιοῦσατε τήν οδοντόκρεμα

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΕΖΗΣ ΑΘΗΝΑΙ

Ο ΧΕΙΜΩΝ ΕΦΘΑΣΕ ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ!

ΠΡΟΣΕΛΤΕ ΚΑΛΗ!

Θέλετε να γίνετε περιζήτητοι σὲς συναναστροφάς, να προεξηγήτε θαυμασμών και κατάπληξιν; Μάθετε να κάμετε παιγνίδια ταχυδακτυλουργίας, πειράματα ύποβολῆς, άπνευσμοῦ, πνευματισμοῦ, τηλεπαθείας, μελετώντες τὸ βιβλίον «Ο Γόης τὸν συναναστροφῶν».

Δρχ. 25 γραφείον Ἀνάπτυξης, Κολοκοτρώνη 27 Αθήναι

Και πρὸς απ' όλα θαμπε μο και σας τὰ περὶνα σας φορέματα με τὰς ιδεώδεις Γερμανικᾶς θαμὰς

ARTI και θὰ γίνων καινούργια και μόδερα και οὔδεποτε θὰ διακρίνωνται ως θαμμένα. Δέν εἶνε ο ε κ λ α η α, εἶνε πραγματικῶς.

Λαμβάσατε και θὰ πεισθῆτε. Αἱ θαμὰς ARTI οὔδεποτε ξεδάφουν οὔτε και έπαφῶν σὸν φόρεμα τήν παραμικράν φθοράν. Οὔδεποτε

ώμως να δέχεσθε να σᾶς δίδουν θαμὰς γυῖα με τήν δικαιολογίαν ότι και αὐτὰ εἶνε μάκρας ARTI δότι θαμὰς ARTI γυῖα δέν ύπάρχουν

παρὰ μόνον εις πακετίδια με τήν μάκα ARTI. Πωλοῦνται σὲ φαρμακεία και έμπορικά καταστήματα.

Αθήναι - δδὸς Λέγκα 21α Θεσσαλονίκη - δδὸς Ἑρμοῦ 16.

3 ΗΜΕΡΕΣ
ΕΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΑ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ "ΥΓΕΙΑ."
ΚΙ 'ΑΠΕΚΤΗΣΑ
Τ'ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΣΤΟΜΑ

TMHMA

ΚΑΤΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ

Όσοι αγοράζετε το «Μπουκέτο», το «Θεατή», το «Πάνθεον», την «Εβδομάδα», την «Ατλαντίδα» και όλα τα περιοδικά, δέν θά συμ πληρώσετε ποτέ την ευχαρίστησιν και την απόλαυσιν που σας χαρίζουν αν δέν παρακολουθήσετε και τὰ συναρπαστικώτερα, γοητευτικώτερα, και άφαντάστου πλοκής και μυστηρίου άναγνώσματα που δημοσιεύονται στο

«ΚΑΛΙΤΕΡΟ»

Η άφθαστες και συγκλονιστικές περιπέτειες των πλέον περιφημών

ΚΟΥΡΣΑΡΩΝ

δλων των Θαλασσών.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΩΝ

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΩΝ

με τὰ στοιχεία της φύσεως προς άπόκτησιν ΑΜΥΘΗΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ κρατούν αιχμάλωτον και τόν πλέον δύσκολον άναγνώστην.

Αυτήν την εβδομάδα αρχίζει στο

«ΚΑΛΙΤΕΡΟ»

ένα συναρπαστικόν έρωτικόν ρομάντζο, γεμάτο ποιήσιν, γεμάτο τρυφερότητα άγωνίαν και πόνον. Ένα ρομάντζο πάθους, λατρείας περιπαθείας, μιά ιστορία της καρδιάς από τις πλέον δραματικές.

Τό νοϋ σας λοιπόν!... Δέν πρέπει νά μείνη δεσποινίς... Δέν πρέπει νά μείνη κυρία... Δέν πρέπει νά μείνη νέος, που νά μη διαδόση τό έρωτικό άριστούργημα του «Καλλιτέρου».

ΑΠΟ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

ΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΛΑ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 18 — ΤΗΛ. 26.369

ΑΘΗΝΑΙ

Διαίρεται εις τρία τμήματα:

ΓΜΗΜΑ ΚΥΡΙΩΝ με όλα τα τεχνικά μέσα που διασφαλίζει άρτιωτάτην εμφάνισιν.

ΤΜΗΜΑ ΑΡΩΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΥ—ΚΑΛΥΝΤΙΚΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΚΟΥΡΕΙΟΥ ΑΝΔΡΩΝ

Μιά απλή έπισκεψις για δοκιμή θά σας πείσθι ότι Αύγουλας κατάρθωσε, κατόπιν των επανειλημμένων έπισκέψεών του στο Παρίσι, νά ιδρύση ένα σουπερ—μοντέρν κομμωτήριον.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΗ ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ

(Στάσις Χρυσάκη, τετράγ. 12ον άρ. 19—τηλ. 937)

Ο ΑΥΓΟΥΛΑΣ

έγκαινιάζει τό νέο του κομμωτήριον με τὰ τελευταίον μηχανήματα και όλα τὰ κομφορ. Μην παραλείψετε νά χρησιμοποιήσετε τὰ βερνίκια του δνύχων

Λ' ECLAT

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΜΟΥ 4 ΓΟΝΙΑ
• ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙΣ-ΒΟΥΛΕΣ ΓΟΝΙΑ
Λονδίνον, Αλεξάνδρεια, Κάιρο, Παρίσιον, Λειψία.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ

ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

Έξεδόθη εις 7ην έκδοσιν συμπληρωθείσα με πλείστας νέας συναγάς Μαγειρικής και Ζαχαροπλαστικής, και πλουτισθείσα με πληθύναν χρωματιστών πινάκων και των εικόνων.

Πωλείται εις όλα τὰ βιβλιοπωλεία πολυτελώς δεμένη δρχμ.180.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ, πατρός

“Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ”

16 Ιανουαρίου 1936

«Μπουκέτο» — «Θεογένεια»

53

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΤΟΛΣΤΟΪ

(Έπ' ευκαιρία της 25ης έπετείου από του θανάτου του)

λους ανθρώπους, έβλεπαν, με έκπληξι, να τους υποδέχεται ένας άπλουστειος και αγνοστατος γίγας, που με το εσωτερικό του μαλιστα δέν διέφερε σε τίποτα και απ' αιδών ακόμα τόν τελευταίο μουζίκιο, ύψη-ρέτη του.

Στις 25 Φεβρουαρίου 1901, ο Τολστόι, ύστερα από την δημοσίευση μερικων έργων του, που χαρακτηρίστηκαν, ως νιχοντα τις θρησκευτικές πεποιθήσεις, άφωρίστηκε από την Έσρα Σύνοδο της Πετρούπολεως, ως εχθρός του Θεού.

Σε όλες τις εκκλησίες της Ρωσίας, έλά πολλούς μήνες στο τέλος κάθε λειτουργίας την Κυριακή, τό όνομά του άναφερότανε απ' τους παπάδες με άνάθεμα!

Ο Τολστόι την εποχή εκείνη δοκίμασε, για υποθέσεις του, στη Μόσχα. Την ίδια δε ήμέρα που ή έφημερίδες δημοσίευαν την είδηση του άφορισμού του, ο συγγραφέας άντιστοπος και άνίδεος, περνούσε μια άτ' τις κεντρικώτερες πλατείες της πόλεως, πηγαίνοντας να επισκεφθή κάποιον φίλο του.

Στό δρόμο, όμως, ένας από τους διαδότες που τόν άνεγνώρισε, σταμάτησε και δείχνοντάς τον στους άλλους, φώναζε:

—Νάτος! Νάτος! Αυτός είνε ο Τολστόι ο διάβολος μεταμορφωμένος!

Άμέσως αληθινά πανδαμούνιο έπακολούθησε... Οι περισσότεροι από τους διαδότες που άκουσαν τη φωνή αυτή, άρχισαν να διαμαρτυρώνται και να φωνάζουν, περικυκλώνοντας τόν συγγραφέα:

—Όχι! Όχι! Ο Τολστόι είνε άγιος! Ζήτω, Ζήτω ο Τολστόι.

Η ζητωκραυγή και ή εκδήλωση του πλήθους ήταν τόσο ζωηρές, ώστε χρειάστηκε να επέμβη ή άστυνομία, ή όποια και ύπερχώσε τόν Τολστόι να μη σ' ένα άμάξι, για να προληφθούν μεγαλύτερα έπεισοδια.

Την επομένη τό πρωί, ενώ ή έφημερίδες έσχολίαζαν τις αβόρητες εκείνες εκδηλώσεις του λαού, ο Τολστόι έλεγε σ' ένα φίλο του:

—Έδώ στη Ρωσία συμβαίνουν πολύ παράξενα πράγματα! Οι Ρώσοι τιμούν και ζητωκραυγάζουν τό άνθρωπο που άφωρίστηκε και που κυριάρχησε από την εκκλησία ως εχθρός του Θεού!

Ο Τολστόι, πλην της μεγάλης φήμης του, είχε άποκτήσει πολύ μεγάλη δύναμη στο λαό, από τόν όποιο λατρευότανε κυριολεκτικώς.

Χαρακτηριστικό της μεγάλης επιρροής που είχε ο μέγας Ρώσος συγγραφέας στο λαό της πατρίδος του, ήταν τό άπορο που δημοσιεύτηκε λίγα χρόνια πρό του θανάτου του, στα Έπίσημα Νέα σε μια από τις μεγαλύτερες έφημερίδες της Μόσχας, και που τελείωνε έτσι:

«Στη Ρωσία έχουμε δύο Τολστόους τόν Νικόλαο Ι και τόν Λέοντα Τολστόι. Έρωτάται, τώρα ποιάς είνε τό ισχυρός από τους δύο; Ο Νικόλαος άσφαλώς δέν μπορεί με τίποτα νά κλονίση τη δύναμη του Τολστόι, ενώ άντιθέτως, ο Τολστόι χωρίς άμφιβολία, είνε φανερό πως μπορεί νά κλονίση άρκετά με τα έργα του τόν Νικόλαο και τη δεινότητα του».

Λίγα χρόνια πρό του θανάτου του, ο Τολστόι ντυνότανε τόσο απλοϊκά, τόσο παρημελημένα, ώστε πολλές φορές έδινε άφορμή σε πολλές πωροζητήσεις.

Ένα βράδυ, σ' ένα από τα μεγαλύτερα θέατρα της Πετρούπολεως, έπαύσανε κάποιον έργο του Τολστόι. Η παράσταση ήτανε έπισημη, έπρόκειτο δε νά παρασταθή και ο Τολστός.

Λίγα σκην άνοίξει ή αυλή, ο άρχηγός του θεάτρου παρουσιάστηκε στο Διευθυντή και τού έλεγε:

—Κάτω στη πόρτα είνε ένας γέρος χωριάς που κάνει φασαρία, φωνάζει, διαμαρτυρείται γιατί δέν του επιτρέπουμε νά μη μείνι μέσα. (Συνέχεια στην 47ην σελίδα)

Ο Λέων Τολστόι

Πόσοι δόντοι...

τούς οποίους ά-
σφαλώς, Κυρία
μου, θά άποφεύ-
γατε εάν ακολουθούσατε την συμβουλήν
μου. Διά νά εξασφαλίσητε την υγείαν και
την ωραιότητα τών δόντων σας, χρησι-
μοποιήτε καθημερινώς την

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΝ

ΣΜΑΙΤΟΔΟΝΤΙ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΣΠΥΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - ΖΕΑΣ 98 - ΠΕΙΡΑΙΑ